

Barnabás Evangéliuma

Egyházi közközlésben jobban szeretnék, ha nem is létezne, vagy ha már létezik, legalább hamisítványnak lehetnek minősíteni... Egyik út sem járható. A Jézus egyik apostola által írt értekezést ugyanis 1500 évvel ezelőtt fedezték fel Törökországban. A Krisztusról kialakított teológiai és világi képet, egyes konkrét történelmi eseményeket, jelentősen már szemlélettel tárgyalja. Igen hangsúlyos és erős iszlám-vonásokat sorakoztat fel. Barnabás evangéliumára azonban már a középkorból is találunk hivatkozásokat, idézeteket belőle, a könyvet tehát semmiféle mesterkedéssel sem lehet „nem létezőnek”, illetőleg „hamisítványnak” feltüntetni.

A könyvet az Ankarai Néprajzi Múzeumban őrzik, bőrkötésű és Jézus anyanyelvén, azaz, arámi nyelven íródott. (Már ez a körülmény is meglehetősen szokatlan, hiszen az újszövetségi evangéliumok és egyéb szövegeinek nyelve görög!) Jézus korában, Galileában, az arámi nyelv volt általánosan elterjedt, a hivatalos görög, és a - római megszállás következtében használatos - latin mellett. A lapok az évszázadok során megfeketedtek; a szakértők elemző vizsgálata igazolta eredetiségüket.

Iráni egyházi hatóságok álláspontja szerint a szöveg egyértelműen igazolja, hogy nem Jézust feszítették keresztre, Jézus nem Isten fia, hanem csupán Istennek prófétája. A „szentnek” és „apostolnak” nevezett, Jézussal életében soha nem találkozott, Jézus követőit családotól és gyermekestől üldöző és legyilkoló, a római állampolgársággal rendelkező Pál rabbi pedig - közönséges csaló.

A könyv arról is beszámol, hogy Jézus már az életében a felvétetett a mennybe, nem halt meg, nem feszítették keresztre, a kínhalált az őt eláruló Júdás szenvedte el.

Barnabás Evangéliuma részletesen beszámol a Jézus korát 700 évvel követő Mohamed prófétáról, aki Isten küldötte, valamennyi néphez szól, és ő lesz aki, az helyreállítja Jézus tanítását. Számos alkalommal szó esik arról is, hogy az egész teremtés Mohamed miatt történt meg.

A Vatikán természetesen azonnal bejelentette igényét a török hatóságok felé, saját szakértői is hadd vizsgálják meg a könyvet.

A Római Egyház a Niceai zsinaton döntött a régi iratok sorsáról (támogatott, azaz kanonizált; túrt, azaz apokrif; tiltott – az összes többi, mindenekelőtt a gnosztikus szövegek.)

Barnabás evangéliuma

Bevezetés – Jézus, akit Krisztusnak hívnak, az Isten által a világba küldött új prófétának igaz evangéliuma: Barnabás, az ő apostolának leírása szerint.

Barnabás, a Nazaréus Jézus, akit Krisztusnak hívnak, apostola, mindazoknak, akik a Földön lakoznak békét kíván és vigasztalást.

Drága szeretteim, a hatalmas és szeretett Isten ezekben az elmúlt napokban meglátogatott minket prófétája, Jézus Krisztus által, a tanítás és a csodák nagyszerű kegyelmében, aminek következtében, sokak, akik a Sátán befolyása alatt voltak, jámborságban élve, a legistentelenebb tanokat prédikálták, Jézust Isten fiának nevezték, elutasítván, hogy a körülmetélést Isten rendelte el, és megengedvén mindenféle tisztátalan húst: akik között Pált ugyancsak becsapták, amiről beszélek nem mentes a bánattól; mindezek okán én leírom az igazságot, melyet láttam és hallottam azon érintkezések során, melyek alkalmával Jézussal voltam, annak érdekében, hogy megváltásotok legyen, és ne legyetek megtévesztve a Sátán által és (ne) pusztuljatok el Isten ítéletében. Ezért óvakodjatok mindenkitől, akik új dogmákat prédikálnak nektek, ellentéteket azokkal, melyeket én írok, hogy örök megváltásotok legyen. A hatalmas Isten legyen veletek és őrizzen titeket a Sától és minden gonosztól. Ámen.

1. fejezet: Gábrriel meglátogatja Szűz Máriát Jézus születésével kapcsolatban

Ezekben az elmúlt években, egy Mária nevű szüzet, aki Dávid leszármazottja, Júda törzséből, meglátogatott Gábrriel angyal, Istentől. E szűz, tökéletesen szentül élt, bármiféle bűn nélkül, fedhetetlenül, és engedelmes maradt imában és böjtben, egy napon egyedül tartózkodott, amikor belépett a szobájába Gábrriel angyal, és köszöntötte őt, mondván: „Isten legyen veled, óh, Mária”.

A szűz megrémült az angyal megjelenése miatt; az angyal azonban megnyugtatta őt, mondván: „Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál Istennél, aki kiválasztott téged, hogy egy próféta anyja légy, akit ő küld az izraeli emberek közé azért, hogy azok az ő törvényei szerint járjanak el, igaz szívvel.”

A Szűz válaszolt: „Miként szülhetnék fiúkat, tekintettel arra, hogy nem ismerek férfit?” Az angyal felelt: „Óh, Mária, az Isten, aki férfit alkotott férfi közreműködés nélkül képes férfit alkotni benned, férfi nélkül, hiszen számára semmi sem lehetetlen.”

Mária válaszolt: „Tudom, hogy az Isten mindenható, ezért szándéka megvalósul.” Az angyal válaszolt: „Nos, fogadjon meg hát benned a próféta, akit Jézusnak fogsz nevezni: és te pedig tartsd őt távol a bortól és erős italtól és minden tisztátalan hústól, mert a gyermek Isten szentje.” Mária alázattal meghajolt azt mondván:

„Íme, az Isten szolgáló leánya, történjen meg a te igéd szerint.”

Az angyal eltávozott és a szűz dicsőítette az Istent, mondván: „Ismerd meg óh, lelkem az Isten hatalmasságát, és örvendezz én lelkem, megváltó Istenemben; mert rátekintett alázatos szolgáló leányára, olyannyira, hogy áldottnak nevez engem minden nemzet, mivel az ő hatalmassága által állapotossá tesz engem, legyen áldott a szent neve. Hiszen kegyelme kiterjedt nemzedékről nemzedékre mindazokra, akik félték őt. Hatalmasak voltak tettei és elhintette a büszkeséget szívének képzeletében. Letette a hatalmasokat a székhelyükről, és magasztalta az alázatosakat. Őt, aki éhes volt eltöltötte jó dolgokkal, és a gazdagot üresen küldte el. Ugyanis megtartja emlékezetében az Ábrahámnak és fiainak tett ígéretét mindörökké.”

2. fejezet: Gábrriel angyal figyelmeztetés Józsefnek Szűz Mária fogantatásával kapcsolatban

Mária, megismervén az Isten kívánságát, félvén az emberektől, nehogy megtámadják amiatt, hogy gyermekével állapotos, és megkövezzék őt paráznaság miatt, úgy döntött, saját törzséből való férfit választ, egy férfit, akit Józsefnek hívtak, kifogástalan életet élt: mivel igaz ember volt, félte az Istent és szolgálta őt böjttel és imával, két keze munkájával kereste kenyerét, hiszen ácsmester volt. Ilyen férfit megismervén a szűz, társául választotta őt és feltárta számára az isteni tanácsot.

József, révén igaz ember, amikor észrevette, hogy Mária gyermekkel állapotos, azon gondolkodott, elküldi őt, merthogy félte az Istent. Íme, miközben aludt, megdorgálta őt Isten angyala mondván: „Óh, József, miért gondolkozol azon, hogy elküldd a feleségedet? Tudd meg, bármi is történne, minden az Isten akaratából következett be. A szűz hamarosan fiút hoz világra, akit Jézus néven fogtok nevezni; akit távol kell tartanod a bortól és erős italoktól és minden tisztátalan hústól, mert ő Isten szentje az anyja méhéből. Isten prófétája

az izraeli emberekhez küldvén, azért, hogy megtérítse Júdát az ő szívéhez, és hogy Izrael az Isten törvényeiben járjon, miként az írva vagyon Mózes törvényeiben. Nagy hatalommal fog eljönni, melyet Isten ad neki, és hatalmas csodákat tesz, miáltal sokan üdvözülnek.” József, felébredvén álmából, megköszönte az Istennek, és megmaradt Mária mellett egész életében, szolgálván az Istent teljes őszinteséggel.

3. fejezet: Jézus csodálatos születése, és az Istent imádó angyalok megjelenése

Abban az időben Júdeában Heródes uralkodott, Augustus császár rendelete alapján, és Pilátus volt a helytartó, a papságban pedig Annás és Kajafás. Azért, Augustus rendeletére, az egész világot összeírták, ezért mindenki a saját szülőföldjére ment, és jelentkezett a saját törzsénél, hogy összeírják. József, ennek értelmében, elhagyta Názáretet, az egyik galileai várost, Máriával, a feleségével, aki gyermeket várt, hogy elmenjen Betlehembe (mivel ez volt az ő városa, révén Dávid leszármazottja volt), azért hogy összeírják a császár rendelete értelmében. József, megérkezvén Betlehembe, révén a város kicsi volt, és nagyszámú idegen sokaság lepte el, nem talált helyet, azért a városon kívül vett ki szállást, olyan szálláshelyen, mely pásztorok menedékéül szolgált. Miközben József ott tartózkodott, Mária napjai beteljesültek, hogy megszüljje (gyermekét).

A szüzet rendkívül erős fény vette körül, és megszülte a fiát, fájdalom nélkül, akit a karjába vett, és betakarta őt pólyába, jászolba fektette, mert nem volt hely a fogadóban. Aztán nagy örömeződéssel angyali serek jött a fogadóhoz, áldva az Istent és békét jelentve be azoknak, akik félik az Isten. Mária és József imádták az Urat Jézus születése kapcsán és a legnagyobb örömmel táplálták őt.

4. fejezet: Angyalok jelentik be a pásztoroknak Jézus születését, és ők, miután rátaláltak, hirdetik őt

Akkoriban pásztorok tartották szemmel nyájukat, amint az szokásuk volt. És íme, hirtelen rendkívül erős fény vette őket körül, melyből megjelent számukra egy angyal, aki Istent áldotta. A pásztorokat félelem töltötte el a fény hirtelen megjelenése és az angyal feltűnése miatt; mire az Úr angyala megnyugtatta őket, mondván:

„Íme, nagy örömet jelentek be néktek, hiszen Dávid városában megszületett a gyermek, aki az Úr prófétája; aki üdvösséget és megváltást hoz Izrael házának. A gyermeket jászolban találjátok, az anyjával, aki Isten áldottja.”

És amikor ezt elmondta, hatalmas seregnyi angyal jött el és áldotta az Istent, békét jelentvén be számukra, jó szándékkal. Amikor az angyalok eltávoztak, a pásztorok maguk között így szóltak, mondván: „Menjünk el Betlehembe, és ellenőrizzük a szót, melyet az Isten angyala jelentett be nekünk.” Igen sok pásztor jött Betlehembe keresvén az újszülött gyermeket, és megtalálták a városon kívül a gyermeket, aki megszületett, az angyal szavának megfelelően, jászolba fektetve.

Ők ezért hódoltak előtte, és átadták az anyjának azt, amijük volt, beszámolván neki, amit hallottak és láttak. Mária ezért megtartotta mindezeket a dolgokat a szívében, és József [hasznóléppen], köszönetet mondván az Istennek. A pásztorok visszatértek nyájaikhoz, beszámolván mindenkinek milyen csodálatos dolgot látta. És emiatt Júdea egész hegyvidékét eltöltötte a félelem, és minden férfi feltette a szívében ezt kérdést, mondván: „Mit gondoljunk, ki lehet ez a gyermek?”

5. fejezet: Jézus körülméletése

Amikor a nyolc nap kitelt, az Úr törvényének megfelelően, amint az Mózes könyvében írva van, fogták a gyermeket és elvitték a templomba, hogy körülméletetni őt. Így hát körülmélették a gyermeket, és a Jézus nevet adták neki, miként azt az Úr angyala megmondta korábban, mielőtt a méhben megfogant volna. Mária és József megértette, hogy a gyermeknek szükségletei kell, hogy legyenek a megváltáshoz, és sokak elpusztításához. Azért félték az Istent és a gyermeket istenfélelemben tartották.

6. fejezet: Három mágus, csillag által vezetve, kelet Júdeában, és megtalálván Jézust, fejet hajtanak előtte és megajándékozzák

Heródes, Júdea királyának uralkodása idején, amikor Jézus született, három mágus, a keleti részekről, vizsgálta a csillagokat az égen. Mire feltűnt nekik egy igen fényes csillag, miután egymás között azt a következtetést vonták le, hogy elindulnak Júdeába a csillag által vezetve, mely előttük haladt, és megérkezvén Jeruzsálembe megkérdezték, hol született a zsidók királya. És amikor ezt Heródes meghallotta, megrémült, és az egész város

felkavarodott. Heródes ezért összehívta a papokat és az írástudókat, mondván: „Hol kell Krisztusnak megszületnie?” Ők azt válaszolták, hogy Betlehemben kell születnie, hiszen így írta a próféta:

„És te Betlehem, nem vagy apró Júda hercegségei között, hiszen belőled származik a vezető, aki vezeti az én izraeli népem.”

Heródes ebben a szellemben összehívta a mágusokat és megkérdezte őket jövetelükkel kapcsolatban: akik azt válaszolták, hogy láttak egy csillagot keleten, mely oda vezette őket, amiért is ajándékokkal szeretnék megtisztelni a csillag által jelzett ezen új királyt.

Azután azt mondta Heródes: „Menjetez Betlehembe és nagy szorgalommal keressétek a gyermeket; és amikor megtaláljátok őt, jöjjetek és mondjátok el nekem, hogy én is örömet mehessek és köszönthessem őt.” Íme, ezt mondta álnokul.

7. fejezet: A mágusok látogatása Jézusnál, és visszatértük saját hazájukba, Jézus számukra álmukban adott figyelmeztetésével

A mágusok ezért elhagyták Jeruzsálemet, és íme, a csillag, mely keleten tűnt fel számukra előttük haladt. Látván a csillagot, a mágusokat öröm töltötte el. És így, Betlehembe érkezvén, a városon kívül, meglátták a csillagot egy helyben állva a fogadó felett, ahol Jézus megszületett. A mágusok ezért odamentek és belépvén a lakhelyre megtalálták a gyermeket és az ő anyját, és meghajolván hódoltak neki. A mágusok megajándékozták őket, ezüsttel és arannyal, részletezve a szűznek mindazt, amit láttak. Ami után, miközben aludtak, a gyermek figyelmeztette őket, hogy ne menjenek Heródeshez: így másik úton tértek haza saját otthonukba, beszámolván mindarról, amit láttak Júdeában.

8. fejezet: Jézust Egyiptomba viszik menekülés közben, és Heródes lemészárolja az ártatlan gyermekeket.

Heródes látván, hogy a mágusok nem tértek vissza, úgy vélte, csúfot üztek belőle, ezért elhatározta, hogy halálra veti a megszületett gyermeket. De íme, miközben József aludt, megjelent számára az Úr angyala, mondván: „Kelj fel gyorsan, fogd a gyermeket az anyjával és menj Egyiptomba, mert Heródes le akarja mészárolni őt.” József nagy

félelemmel kelt fel, fogta Máriát a gyermekkel, és Egyiptomba mentek, és ott tartózkodtak Heródes haláláig: aki úgy vélte, csúfot űztek belőle a mágusok, elküldte katonáit, hogy mérsároljanak le minden újszülött gyermeket Betlehemben. Ezért a katonák jöttek és megöltek valamennyi ott lévő gyermeket, miként Heródes megparancsolta nekik. Miáltal beteljesültek a próféta szavai, mondván: „Siránkozás és zokogás van Rámában, Ráhel siratja fiait, ám vigasz nem adatik neki, mert nincsenek.”

9. fejezet: Jézus, visszatérván Júdeába, csodálatos vitát tart tudósokkal, amikor éppen eléri tizenkettedik életévét

Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr anyala Megjelent Józsefnek álmában, mondván: „Térj vissza Júdeába, mert mivel halottak azok, akik a gyermek halálát akarták.” József ezért fogta a gyermeket (aki elérte a hetedik életévét) Máriával, és eljöttek Júdeába, ahol meghallván, hogy Archelaus, Heródes fia, uralkodott Júdeában, elmentek Galileába, félvén Júdeában maradni; és letelepedtek Názáretben. A gyermek kegyelemben és bölcsességben növekedett Isten és az emberek előtt.

Jézus, elérvén a 12 éves kort, Máriával és Józseffel felment Jeruzsálembe, hogy imádkozzanak ott, az Úr törvénye szerint, Mózes könyvében megírva. Amikor véget ért imájuk, elindultak, elvesztvén Jézust, mivel azt gondolták, már korábban hazatért a rokonaikkal. Mária ezért visszament Józseffel Jeruzsálembe, keresvén Jézust a rokonok és a szomszédok között. A harmadik napon megtalálták a gyermeket a templomban, tudósok gyűrűjében, beszélgetvén velük a törvényekről. És mindenkit lenyűgöztek a kérdései és a válaszai, mondván: „Miként lehet ilyen tantétel őbenne, látván hogy milyen kicsi és nem tanult meg olvasni?”

Mária megfeddte őt, mondván: „Fiam, mit tettél velünk? Íme, én és az apád három napja keresünk szomorúságban.” Jézus válaszolt: „Hát nem tudjátok, hogy Isten szolgálata az Apa és az anya elé való?” Jézus ezután az anyjával és az apjával Názáretbe ment és alázattal és tisztelettel viseltetvén velük.

10. fejezet

Jézus, ahogy betöltötte a harmincadik életévét, miként azt ő maga mondta el nekem, felment az Olajfák Hegyére olajbogyót gyűjteni anyjának. Azután délben, miközben

imádkozott, és ezekhez a szavakhoz ért: „Uram, kegyelemmel...” rendkívül erős fény vette körül és végtelen sokaságú angyal, akik azt mondták: „Isten legyen áldott.” Gábrriel angyal átadott neki (valamit, amely) mintha egy ragyogó tükör lett volna, (és) egy könyv, melyek leszálltak Jézus szívébe, ahol tudomása volt Isten tetteről és arról, amit megmondott, és mi Isten akarata olyannyira, hogy minden csupaszon és nyitottan feküdt előtte; miként azt mondta nekem: „Hidd el Barnabás, ismerek minden prófétát és minden próféciát, olyannyira, hogy bármit is mondok, az egész már elő is jött abból a könyvből.”

Jézus, megkapván ezt a látomást és megtudván, hogy ő próféta, elküldött Izrael házába, kinyilvánította mindezt Máriának, az anyjának, azt mondván neki, hogy ő (Jézus) Isten dicsőségére súlyos üldöztetéseket kell elszenvedjen, és többé már nem fog engedelmeskedni neki, hogy szolgálja őt (az anyját). Minek utána, hallván ezeket, Mária válaszolt: „Fiam, mielőtt megszülettél mindezt közölték velem; ezért legyen áldott az Isten szent neve. Jézus elindult, ezért ettől a naptól kezdve, hogy betöltse az ő prófétai hivatását.

11. fejezet: Jézus csodálatosan meggyógyít egy leprást és bemegy Jeruzsálembe

Jézus, leereszkedvén a hegyről, hogy Jeruzsálembe jöjjön, találkozott egy leprással, aki isteni sugallatra felismerte, hogy Jézus próféta. Ezért könnyekben imádkozott hozzá, mondván: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam.” Jézus válaszolt: „Mit szeretnél testvérem, mit tegyek veled?”

A leprás válaszolt: „Uram, gyógyíts meg engem.”

Jézus megfedtte őt, mondván: „Bolond vagy; imádkozz Istenhez, aki megteremtett téged, és ő egészséget ad neked; mivel én ember vagyok, hasonlóképpen hozzád.”

A leprás felelt: „Ismerlek téged, Uram, ember vagy, ám az Úr szentje. Ezért imádkozz te az Istenhez, és ő majd egészséget ad nekem.”

Ezután Jézus sóhajtott és azt mondta: „Mindenható Úristen, a szent prófétáid szeretetére, adj egészséget ennek a beteg embernek.” Miután ezt elmondta, így szólt, megérintvén a beteg embert a kezével, Isten nevében: „Óh, testvérem, fogadd el az egészséged!” És amikor kimondta ezt, a leprás megtisztult, olyannyira, hogy a testét a lepra elhagyta, pontosan úgy, miként a gyermeket. Látván, nevezetesen azt, hogy meggyógyították, a leprás fennhangon felkiáltott: „Jöjj ide Izrael, hogy megkapd a prófétát, akit az Isten küldött neked.” Jézus kérte őt, mondván: „Testvérem, maradj békében és ne

mondj semmit,” ám minél jobban kérlelte, ő annál hangosabban kiabált, mondván: „Íme, a próféta! Íme, Isten szentje!” Mely szavakra sokan, akik kifelé tartottak Jeruzsálemből visszafutottak, és Jézussal léptek be Jeruzsálembe, elbeszélvén, amit az Isten tett Jézus által a leprással.

12. fejezet: Jézus első prédikációja az emberekhez: csodálatos tantétel Isten nevében

Jeruzsálem egész városa megmozdult ezekre a szavakra, mire valamennyien összefutottak a templomhoz, hogy lássák Jézust, aki belépett, hogy imádkozzon, ezért ebben aligha tudták visszatartani. Mire a papok könyörögni kezdtek Jézusnak, mondván: „Ezek az emberek látni és hallani akarnak téged; ezért menj fel az oromra, és ha az Isten szót ad neked, beszélj az Isten nevében.”

Ezután Jézus felment arra a helyre, ahonnan az írástudók szokásában volt beszélni. És miután csendet intett a kezével, szólásra nyitotta a száját, mondván: „Áldott legyen az Isten szent neve, akinek jó szándéka és kegyelme létrehozta az ő teremtményeit, hogy dicsőítsék őt. Áldott legyen Isten szent neve, aki megalkotta valamennyi szentje és prófétája ragyogását, mindazon dolgok előtt, hogy elküldte volna őt a világ megváltására, miként azt az ő szolgálja, Dávid által szólván elmondta: „Lucifer előtt, a szentek fényességében, megalkottalak téged.” Legyen áldott az Isten szent neve, aki megalkotta az angyalokat, hogy szolgálják őt. És legyen áldott az Isten, aki megbüntette és mihasznává tette a Sátánt és az ő követőit, akik nem tisztelték azt, akit az Isten akart, hogy tisztelje. Legyen áldott az Isten szent neve, aki megteremtette az embert a föld sarából, és az ő munkái fölé helyezte őt. Legyen áldott az Isten szent neve, aki kivezette az embert a Paradicsomból megszegvén az ő szent szabályát. Legyen áldott az Isten szent neve, aki kegyelemmel tekintett Ádám és Éva könnyeire, az emberi faj első szüleire. Áldott legyen az Isten szent neve, aki megbüntette Káint, a testvérgyilkost, elküldte az özönvizet a földre, felégette a három bűnös várost, csapást (küldött) Egyiptomra, megsemmisítette a Fáraót a Vörös-tengerben, szétszórta az ő népének ellenségeit, megfenyítette a hitetleneket és megbüntette a megátalkodottakat. Legyen áldott az Isten szent neve, aki kegyelemmel tekintett az ő teremtményeire, és ezért elküldte hozzájuk az ő szent prófétáit, hogy az igazságban és a becsületesség útján járjanak őelőtte; aki megszabadította szolgálait minden gonoszságtól és nekik adta ezt a földet, miként megígérte Ábrahám atyánknak és az ő fiának, mindörökké. Azután az ő szolgálja, Mózes által nekünk adta szent törvényeit, hogy a Sátán ne tévesszen meg bennünket: és felmagasztalt bennünket minden nép fölé.

„És testvéreim, mit tegyünk ma, hogy ne kapjunk büntetést bűneink miatt?”

És azután Jézus a legnagyobb hevességgel megdorgálta az embereket, amiért elfelejtették az Isten szavait, és csak a hiúságnak adták át magukat; megdorgálta a papokat a gondatlanságuk miatt Isten szolgálatában és világi mohóságukért; megdorgálta az írástudókat hiábavaló tan hirdetése és az Isten törvényének elhagyása miatt; megdorgálta a tudósokat, amiért az Isten törvényeit hatás nélkülivé tették hagyományaikban. És olyan bölcsen beszélt Jézus az emberekhez, hogy mind sírva fakadtak, a legkisebttől a legnagyobbig, kegyelemért kiáltottak és könyörögtek Jézushoz, hogy imádkozzon értük; mentse meg csupán a papjaikat és vezetőiket, akikben azon a napon gyűlölet fogant Jézussal szemben, ilyen beszédet tevén a papok, az írástudók és a tudósokkal szemben. És elmélkedtek a halálán, ám az emberektől való félelmük miatt, akik úgy fogadták őt, mint Isten prófétáját, nem szóltak egy szót sem.

Jézus felemelte a kezét az Úristenhez és imádkozott, és az emberek sírva mondták: „Legyen hát, óh, Uram, legyen hát.” Az imádság végére érven Jézus leereszkedett a templomból; és aznap eltávozott Jeruzsálemből, sokakkal, akik követték őt. És a papok gonosz dolgokat mondtak Jézusról egymás között.

13. fejezet: Jézus figyelemre méltó félelme, és az ő imája, és Gabriel angyal csodálatos vigasztalása

Néhány nap elmúltával, Jézus, szellemmel eltelve, megértve a papok kívánságát, felment az Olajfák hegyére imádkozni. És az egész éjszakát imádsággal töltve, reggel Jézus így imádkozott: „Óh, Uram, tudom, hogy az írástudók gyűlölnék engem, és a papok szándékában áll megölni engem, a te szolgádat; ezért mindenható és kegyelmes Úristen, irgalommal hallgasd szolgád imáit, és ments meg engem a kelepcektől, hiszen te vagy az én üdvözítőm. Tudod Uram, hogy én, a te szolgád, kereslek téged egyedül, hiszen a te igéd igaz, mely örökké tart.”

Amikor Jézus elmondta ezeket a szavakat, íme, eljött hozzá Gábriel angyal, mondván: „Ne félj, Jézus, hiszen ezrek és ezrek, akik a mennyekben lakoznak, őrzik ruháid, és te nem fogsz addig meghalni, amíg minden be nem teljesedik, és a világ közel nem lesz a végéhez.”

Jézus arccal a földre esett, mondván: „Óh, hatalmas Úristen, milyen óriási a te kegyelmed rajtam, és mit adjak én neked Uram, mindazokért, melyeket nekem

adományoztál?” Gábriel angyal válaszolt: „Emelkedj fel Jézus, és emlékezz Ábrahámra, aki hajlandó volt feláldozni az Istennek egyetlen nemzett fiát, Ismáelt, hogy beteljesítse az Úr ígését, és a kés nem lévén képes megválni az ő fiát, a szavamra felajánlott egy bárányt. Ezért mégis így fogsz cselekedni, óh, Jézus, az Isten szolgája.”

Jézus így felelt: „Készségesen, de hol találom meg a bárányt, látván, hogy nincs pénzem, és nem törvényes dolog ellopni?” Erre Gábriel angyal mutatott neki egy bárányt, melyet Jézus felajánlott áldozatként imádvá és áldva az Isten, aki örökké dicsőséges.

14. fejezet: A negyven napos böjtöt követően Jézus kiválaszt tizenkét apostolt

Jézus alászállt a hegyről és egyedül maradt az éjszaka a Jordán távolabbi partján és negyven napig böjtölt és negyven éjjel, nem evén semmit nappal sem éjjel, folyamatos könyörgést intézvén az Úrhoz az ő népének megváltásáért, akikhez az Isten küldte őt. És amikor a negyven nap eltelt, erősen éhezett. Ezután megjelent a Sátán neki, és számos szóval kísértette, Jézus azonban elzavarta őt az Isten szavainak erejével. A Sátán távoztával angyalok jöttek és szolgálták Jézust, amire csak szüksége volt.

Jézust, visszatérvén Jeruzsálem környékére, ismét megtalálták az emberek rendkívüli örvendezés közepette, és imádták őt, hogy velük tart; mivel a szavai nem voltak olyanok, mint az írástudóké, ám hatalommal bírtak, ezért megérintette a szívüket.

Jézus látván, hogy milyen hatalmas volt a tömegük, hogy visszatértek a szívükbe hogy az Isten törvénye szerint járjanak, felment a hegyre, és az egész éjszakát imádságban töltötte, és amikor a nappal eljött, leereszkedett a hegyről, és kiválasztott tizenkettőt, akiket apostoloknak hívott, akik között volt Júdás, akit megölték a kereszten. A nevük: András és Péter a fivére, halászok; Barnabás, aki ezeket leírta; Mátéval, a vámszedővel; aki a vám átvételénél ült, János és Jakab, Zebedeus fiai; Tádé és Júdás; Bertalan és Fülöp; Jakab, és Iskarióti Júdás, az áruló. Számukra mindig kinyilatkoztatta az isteni titkokat; ám Iskarióti Júdást megtette az ő intézőjének, akinek az alamizsnát adták, ám mindennek ellopta egytizedét.

15. fejezet: Jézus csodát tesz a menyegzőn, a vizet borrá változtatja

Amikor a sátoros ünnep közel volt, egy bizonyos gazdag ember menyegzőbe hívta Jézust és a tanítványait és az anyját. Jézus elment, s miközben ünnepeltek, a bor elkezdett kifogyni. Az ő édesanyja megszólította Jézust, mondván: „Nincs boruk.” Jézus válaszolt: „Mi közöm nekem ehhez én anyám?” Az anyja megparancsolta a szolgáknak, hogy akármit is rendel el Jézus, engedelmeskedjenek neki. Volt ott hat vízfordásra való edény, izraeli szokás szerint, hogy megtisztítsák önmagukat az imádkozáshoz. Jézus így szólt: „Töltsétek meg ezeket vízzel.” A szolgák így tettek. Jézus pedig monda nekik: „Isten nevében, adjatok inni az ünneplőknek.” A szolgák ezután vittek a ceremónia-mesternek, aki megfedte a szolgákat, mondván: „Óh, haszontalan szolgák, miért tartogattátok a jobb bort mostanáig? Mivel semmit sem tudott arról, amit Jézus tett.

A szolgák azt felelték: „Óh, uram, itt van Isten szent embere, ugyanis ő változtatta a vizet borrá.” A ceremónia-mester azt gondolta, a szolgák lerészegedtek, ám azok, akik Jézus mellett ültek, látták az egész esetet, felemelkedtek az asztaltól és tisztelettel adóztak neki, mondván: „Bizony te vagy Isten szentje, az igaz próféta, akit az isten küldött hozzánk.”

Ezután a tanítványai hittek benne, és sokan tértek vissza a szívükbe, mondván: „Dicsérjük az Urat, aki kegyelmes Izraelhez, és meglátogatta Júda házát szeretettel, és legyen áldott az ő szent neve.”

16. fejezet: Csodálatos tanítást ad Jézus az apostolainak, a gonosz életről való megtérésről

Egy napon Jézus összehívta tanítványait és felmentek a hegyre, és amikor leült, a tanítványai közel jöttek hozzá; és kinyitotta a száját és tanította őket, mondván: „Nagyok a jótétemények, melyeket az Isten nekünk ajándékozott, ezért fontos hogy igaz szívvel szolgáljuk őt. És amint új bort töltenek az új tárolókba, éppen így kell nektek is új emberekké lennetek, amikor bennetek lesz az új tanítás, ami a számon fog kijönni. Bizony mondom néktek, ahogy az ember képtelen a saját szemével látni a mennyet és a földet egy időben, ugyanúgy lehetetlenség az istent és a világot (is) szeretni.”

„Akármilyen bölcs is legyen az ember, nem képes két urat szolgálni, akik ellenségesek egymással: mert ha az egyik szeretni fog titeket, akkor a másik gyűlölni fog benneteket. Ezért elmondom nektek az igazat, nem szolgálhatjátok az Istent és a világot, hiszen a világ hazugságban, kapzsiságban és rosszindulatban leledzik. Ezért nem találhattok

megnyugvást a világban, ellenkezőleg, üldöztetést és veszteséget. Ezért szolgáljátok az Istent és vessétek meg a világot, ugyanis általam megnyugvásra lel lelketek. Halljátok a szavam, mert az igazságot mondom nektek.”

„Bizony, boldogok, akik gyászolják ezt a földi életet, mert megvigasztaltatnak.”

„Áldottak a szegények, akik igazán gyűlölik a világ élvezeteit, mert bővelkedni fognak gyönyörűségekben, az Isten királyságában.”

„Bizony, boldogok azok, akik esznek az Isten asztalánál, mivel az angyalok szolgálják ki őket.”

„Úgy utaztok, mint a zarándokok. A zarándok terhelheti önmagát palotákkal és mezőkkel és más földi ügyekkel az út során? Bizony nem: ám világossá tesz dolgokat és díjazza a hasznosságukat és kényelmességüket az út során. Ennek most például kellene szolgálni számotokra; és ha másik példára vágynátok, meg fogom nektek adni, azért, hogy mindazt tegyétek, amit én mondom nektek.”

„Ne mérjétek le a szíveteket földi vágyakkal, mondván. „ Ki fog minket felöltöztetni?” vagy „Ki fog nekünk enni adni?” De íme, a virágok és a fák, a madarakkal, melyeket az Isten, a mi Urunk öltöztet és táplál nagyobb dicsősséggel, mint Salamon valamennyi dicsősége. És ő képes táplálni benneteket, annak ellenére, hogy ő az Isten, aki teremtett titeket és meghívott benneteket az ő szolgálatára; aki negyven évet át mannát hullatott az égből az ő izraeli népének a pusztában, és nem szenvedhette el, hogy ruhájuk elnyűvedjen vagy tönkremenjen, habár 640.000 férfi volt, a nők és a gyermekek mellett.”

„Bizony mondom nektek, a menny és a föld elmúlhat, de az ő kegyelme rajtuk el nem múlik, akik félik őt. Ám a világ gazdagsága az ő jólétükben éhség és pusztulás. Volt egy gazdag ember, akinek bevételei növekedtek, és azt mondta: 'Mit tegyek, óh, lelkem? Le fogom rombolni a csűrjeimet, mert kicsik, újakat és nagyobbakat építek: ezért győzedelmeskedni fogsz lelkem!' Óh, nyomorult átok! Még azon az éjjelen meghalt. Gondoskodnia kellett volna a szegényekről, és baráttá kellett volna tennie önmagát alamizsnával a világ jogosulatlan gazdagságából; mert ők hozzák a kincseket a mennyek országába.”

„Mondjátok meg, kérlek benneteket, ha a bankba adnátok pénzetek egy vámszedőnek, és ha ő mindent tízszeresen és hússzorosan fizetne vissza, akkor nem adnátok egy ilyen embernek oda mindeneteket, amitek csak van? Ám én azt mondom nektek,

bizony, bármi, amit a szeretett Isten nevében kértek, százszorosan kapjátok azt vissza, és örök életetek lesz. Lássátok hát, mennyire kell vágynotok Isten szolgálatára.”

17. fejezet: Ebben a fejezetben a világosan érzékelhető a keresztények hitetlensége, és Mumin igaz hite

Amikor Jézus ezt mondta, Fülöp válaszolt: „Hajlandóak vagyunk az Istent szolgálni, ám vágyakozunk rá, hogy megismerjük Istent, mivel Ézsaiás próféta azt mondta: 'Bizony te vagy a rejtett Isten', és Isten azt mondta Mózesnek, a szolgájának: 'Vagyok, aki vagyok.'”

Jézus így válaszolt: „Fülöp, Isten jó, ami nélkül nem lenne jóság; Isten egy lény, aki nélkül nem lenne semmi az, ami; Isten az élet, aki nélkül nem lenne semmi, ami él; olyan nagyszerű, hogy mindent kitölt és mindenhol ott van. Neki egyedül nincs megfelelője. Nem volt kezdete, és nem lesz soha vége sem, ám mindennek kezdetet adott, és mindennek véget adott. Nincs atyja vagy anyja, nincsenek fiai, sem testvérei, sem társai. És mert az Istennek nincsen teste, ezért nem eszik, nem alszik, nem hal meg, nem ébred fel, nem mozog, ám mindig megmarad emberi hasonlóság nélkül, mivel testetlen, összekeveredetlen, anyagtalan, a legegyszerűbb lényeg. Ő oly mértékben jó, hogy csak a jóságot szereti, annyira igazságos, hogy amikor büntet, vagy megbocsát, nem lehet ellentmondani. Röviden, mondom néked Fülöp, hogy itt a földön nem láthatod meg őt és nem ismerheted meg őt tökéletesen, ám az ő királyságában örökké fogod látni őt, ahol teljes boldogságban és dicsőségben leszünk.”

Fülöp így felelt: „Mester, mit mondasz? Egyértelműen írva van Ézsaiás könyvében, hogy az Isten a mi Atyánk; akkor hogyan nem voltak fiai?”

Jézus válaszolt: „A próféciákban számos példabeszédet írtak le, amiért is nem a betűre kell figyelnetek, hanem az értelemre. Ami az összes prófétát illeti, 144.000-en vannak, akiket Isten küldött a világba, homályosan szólani. Ám utánam jön minden próféta és szent Ragyogása, és világosságot gyújt a homályban, melyről a próféták beszéltek, mivel ő az Isten hírnöke. És ezt mondván Jézus sóhajtott és így szólt: „Irgalmaz meg Izraelnek, óh, Uram, és tekints szánakozva Ábrahámra és az ő magjára, azért, hogy igaz szívből szolgáljon téged.”

A tanítványai azt felelték: „Legyen hát, óh, Uram, a mi Istenünk!”

Jézus azt mondta: „Bizony mondom nektek, az írástudók és a tudósok tették érvénytelenné az Isten törvényét a hamis próféciaikkal, ellentétben az Isten igaz prófétáinak próféciaival: ezért Isten haragos Izrael házára és ezek a hitetlen nemzedékkel.” A tanítványai sírva fakadtak ezekre a szavakra és azt mondták: „Könyörülj óh, Istenem, kegyelmezz a templomnak és a szent városnak, és ne adj megvetést a nemzeteknek, azért mert semmibe vették a te szent szövetségedet.” Jézus így válaszolt: „Így legyen, a mi atyáink Úristene.”

18. fejezet: Megjelenik Isten szolgálóinak üldözése a világ által, és Isten megmentő védelme

Így szólván, Jézus ezt mondta: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, hogy ti legyetek az én tanítványaim. Ha pedig a világ gyűlölné benneteket, akkor lesztok az igazi tanítványaim, mivel a világ mindig is ellensége volt az Isten szolgálóinak. Emlékezzetek [a] szent prófétákra, akiket megölt a világ, még Illés idejében is tízezer prófétát mészárolt le Jezabel, olyannyira, hogy alig tudott szegény Illés megszökni, és a próféták hétezer fiára, akiket Akháb kapitány házigazdája rejtett el. Óh, gonosz világ, amelyik nem ismeri Istent! Ezért ne féljétek, a fejeteken lévő hajszálak is meg vannak számlálva, hogy azok ne pusztuljanak el. Íme, a verebek és más madarak, melyekről egyetlen egy toll sem hullik le az Isten szándéka nélkül. Ezek szerint az Isten jobban törődne a madarakkal, mint az emberekkel, akiknek a kedvéért teremtett mindent? Van ember talán aki jobban törődne a cipőjével, mint az ő saját fiával? Bizony nincs. Nos, hát mennyivel kevesebbet kellene arra gondolnotok, hogy Isten elhanyagol benneteket, miközben törődik a madarakkal! És miért beszélek a madarokról? Egy falevél sem hullik le a fáról Isten szándéka nélkül.

„Higgyetek nekem, mert az igazat mondom, a világ nagyon fog félni, ha ti betartjátok szavaimat. Hiszen ha nem félne, hogy a gonoszsága leleplezésre kerül, akkor nem gyűlölné titeket, ám fél, hogy lelepleződik, ezért gyűlölni fog benneteket és üldözni. Ha azt látjátok, hogy a szavaitokat megveti a világ és nem fogadja a szívére, akkor meggyőződhetek róla, hogy az Isten mennyivel nagyobb nálatok; aki ilyen bölcs, azt megveti a világ, hiszen az ő bölcsessége örültségnek számít, mivel pedig az Isten türelemmel viseltetik a világ iránt, miért akarjátok ezt a szívetekbe fogadni, óh, föld pora és sara? Türelmetekben ti birtokoljátok a lelketeket. Ezért ha valaki megüt titeket az arcotok egyik oldalán, ajánljátok fel a másikat is, hogy lesújtson rá. Nem tetszik a gonosz a gonosznak, mivel így cselekednek a legrosszabb állatok, hanem a jó tetszik a gonosznak, és az Istenhez való ima, mert ezek miatt gyűlölné titeket. Tüzet nem lehet tűzzel kioltani, ellenkezőleg, éppenséggel vízzel; ezért azt mondom néktek, hogy a gonoszságot nem tudjátok gonoszsággal legyőzni, ellenkezőleg, hanem jóval. Íme, az Isten, aki okozza, hogy a Nap jöjjön fel jóra és gonoszra, és hasonlóképpen az eső.

Törekedjetez hát, hogy mindenkiel jót tegyetez; hiszen írva van a törvényben: 'Legyetez szentez, mivel én vagyok a ti Istenetez; legyetez tiszták, mert én tiszta vagyok; és legyetez tökéletez, mert én tökéletes vagyok.' Bizony mondom nektez, hogy a szolgálta megtanult kedvére tenni az ő urának, és ezért nem venne fel olyan öltözetet, mely nem tetszene az ő urának. A ti öltözetetez a ti szándékotok és szeretetezetez. Vigyázatok tehát, ne vágyjatok vagy szeressetek olyan dolgot, mely nem tetszene az Istennek, a mi Urunknak. Legyetez benne biztosak, az Isten gyűlöli a pompát és a világ vágyait, és ezért gyűlöl titeket a világ."

19. fejezet: Jézus megjövendőli elárultatását, és, leereszkedvén a hegyről, meggyógyít tíz leprást

Amikor Jézus ezt mondta, Péter felelt: „Óh, tanító, íme, már megéreztük mindannyian azt, hogy kövessünk téged, mi lesz velünk?” Jézus válaszolt: „Bizony, ti az ítélet napján mellettem ültök majd, tanúbizonytságot téve Izrael tizenkét törzse ellen.” És Jézus így szólván sóhajtott, mondván: „Óh, Uram, mi dolog ez? Hiszen kiválasztottam tizenkettőt és az egyikük a gonosztól való.”

Az apostolok mélyen elszomorodtak ezeken a szavakon; mire ő, aki ír, titokban megkérdezte Jézust könnyek között, mondván: „Óh, Mester, a Sátán megtéveszt engem és ezután mihasznává válok?”

Jézus válaszolt: „Ne legyen mély bánatod Barnabás; hiszen azok, akiket az Isten a teremtés előtt kiválasztott, nem pusztulnak el. Örvendezz, mert a neved be van írva az élet könyvébe.” Jézus megnyugtatta a tanítványait, mondván: „Ne féljetez, mert aki gyűlöl engem, az nem bánkódott meg a szavaimon, mert nincs benne isteni érzés.” Az ő szavaira a kiválasztottak megnyugodtak. Jézus elvégezte imáját és a tanítványai azt mondták: „Ámen, úgy legyen, az Úristen mindenható és kegyelmes.” Befejezvén az ő áhítatát, Jézus lejött a hegyről a tanítványaival, és találkozott tíz leprással, akik már messziről kiáltották: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtunk!”

Jézus odahívta őket magához közel, és azt mondta nekik: „Mit akartok tőlem, óh, testvéreim?” Ők valamennyien felkiáltottak: „Gyógyíts meg minket!” Jézus felelt: „Óh, milyen szerencsétlenek vagytok. Ti is annyira elveszettez vagytok, hogy ezt mondjátok 'Gyógyíts meg minket'. Nem látjátok, hogy ugyanolyan ember vagyok, mint ti magatok. Hívjátok a mi Istenünket, aki teremtett titeket: és ő, aki mindenható és irgalmas, meg fog gyógyítani titeket.” A leprások könnyek között válaszoltak: „Tudjuk, hogy éppen olyan ember vagy, mint

mi, ám te az Isten szentje vagy és az Úr prófétája; ezért imádkozz te Istenhez, és ő meggyógyít minket.”

Erre a tanítványok kérlelni kezdték Jézust, mondván: „Uram, könyörülj rajtuk.” Erre Jézus sóhajtott egyet és imádkozni kezdett az Istenhez: „Mindenható és irgalmas Úristen, légy irgalmas és hallgasd meg a te szolgád szavát: és Ábrahám, a mi atyánk, szeretetére, és a te szent szövetségedre, légy irgalmas ezen emberek kérése ügyében, és adj nekik gyógyulást.” Jézus így szólván odafordult a leprásokhoz és azt mondta: „Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak az Isten törvénye értelmében.”

A leprások eltávoztak és útközben megtisztultak. Amint az egyikük látta, hogy meggyógyultak, visszatért megkeresni Jézust, és ő izmaelita volt. És megtalálván Jézust meghajolt, tiszteletet adván neki, és így szólt: „Bizony te vagy Isten szentje.” És megköszönve kérte őt, hogy had lehessen a szolgája. Jézus így felelt: „Tizen tisztultak meg, hol van a kilenc?” És azt mondta neki, aki megtisztult: „Nem azért jöttem, hogy kiszolgáljanak, hanem, szolgálni: ezért menj, fényesítsd ki az otthonodat és beszélj el, milyen nagy dolgot tett veled az Isten, azért, hogy megtudják, hogy az Ábrahámnak és az ő fiainak tett ígéret az Isten királyságáról, milyen közel van.” A megtisztult leprás eltávozott, és megérkezvén az ő szomszédságába elbeszélte, hogy az Isten Jézus által munkálkodott őbenne.

20. fejezet: Jézus csodát visz véghez a tengeren, és Jézus kijelenti, honnan érkezett a próféta

Jézus elment a galileai tengerhez, és miután hajóra szállt, hogy az ő városába, Názáretbe vitorlázzon, akkor hirtelen nagy vihar támadt a tengeren, olyannyira, hogy a hajó majdnem elsüllyedt. És Jézus aludt a hajó orrában. Ezután a közelébe vergődtek a tanítványai, és felébresztették, mondván: „Óh, Mester, mentsd meg magadat, mert elveszünk!” Hatalmas félelem szállta meg őket, a nagy erejű szél és a tenger ellenséges háborgása miatt. Jézus felkelt és az égre emelte szemét, mondván: „Óh, Elohim Sabaoth, könyörülj a te szolgálidon.” Ekkor, amikor Jézus ezt mondta, hirtelen elállt a szél, és a tenger megnyugodott. Ezért pedig ezek a férfiak megrémülten mondták: „És ki ez, hogy a tenger és a szél engedelmeskedik neki?”

Megérkezvén Názáret városába a tengerészek az egész városban elterjesztették, amit Jézus cselekedett, mire a házat, ahol Jézus lakott annyian vették körbe, ahányan a

városban laktak. És az írástudók és a tudósok bemutatkoztak neki és mondták: „Hallottuk, hogy mily dolgot tettél a tengeren Júdeában: adj nekünk ezért valamiféle jelet a saját vidékünkön.”

Jézus így válaszolt: „Ez a hitetlen nemzedék jelet keres, de nem adatik meg neki, mert nem kap prófétát a saját hazájában. Illés idejében sok özvegy volt Júdeában, ám nem küldték el őt, hogy táplálva megmentse Sidon özvegyét. Sokan voltak a leprások Elizeus idejében Júdeában, azonban csak Námán, a szíriai tisztult meg.”

Erre a lakosok feldühödtek és megragadták és felvitték egy szakadék szélére, hogy levessék. Jézus azonban átsétált közöttük, eltávozván tőlük.

21. fejezet: Jézus meggyógyít egy démontól megszállottat, és disznókat a tengerbe veti. Ezek után meggyógyítja a Kánaániták lányát.

Jézus felment Kafarnaumba, és ahogy közeledett a városhoz, íme, jött ki a sírokból egy gonosztól megszállott, és oly okos, hogy semmiféle lánc nem tudta visszatartani, és súlyos sérüléseket okozott az embernek.

A démonok felkiáltottak az ő szájával, mondván: „Óh, Isten szentje, miért jöttél idő előtt zaklatni bennünket?” És dicsérték őt, hogy nem vesse ki őket.

Jézus megkérdezte őket, hányan vannak. Ők válaszoltak: „Hatezer-hatszázhatvanhatan.” Amikor a tanítványok ezt meghallották, megrémültek és kérelték Jézust, hogy menjenek el. Ezután Jézus mondta: „Hol van a hitetek? Szükséges, hogy a démonok távozzanak és ne én.” A démonok ezért felkiáltottak: „Kijövünk, de engedd meg nekünk, hogy belemenjünk azokba a disznókba.” Ott ettek, közel a tengerhez, körülbelül tízezer disznó, a kánaánitákhoz tartoztak. Erre Jézus azt mondta: „Távozzatok, és menjetek bele a disznókba.” A démonok üvöltözve belementek a disznókba, és hanyatt-homlok belevetették őket a tengerbe. Ezután bemenekültek a városba azok, akik a disznókat etették és elmesélték, mit vitt végbe Jézus.

Ennek megfelelően, a város férfiai előjöttek és megtalálták Jézust és a férfit, akit meggyógyított. A férfiakat félelem töltötte és kérelték Jézust, távozzon határaikon kívülre. Jézus ily módon eltávozott tőlük és felment Tirusz és Szidón területére.

És íme! Egy kánaáni nő, két fiával, aki a saját vidékéről jött, hogy megtalálja Jézust. Meglátván őt, a tanítványaival tartott, felkiáltott: „Jézus, Dávid fia, könyörülj a lányomon, aki gyötör az ördög!” Jézus egyetlen szóval sem válaszolt, mivel a körülmetéletlen emberek közül valók voltak. A tanítványok szánakozni kezdtek és azt mondták: „Óh, Mester, könyörülj rajtuk” íme mennyit sírnak és keseregnek!”

Jézus így válaszolt: „Nem máshoz, mint az izraeli emberekhez küldtek.” Ezután az asszony, a fiával, Jézus elé ment, sírva mondta: „Óh, Dávid fia, könyörülj rajtam!” Jézus így felelt: „Nem jó dolog elvenni a kenyeret a gyermekek kezéből és odaadni a kutyáknak.” És ezt mondta Jézus az ő tisztátalanságuk miatt, mert körülmetéletlen emberek voltak.

A nő így válaszolt: „Óh, Uram, a kutyák megeszik a morzsát, ami lehullik a gazdájuk asztaláról.” Jézust csodálattal töltötték el az asszony szavai és azt mondta: „Óh, asszony, hatalmas a te hited.” És felemelvén az ő kezét az ég felé, kérlelte az Istent és ezután azt mondta: „Óh, asszony, a lányod megszabadult, menj utadra békével.” A nő eltávozott, és visszatérvén otthonába a megtalálta a lányát, aki az Istent áldotta. Erre az asszony azt mondta: „Bizony nincs is más Isten, mint Izrael Istene.” Erre valamennyi rokona csatlakozott [Isten] törvényéhez, a Mózes könyvében leírt törvény értelmében.

23. fejezet: A körülmetéletlenek nyomorúságos állapota; egy kutya is jobb náluk

A tanítványok azon a napon kérdezték Jézust, mondván: „Óh, Mester, miért adtál ilyen választ az asszonynak, mondván, hogy ők kutyák?”

Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, egy kutya is jobb a körülmetéletleneknél.” Erre a tanítványok elszomorodtak, mondván: „Kemény szavak ezek, és ki az, aki be tudná őket fogadni?”

Jézus így válaszolt: „Ha megfontolnátok, óh, bolondok, mi az, amit a kutya csinál, hogy nincs oka arra, hogy az ő gazdáját szolgálja, akkor a mondásom igaznak tartanátok. Mondjátok, mondjátok meg, a kutya őrzi az ő gazdája házát, és kockáztatja az életét a rablókkal szemben? Igen, bizonyára. És mit kap? Sok ütlegét és sérülést kevés kenyérrel, és ő mindig örömteli arcot mutat a gazdájának. Igaz?”

„Ez igaz, óh, Mester” – válaszolták a tanítványok.

Ezután Jézus azt mondta: „Fontoljátok meg, milyen nagy dolgot adott az Isten az embernek, és meglátjátok, milyen gonosz (az ember), amikor nem tartja be Isten Ábrahámmal, az ő szolgájával kötött szövetségét. Emlékezzetek, mit mondott Dávid Saulnak, Izrael királyának, a filiszteus Góliáttal szemben: „Uram” – mondta Dávid, - „amíg a szolgád őrizte a te szolgád nyáját, eljött a farkas, a medve és az oroszlán és elragadta a szolgád juhait: mire a te szolgád ment és megölte őket, megmentve a juhokat. És miben hasonlatosak hozzájuk a körülmetéltek? Ezért megy a te szolgád Izrael Istenének nevében, és megöli a tisztátalanokat, akik káromolják az isten szent embereit.”

Ezután azt mondták a tanítványok: „Mondd meg nekünk, óh, Mester, miért szükséges az embernek körülmetélkednie?”

Jézus így válaszolt: „Legyen elég nektek, hogy az Isten megparancsolta ezt Ábrahámnak, mondván: 'Ábrahám, metéld körbe az előbőrödet és mindenkinek a házadból, mert ez lesz a szövetség köztem és közted mindörökké.’”

23. fejezet: A körülmetélés eredete, és Isten szövetsége Ábrahámmal, és kárhozat a körülmetéletleneknek

És ezt mondván Jézus leült közel a hegyhez, melyre feltekintettek. És a tanítványai odajöttek az oldalára és hallgatták a szavait. Ekkor Jézus ezt mondta: „Ádám, az első ember, miután evett a Sátán megtévesztése által, az Isten által tiltott gyümölcsből a Paradicsomban, az ő teste fellázadt a szellem ellen; mire megesküdött, mondván: 'Istenre, kiváglak téged!'

És letörvén egy darab sziklát, megragadta a testét, hogy megvágja a a kő élével: mire megdorgálta őt Gábiel angyal. És azt válaszolta: „Az Isten által esküszöm, kivágom, és soha nem leszek hazug!”

'Azután az angyal megmutatta neki az ő testének feleslegét, és azt, hogy ő levágta. És így, ahogy minden ember testét Ádám testéből veszi, így köteles betartani Ádám minden egyes, esküvel tett ígését. Így tett Ádám, betartva az ő fiaiban, és nemzedékről-nemzedékre szállt a körülmetélés kötelezettsége. Ábrahám idejében azonban csupán néhány körülmetélt élt a földön, mert a bálványimádás megsokszorozódott a földön. Erre elmondta az Isten Ábrahámnak a tényeket a körülmetéltséggel kapcsolatosan, és szövetségé tette ezt, mondván: „A lelket, melynek nem metélték körül az ő testét, szétszórom örökké az emberek közül.”

A tanítványok remegtek a félelemtől Jézus ezen szavai nyomán, mivel heves lelkülettel beszélt. Ezután azt mondta Jézus: „Hagyjátok a félelmet annak, aki nem metélte körül az ő előbőrét, mivel meg van fosztva a Paradicsomtól.” És ezt mondván, Jézus újra beszélni kezdett, mondván: „Sokakban áll készen a szellem Isten szolgálatára, ám a test gyenge. Az embernek ezért, aki féli Istent, át kellene gondolnia, mi a test, és hogy honnan ered, és hová kell visszafogni. A föld sarából alkotta Isten az embert, és belelehelte az élet leheletét, bele-lélegzéssel. És ezért, amikor a test akadályozza Isten szolgálatát, félre kellene vetni, mint a sarat és megtaposni, mivelhogy, aki gyűlöli a lelkét ebben a világban, megtartja az az örök életben.”

„Amire a test jelen pillanatban vágyik, az nyilvánvalóan kíméletlen ellensége minden jónak, hiszen egyedül a bűnre vágyik.”

„Kellene tehát az embernek az egyik ellensége kielégítése kedvéért elhagynia a örömteli Istenét, az ő teremtőjét? Fontoljátok meg ezt. Az összes szent és próféta ellensége volt a saját testének Isten szolgálatában: tehát könnyedén és boldogan mentek a halálukba, hogy ne sértsék meg a Mózes, az ő szolgálja által adott isteni törvényeket, és menjenek és szolgáljanak hazug isteneket.”

„Emlékezzetek Illésre, aki sivatagon át, hegyes vidékeken menekült, csupán füvet evett, kecskebőrbe bújt. Óh, hány napon át nem evett levest! Ah, mennyi hideget volt képes elviselni! Ah, és mennyi zápor áztatta őt, és [arra] a hét éves időtartamra, amikor elviselte a tisztátalan Jezebel vad üldöztetését!”

„Emlékezzetek Elizeusra, aki árpakenyeret evett és a legdurvább öltözetet viselte. Bizony mondom nektek, hogy ők nem féltek a test visszautasításától, féltek és nagyon meg voltak rémülve a királyok és a hercegek miatt. Ennek elegendőnek kell lenni a test megvetéséhez, óh, emberek. Ám amikor a sírokból fogtok bámulni, tudni fogjátok, mi a test.”

24. fejezet: Megjegyzendő példa, miként kellene menekülni a díszebédttől és a lakomától

Ezeket mondván Jézus sírva fakadt, és így szólt: „Jaj azoknak, akik szolgálói az ő testüknek, mivel biztosak abban, hogy semmi jó nincs a másik életben, hanem csak kín a bűneik miatt. Elmondom nektek, hogy volt egy falánk, gazdag ember, aki semmi figyelmet nem fordított az illendőségre, ellenkezőleg, a torkosságra, s így minden nap pompás lakomát csapott. Ott állt a kapujában egy szegény ember, Lázárnak hívták, aki tele volt sebekkel, és

kénytelen volt beérni azokkal a morzsákkal, melyek a falánk ember asztaláról lehullottak. Senki sem adott neki semmit; sőt, mindannyian gúnyolták. Csak a kutyák törődtek vele, nyalogatván az ő sebeit. Történt, hogy a szegény ember meghalt, és az angyalok elvitték őt Ábrahám atyánk karjaiba. A gazdag ember szintén meghalt, és az ördögök elvitték őt a Sátán karjaiba; ahol a legszörnyűbb gyötrelmeken esett át, felemelte a szemeit és a nagy távolban látta Lázárt Ábrahám karjaiban. Ekkor felkiáltott a gazdag ember: 'Óh, Ábrahám atyám, könyörülj rajtam és küldd Lázárt, aki az ujjain tudna nekem egy csepp vizet hozni, hogy hűsítse a nyelvem ebben a gyötrő lángban.'

Ábrahám így válaszolt: 'Fiam, emlékezz rá, hogy te jót kaptál a másik életben és Lázár gonoszsgát, ezért most te leszel kitéve gyötrelmeknek és Lázár kap vigasztalást.'

A gazdag ember felkiáltott újra, mondván: 'Óh, Ábrahám atyám, az én házamban három fivérem él. Ezért küldd el Lázárt, hogy tudassa velük, mennyire szenvedek, azért, hogy ők megtérjenek és ne jussanak ide.'

Ábrahám azt felelte: 'Megvan nekik Mózes és a próféták, Hallgassanak rájuk.'

A gazdag ember így válaszolt: „Nem úgy van az, Ábrahám atyám; ám ha valaki feltámadna a halottak közül, ők elhinnék.'

Ábrahám azt felelte: 'Aki nem hisz Mózesnek és a prófétáknak, nem fog még akkor sem hinni, ha a halott feltámad.'

Lássátok hát, hogy áldottak a szegények – mondta Jézus -, aki türelmes és csupán a vágy él benne a szükséges dolgok iránt, gyűlöli a testet. Óh, nyomorultak, akik másokat tartanak a temetésig, odaadják az ő testüket férgek ételének, és nem tanulják meg az igazságot. Eddig úgy éltek, mint a halhatatlanok, mivel hatalmas házakat építettek és jelentős bevétellel rendelkeztek és büszkeségben éltek.”

25. fejezet: Miként kell megvetni a testet, és hogyan kell élni a világban

Ezután azt mondta, aki ezt írta: „Óh, Mester, igazak a szavaid és ezért mindent elhagyunk és követünk téged. Mondd el nekünk akkor, miként kell gyűlölnünk a testet: megölni valakinek önmagát nem törvényes, és ahhoz, hogy éljünk, meg kell adni a megélhetést.”

Jézus így felelt: „Úgy tartsátok a testet, mint a lovat, és biztonságosan fogtok élni. Mivel a ló az élelmiszert mértékkel kapja, és mértéktelenül dolgozik, és a kantár rá van téve, hogy csak a ti kívánságaitok szerint járhasson, ki van kötve, hogy senkit ne bosszantson, szegényes helyen tartják, és megverik, amikor nem engedelmeskedik, tegyél tehát te így, óh, Barnabás, és mindig az Istennel fogsz élni.”

„És ne sértődjete meg szavaimon, hiszen Dávid, a próféta, ugyanezt a dolgot cselekedte, amint megvallotta: 'Olyan vagyok, mint egy ló előtted, és mindig általad vagyok.'

„És most mondjátok meg, vajon az a szegényebb, aki kicsivel is beéri, vagy aki sokat kíván? Bizony mondom nektek, ha a világnak ép teste lenne, senki sem vágyna semmit felhalmozni saját magának, ellenkezőleg, minden közös lenne. Ám ismert az örülete, hogy minél többet halmozott fel, annál többre vágyik. És bármennyit is halmoz fel mások testi nyugalma érdekében, mindig ugyanazt teszi. Ezért legyen elegendő egyetlen köntös számotokra, vessétek el erszényeteket, ne hordjatok magatoknál pénztárcát, sem szandált a lábatokon, s ne gondolkodjatok így, mondván: 'Mi fog velünk történni?', ellenkezőleg, legyen gondolatotok az Isten kívánsága, és ő majd ellát benneteket a számotokra szükséges dolgokkal, olyannyira, hogy semmiben sem szenvedtek hiányt.”

„Bizony mondom nektek, hogy a felhalmozás ebben az életben bizonyosságot tesz arról, hogy a másikban nem kaptok semmit. Hiszen az ő őshazája Jeruzsálem, tehát nem épít házakat Szamariában, ugyanis ellenségeskedés van a városok között. Értitek?”

„Igen” – válaszolták a tanítványok.

26. fejezet: Miként kell az embernek szeretnie Istent? És ebben a fejezetben található a csodálatos vita Ábrahám és az ő atyja között

Ezután Jézus azt mondta: „Volt egy ember, aki utazása közben, amint gyalogolt, észrevett egy kincset egy olyan földterületen, mely eladás alatt állt, 5 darab pénzért. Ahogy az ember ezt megtudta, azonnal eladta a köpenyét, hogy megvegye a földet. Hihetetlen?” A tanítványok így válaszoltak: „Aki ezt nem hiszi el, az bolond.”

Erre Jézus azt mondta: „Ti vagytok a bolondok, ha nem adjátok oda az érzékeiteket Istennek, hogy megvegyétek a lelketeket, mely a szeretet kincsének otthona; hiszen a szeretet páratlan kincs. Hiszen aki szereti az Istent, saját maga birtokolja Istent; és aki

birtokolja az Istent, mindent birtokol.” Péter válaszolt: „Óh, Mester, hogyan szerethetné valaki az Istent igaz szeretettel? Mondd el nekünk.”

Jézus válaszolt: „Bizony mondom nektek, hogy aki nem gyűlöli az ő atyját és az ő anyját, és az ő saját életét, és a gyermekeit és a feleségét az Isten szeretetéért, az ilyen nem méltó az Isten szeretetére. Péter válaszolt: „Óh, Mester, írva van Isten törvénye Mózes könyvében: 'Tiszteld a te atyádat, hogy hosszú életű légy a földön.' És, továbbá, azt mondja: 'Átkozott legyen a fiú, aki nem engedelmeskedik az ő atyjának és az ő anyjának.' Isten parancsolta azt, hogy az ilyen engedetlen fiút az emberek haragja által meg kell kövezni a város kapuja előtt. [Miért] beszélsz nekünk arról, hogy gyűöljük az atyát és az anyát?”

Jézus így válaszolt: „Minden szavam igaz, mivel nem az enyéme, hanem az Istenéi, aki elküldött engem Izrael Házába. Ezért azt mondom nektek, minden, amivel rendelkeztek, azt Isten adományozta nektek: és így, mi az, ami többet ér, az ajándék, vagy az ajándékozó? Amikor az atya és az anya minden más dologgal együtt botló akadályt jelent az Isten szolgálatában, hagyjatok fel velük, mint ellenségekkel. Nem megmondta Isten Ábrahámnak: Hagyd el atyád és rokonaid házáat és jöjj, lakozz azon a földön, melyet én adok neked és magodnak? Miért mondta ezt az Isten, kivéve, ha Ábrahám atyja kép-készítő volt aki hamis isteneket készített és imádott? [Emiatt] ellenségeskedés volt közöttük, olyannyira, hogy az atya meg akarta égetni a fiát. Péter így válaszolt: „A te szavaid igazak. Kérlek téged, mondd el, miként gúnyolta Ábrahám az ő atyját.”

Jézus így felelt: „Ábrahám hét éves volt, amikor elkezdte keresni Istent. Ezért egy napon azt mondta az atyjának: 'Atyám, ki alkotta az embert?' Az ostoba atyja így válaszolt: 'Az ember [alkotta az embert]; hiszen én alkottalak téged.' Ábrahám így szólt: 'Atyám, ez nem így van; hiszen hallottam egy öreg embert, sírva mondta: 'Óh, Istenem, miért nem adtál nekem gyermeket?' Az atyja így válaszolt: 'Az igaz fiam, hogy az Isten segít az embernek embert alkotni, ám nem nyújtja ki a kezét a [feladat] elvégzésére, csupán az szükséges, hogy az ember kérje az Istent, hogy adjon neki bárányt és birkát, és az Isten segít neki.' Ábrahám így felelt: 'Hány isten van, atyám?' Az idős ember azt mondta: 'Végtelenek számban, fiam.'

Ezután Ábrahám azt mondta: 'Óh, atyám, mit tegyek, ha az egyik istent szolgálom, és egy másik [isten] gonosz dolgokat kíván nekem, mert nem őt szolgálom? Mindenesetre, viszály támad közöttük, és akár háború is kitörhet az istenek között. És ha, netán, az isten, amelyik gonosz dolgokat kívánt nekem, legyilkolja az én saját istenemet, mit tegyek? Bizonyára engem is meg fog gyilkolni.' Az öreg ember nevetett és azt mondta: 'Óh, fiam, ne félj, hiszen egyetlen isten sem visel háborút másik isten ellen; nem, a felséges templomban

ezer isten van, a hatalmas Baál istennel, és én most majdnem hetven éves vagyok, és még soha nem láttam, hogy egyik isten lesújtana a másik istenre. És bizonyára valamennyi ember nem egy istent szolgál, hanem egy ember egyet, és egy, másikat.'

Ábrahám így felelt: 'Akkor tehát béke van közöttük?' Az atya azt válaszolta: 'Igen, az.' Ábrahám azt mondta: 'Óh, atyám, milyenek az istenek?' az idős ember így válaszolt: 'Ostoba, minden nap készítek egy istent, melyet eladok másoknak, hogy kenyeret vegyek, és te tudod, milyenek az istenek!' És akkor, abban a pillanatban, elkészített egy bálványt. 'Ilyen' – mondta ő, 'pálmafából, az ott olajfából, ez a kicsi elefántcsontból, nézd, milyen szép ez! Nem úgy néz ki, mintha élne?' 'Bizony, ám hiányzik belőle a lélegzet!'

Ábrahám így válaszolt: 'És így atyám, az istenek megvannak lélegzet nélkül? Akkor miként adnak lélegzetet? És élet nélküliek révén, miként adnak életet? Annyi bizonyos atyám, hogy ezek nem azonosak Istennel.' Az idős ember haragra gerjedt ezekre a szavakra, és azt mondta: 'Ha meglenne a korod hozzá, hogy megértsd, összetörném a fejed ezzel a baltával: Ám, maradj csendben, mert rendelkezel megértéssel!' Ábrahám azt felelte: 'Atyám, ha az istenek segítenek az embernek embert alkotni, akkor miként lehetséges, hogy az ember isteneket alkosson? És ha az istenek fából készülnek, akkor nagy bűn elégetni a fát. Ám, mondd meg nekem, atyám, hogy van az, amikor oly sok istent készítettél, az istenek nem segítettek neked, hogy sok további gyermeket alkosson, hogy te legyél a leghatalmasabb ember a világon?'

Az atya magánkívül volt, hallgatván a fiát; a fiú folytatta: 'Atyám, volt, hogy a világ egy ideig emberek nélkül való volt?' 'Igen' – válaszolta az idős ember, - 'és miért?'. 'Azért' – mondta Ábrahám -, 'mert tudni szeretném, ki készítette az első Istent.' 'Most pedig kifelé a házamból!' – mondta az idős ember – 'és hagyj engem, hogy fejezzem be gyorsan ezt az istent, és ne szólj hozzám; mert amikor éhes vagy, akkor kenyérre vágysz és nem szavakra.' Ábrahám így szólt: 'Egy finom mivű isten, akit úgy faragsz, miként kívánod, és nem védi meg magát!' Az idős ember mérges volt, és azt mondta: 'Az egész világ azt mondja, ez egy isten, az ostoba ember mondja, hogy nem az. Az én isteneim révén, ha ember volnál, megölhetnélek!' És ezt mondván, ütni és rugdosni kezdte Ábrahámot, és elüldözte őt a házából."

27. fejezet: Ebben a fejezetben látható lesz, mennyire helytelen a nevetés az emberekben: valamint Ábrahám tisztasága

A tanítványok nevettek az idős ember örületén, és kitartóan csodálták Ábrahám óvatosságát. Ám Jézus megfeddte őket, mondván: „Elfelejtkeztek a próféta szaváról, aki azt mondta: A nevetés a sírás hírnöke, s továbbá: Ne menjetek oda, ahol nevetés van, hanem üljetek le, ahol sírás, mert ez az élet nyomorúságban telik.” Ezután Jézus azt mondta: „Mózes idejében, nem tudjátok, hogy a nevetés és a mások Istenének gúnyolása számos embert szörnyű vadállattá tett Egyiptomban? Vigyázzatok, ha nevettek, senkin ne (tegyétek), mert bizony sírni fogtok [rá].”

A tanítványok azt válaszolták: „Az idős ember örülségén neveltünk.” Ezután Jézus így szólt: „Bizony mondom nektek, mindenki az önmagához hasonlatosat szereti, és abban talál örömet. Ezért, ha nem vagytok örültek, nem nevettek az örülségen.” Ők azt felelték: „Istenem irgalmaz nekünk.”. Jézus így szólt: „Legyen”.

Ezek után Fülöp azt mondta: „Óh, Mester, hogyan van az, hogy Ábrahám atyja meg akarta égetni az ő fiát?” Jézus így válaszolt: „Egy napon, amikor Ábrahám elérte a tizenkét éves kort, az atyja azt mondta neki: 'Holnap lesz az összes isten ünnepe; ezért elmegyünk a felséges templomba, és adományt viszünk az én istenemnek, a hatalmas Baálnak. És te választasz magadnak egy istent, mert elérted azt a kort, hogy istened legyen.'”

„Ábrahám csalárdul válaszolt: 'Nagyon szívesen, óh, atyám. 'És így korán reggel, mindenki előtt elmentek a templomba. Ám Ábrahám, a tunikája alá elrejtve egy baltát vitt. Minek utána, belépve a templomba, amint a tömeg elkezdett nőni, Ábrahám elrejtőzött egy bálvány mögé a templom sötét részébe. Az atyja, amikor eltávozott, azt hitte, hogy Ábrahám már ő előtte hazament, ezért nem maradt, hogy keresse őt.”

28. fejezet

„Amikor mindenki eltávozott a templomból, a papok bezárták a templomot és elmentek. Azután Ábrahám fogta a baltát és levágta a lábát az összes bálványnak, kivéve a hatalmas Baál istenét. Annak lábához helyezte a baltát, a romok közé, amit a romok alkottak, hiszen idősek révén darabokra hullottak. Ezt követően Ábrahám kiment a templomból, néhány olyan ember észrevette, akik gyanakodtak rá, hogy valamit ellopt a templomból. Ezért aztán megragadták őt, és megérkezvén a templomba meglátták, hogy az isteneik darabokra vannak törve, siránkozva kiáltottak fel: 'Gyertek gyorsan, óh, emberek, és öljük

meg azt, aki megölte a mi isteneinket!’ Mintegy tízezer ember futott ott össze, a papokkal, és kérdezték Ábrahámától, miért pusztította el az isteneiket.”

„Ábrahám így válaszolt: ’Őrültek vagytok! Megölheti ezek szerint egy ember az Istent? A hatalmas Isten az, aki megöli őket. Nézzétek, nem egy balta van a lába közelében? Bizonyosan ő az, aki nem vágyik társakra.’ Ezután megérkezett Ábrahám atyja, aki, szem előtt tartva az Ábrahámval folytatott számos vitát az istenek ellen, és felismervén a baltát, mellyel Ábrahám darabokra törte a bálványokat, felkiáltott: ’Ezzé a árulóvá vált az én fiam, aki legyilkolta az isteneinket! Hiszen ez a balta az enyém.’ És ő elmesélt nekik mindent, ami végbement közte és a fia között. Ebben a szellemben az emberek nagy mennyiségű fát gyűjtöttek, és Ábrahám kezét és lábát megkötözve, feltették a fa tetejére, és tüzet raktak alatta.”

„Íme! Isten, az angyalai segítségével, megparancsolta a tűznek, hogy ne égessék meg Ábrahámot, az ő szolgáját. A lángok dühödten felcsaptak és körülbelül kétezer embert megégettek azok közül, akik Ábrahámot halálra ítélték. Ábrahám ténylegesen szabadnak találta magát, az Isten angyala vitte az atyja házához közel, anélkül, hogy látta volna, ki hordozza őt; s ily módon Ábrahám megmenekült a haláltól.”

29. fejezet

Ezek után Fülöp azt mondta: „Hatalmas az Isten kegyelme azokon, akik szeretik őt. Mondd el, óh, Mester, hogyan jutott Ábrahám az Istenre vonatkozó ismeretekhez?” Jézus így válaszolt: „Megérkezvén atyja házához közelébe, Ábrahám félt bemenni a házba; ezért bizonyos távolságra húzódott tőle és leült egy pálmafa alá, ahol, egyedül révén, azt mondta: ’Lennie kell egy Istennek, aki él és nagyobb a hatalma, mint az emberé, hiszen ő alkotja az embert, és az ember, Isten nélkül, képtelen embert alkotni.’

„Erre, felnézvén a csillagokra, a Holdra és a Napra, azt gondolta, hogy ők istenek voltak. Azonban, megfontolván mozgásuk változatlanlanságát, így szólt: ’Úgy kell lennie [szükségképpen], hogy az Isten nem mozog és hogy a felhők nem rejtik őt el [miként elrejtik az égitesteket], másként az embert nem tartaná vissza semmi.’ Megmaradván ebben a bizonytalanságban, hallotta, amint a nevére szólítják: ’Ábrahám!’ És erre, körbefordulván és nem látván senkit egyik oldalon sem, azt mondta: ’Biztos vagyok benne, hogy a nevemet hallottam szólítani, ’Ábrahám.’” Ezután, még két alkalommal, hasonló módon, ismét hallotta a saját nevét szólítani: ’Ábrahám!’”

Ő azt válaszolta: 'Ki szólít engem?' Ezután hallott [egy hangot] ezt mondani: 'Az Isten angyala vagyok, Gábriel.' Ábrahámot félelem töltötte el; az angyal azonban megnyugtatta őt, mondván: 'Ne félj, Ábrahám, hiszen az Isten barátja vagy. Amikor darabokra törted az emberek isteneit, kiválasztott téged az angyalok és próféták Istene, miként az meg van írva az Élet Könyvében.' Ezután azt mondta Ábrahám: 'Mit tegyek, [azért, hogy] az angyalok és a szent próféták Istenét szolgáljam?' Az angyal azt felelte: 'Menj oda ahhoz a forráshoz és mosakodj meg, mert az Isten beszélni akar veled.'"

„Ábrahám így válaszolt: 'Hogyan mosakodjam meg?' Ezután az angyal megjelent számára, mint egy csodálatos fiatal, és megmosakodott a forrásban, mondván: 'Tegyéi ugyanígy, óh, Ábrahám.' Amikor Ábrahám megmosakodott, az angyal azt mondta: 'Menj fel a hegyre, mert az Isten ott akar veled beszélni.' Ábrahám felment a hegyre [az angyal utasításának értelmében] és leülve a térdeire, azt mondta önmagának: 'Mikor fog az angyalok Istene beszélni hozzám?' Szelíd hangon hallotta önmagát szólítani: 'Ábrahám!' Ábrahám így felelt neki: 'Ki szólít engem?' A hang azt válaszolta: 'Én vagyok a te istened, óh, Ábrahám.'"

„Ábrahámot félelem töltötte el, az arcát a földre hajtotta, mondván: 'Miként hallgasson a te szolgád, aki por és hamu, rád?' Ezután az Isten azt mondta: 'Ne félj, és emelkedj fel, mivel én kiválasztottalak téged szolgáltnak, és megáldalak téged és hatalmas emberré emellek téged. Ezért eljössz atyád és a te rokonságod házából és eljössz velem arra a földre lakni, melyet neked és magodnak adok.'"

Ábrahám azt válaszolta: 'Mindent meg fogok tenni, Uram, ám őrizz engem, [hogy] más istenek ne bántsanak engem.' Ezután az Isten szólt, mondván: 'Én vagyok az egyedüli Isten, és nincs másik isten, csak én. Lesújtok és egységet alkotok; gyilkolok és életet adok, leviszek a pokolba és fel is hozok onnan, és senki sem képes kiszabadítani magát a kezemből.' Ezután az Isten nekiadta a körülmetélés szövetségét; és így a mi atyánk, Ábrahám, megismerte Istent." És ezeket mondván, Jézus felemelte a kezét, így szólván: „Tisztelet és dicsőség neked óh, Isten. Úgy legyen!"

30. fejezet

Jézus Jeruzsálembé ment, közel a Senofegiához, a nemzeti ünnepünkhöz. Az írástudók és a Farizeusok értesülést szerezhvén erről, tanácsot tartottak arról, hogy megfogják őt a beszédében. Erre föl odajött hozzá egy tudós, azt mondván: „Mester, mit kell

tennem, hogy örök életem legyen?” Jézus így válaszolt: „Miként van megírva a Törvényben?” A kísértő felelt, mondván: „Szeresd az Urat, a te Istenedet és a te felebarátodat. Szeresd az Istent mindenek fölött, teljes szívedből és teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint önmagadat.” Jézus azt felelte: „Helyesen válaszoltad meg: ezért menj, és cselekedj így, én pedig azt mondom, örök életed lesz.” Ő erre azt mondta neki: „És ki az én felebarátom?”

Jézus azt felelte, kissé felvonván a szemöldökét: „Egy ember ment lefelé Jeruzsálemből Jerikóba, a városba, mely átok alatt épült újra. Ezt az embert rablók kapták el az úton, megsebesítették és levetkőztették; majd távoztak, otthagyván őt félholtan. Véletlenül egy pap haladt el a hely mellett, és ő, látván a sebesült embert, továbbment anélkül, hogy üdvözölte volna. Hasonlóképpen haladt el egy levita, egy szót sem szólván. Véletlenül [ugyancsak] arra járt egy samaritánus, akiben, látván a sebesült embert, együttérzés támadt, és leszállt a lováról, és fogta a sebesült embert és kimosta az ő sebeit borral, és bekente őt kenőccsel, és bekötötte a sebeit neki, és megvigasztalta, a saját lovára ültette.”

„Majd, amikor este megérkezett a fogadóba, kifizette neki a szállásköltséget. És amikor másnap felébredt, azt mondta: 'Viseld gondját ennek az embernek, és én mindent megfizetek.' És négy aranyat nyújtott át a beteg embernek a szállásért, és azt mondta: 'Légy jókedvű, hiszen hamarosan visszatérek és elvezetlek a saját otthonomba.' „Mondd meg nekem” – szólt Jézus, „melyik ezen emberek közül a felebarát?” A tudós így válaszolt: „Az, aki irgalmat mutatott.” Ezután Jézus így szólt: „Helyesen válaszoltál; ezért menj, és cselekedj hasonlóképpen.” A tudós zavartan távozott.

31. fejezet

Ezután a papok húzódtak közelebb Jézushoz, és azt mondták: „Mester, törvényes dolog a császárnak adót fizetni?” Jézus odafordult Júdáshoz és így szólt: „Van nálad pénz?” És egy fillérest fogván a kezébe Jézus odafordult a papokhoz és azt mondta nekik: „Ezen a filléresen egy kép van. Mondjátok meg nekem, kinek a képe ez?” Ők azt válaszolták: „A császáré.” „Ezért, adjátok meg – mondta Jézus – a császárnak, ami a császáré, és ami az Istené, adjátok meg az Istennek.” Ezután zavartan távoztak el.

És íme, egy százados közeledett Jézushoz, mondván: „Uram, beteg a fiam; könyörülj meg öreg korom miatt!” Jézus így felelt: „Izrael Úristenének kegyelme terajtd!” Az ember távozóban volt és Jézus így szólt: „Várj meg engem, ugyanis elmegyek a házába, hogy

imádkozzok a fiadért.” A százados azt felelte: „Uram, nem vagyok méltó, hogy te, az Isten prófétája, a házamba jöjj, elég nekem a szó, melyet mondtál a fiam gyógyulásáért; hiszen a te Istened urává tett téged minden betegségnek, amint azt az ő anyaga mondta nekem álmomban.”

Ezen Jézus mélyen elcsodálkozott, és a tömeg felé fordult és így szólt: „Íme ez az idegen, több hite van, mint mindazoknak együtt, akiket Izraelben találtam.” És a századoshoz fordulván azt mondta: „Menj békével, mert az Isten, a hatalmas hit révén, melyet ő nyújtott neked, egészséget adott fiadnak.” A százados elment, és az úton találkozott a szolgálóival, akik elmondták neki, miként gyógyult meg a fia. Az ember azt válaszolta: „Melyik órában múlt el a láza?” Ők azt felelték: „Tegnap, hat órakor, a forróság eltávozott tőle.”

Az ember tudta, hogy amikor Jézus azt mondta: „Izrael Úristenének kegyelme terajtd”, a fia megkapta az ő egészségét. Erre az ember, aki hitt a mi Istenünkben, és belépve a házba, darabokra törte valamennyi saját istenét, mondván: „Csak Izrael istene létezik, az igaz és élő Isten.” Ezért mondta ő: „Senki sem fog enni a kenyereimből, aki nem imádja Izrael Istenét.”

32. fejezet

Egy ember, képzett a törvényekben, vacsorázni hívta Jézust, azért, hogy megkísértse. Jézus tehát elment oda a tanítványaival együtt, és sok írástudó, megkísérteni őt, várt rá a házban. Történt, hogy a tanítványok leültek az asztalhoz anélkül, hogy megmosták volna a kezüket. Az írástudók szóltak Jézusnak, mondván: „A te tanítványaid vajon miért nem tartják meg az elődök hagyományait, nem mosván meg a kezüket mielőtt kenyeret esznek?” Jézus így felelt: „És én azt kérdezem tőletek, mi okból semmisítettétek meg Isten szabályát a hagyományaitok megtartásával kapcsolatban? Azt mondjátok a szegény apák fiainak: 'Tegyetek felajánlásokat és fogadalmakat a Templomnak.'”

„És fogadalmakat tettek abból a kevésből, melyből az apáikat kellett volna támogatni. És amikor az apáik pénzt szerettek volna keresni, a fiúk felkiáltottak: 'Ezt a pénzt az Istennek szenteltem' - s emiatt az apák szenvedtek. Óh, hamis írástudók, képmutatók, az Isten használja ezt a pénzt? Bizonyára nem, mivel az Isten nem eszik, miként azt mondta az ő szolgálója, Dávid próféta által: 'Egyem tehát a bika testét és igyam meg a bárány véréét? Add meg nekem a dicséret áldozatát, és ajánld fel nekem a te fogadalmadat; hiszen ha éhes

lennék, nem kérnék tőled semmit, látván azt, hogy minden dolog az én kezemben van, és Paradicsom bősége velem van.’ Képmutatók! Azért teszitek ezt, hogy megtöltsétek az erszényeteket és ezért ti tizedrészt kértek és pénzt.”

„Óh, nyomorultak! Másoknak a legtisztább utat mutatjátok, amelyen ti nem jártok. Az írástudóitok és a tudósaitok mások vállain fekszenek, tovább növelik a kibírhatatlan súlyt, mindeközben ti magatok nem vagytok hajlandók megmozdítani egyetlen ujjatokat sem. Bizony mondom nektek, hogy minden gonoszság, mely jelen van ebben a világban, az elődök ürügyén van itt. Mondjátok meg nekem, hogy ki által jött el a világba a bálványimádás, ha nem az elődök által? Hiszen volt egy király, aki rendkívüli módon szerette az ő atyját, akinek neve Baál volt.”

„Történt, amikor az atya meghalt, a fia, a saját vigasztalására, elkészített egy képet, az atya hasonlatosságára, és felállította a város piacterén. És hozott egy rendeletet, hogy mindenki, aki 15 könyök távolságra megközelíti a szobrot, legyen biztonságban, és senki, semmilyen ürüggyel ne árthasson neki. Ezért, a gonosztevők, az általuk megkapható előnyök okán, elkezdtek felajánlani a szobornak rózsákat és virágokat, és nem sokkal később a felajánlások átalakultak pénzzé és élelemmé, olyannyira, hogy elkezdtek istennek nevezni, tiszteletük jeléül. Mely dolog a szokásból átalakult törvényé, olyannyira, hogy Baál bálványa elterjedt az egész világon; és hogy mennyire fájjalja ezt az Isten, a próféta, Ézsaiás által szólván: ’Valójában ez a nép hiába imád engem, mivel megsemmisítette a Törvényem, melyet az én szolgám, Mózes által adtam neki, és az elődeik hagyományait követik.’”

„Bizony mondom nektek, hogy kenyeret enni nem tiszta kézzel, nem teszi az embert tisztátalanná, mert nem az teszi az embert tisztátalanná ami belép az emberbe, hanem az, ami kijön belőle, az teszi tisztátalanná az embert.” Erre az egyik írástudó így szólt: „Ha disznóhúst ennék, vagy más tisztátalan húst, nem tenne tisztátalanná a lelkem?” Jézus azt felelte: „Az engedetlenség nem hatol be az emberbe, ám a szándék kijön belőle, a szívéből; és ezért lesz tisztátalan, amikor tiltott ételt eszik.”

Ezután az egyik tudós azt mondta: „Mester, sokat beszéltél nekünk a bálványimádás ellen, habár Izrael népének vannak bálványai, s így helytelenül cselekedtél velünk.” Jézus azt felelte: „Tudom, hogy Izraelnek manapság nincsenek fából készült szobrai, ám vannak testből készült szobrai.” Erre az összes írástudó haragosan válaszolta: „És így bálványimádók vagyunk?” Jézus így felelt: „Bizony mondom nektek, a szabály nem azt mondja, hogy ’Te imádd’, hanem azt, hogy ’Szeresd az Urat a te Istenedet teljes lelkedből és teljes szívedből, és teljes elmédből.’ Igaz?” – mondta Jézus. „Ez igaz.” – válaszolta mindenki.

33. fejezet

Ezek után Jézus azt mondta: „Bizony, az összes dolog, amit az ember szeret, amiért minden mást otthagy, kivéve az ő istenét. És így a bujálkodó az ő képéért, a szajháért; a falánk és részeges az ő képéért, az ő saját testéért; és a kapzsi az ő képéért, ezüstért és aranyért; és hasonlóképpen minden más bűnös.” Ezután, aki meghívta, az szólalt meg: „Mester, melyik a legnagyobb bűn?”

Jézus így válaszolt: „Melyik a legnagyobb romlása a háznak?” Mindenki hallgatott, mire Jézus az ujjával rámutatott az alapra és azt mondta: „Ha az alap enged, a ház azonnal összeomlik, ekképpen, szükségessé válik egy újat építeni; ám ha bármelyik másik rész enged, az kijavítható. Ekképpen tehát azt mondom nektek, a bálványimádás a legnagyobb bűn, mert teljes mértékben megfosztja az embert a hitétől és következőképpen, az Istentől, így nem lesz az illetőnek lelki vonzalma. Ám minden másféle bűn meghagyja a reményt az ember számára, hogy irgalmat kap, és ezért azt mondom, hogy a bálványimádás a legnagyobb bűn.” Mindenkit lenyűgözött Jézus beszéde, mert észrevették, hogy semmiféle bölcseséggel nem támadható.

Ezután Jézus így folytatta: „Emlékezzetek arra, amit az Isten mondott, és amit Mózes és Józsué írtak a Törvényben, és meg fogjátok látni, milyen súlyos ez a bűn. Isten azt mondta, Izraelhez szólva: 'Ne készíts magadnak semmiféle képet azokról a dolgokról, melyek az égben vannak, sem azokról a dolgokról, amelyek az ég alatt, azokról a dolgokról ne készíts, melyek a föld felett vannak, sem azokról, melyek a föld alatt, sem azokról, melyek a víz felett vannak, sem azokról, melyek a víz alatt. Mert én vagyok a te Istened, erős és féltékeny, aki bosszút áll e bűn miatt az atyákon és a gyermekeiken, még a negyedik generáción is.'”

„Emlékezzetek rá, hogy amikor a mi népünk elkészítette a borjút, és amikor imádták, az isten parancsára, Józsué és Lévi törzse kardot ragadott és legyilkolt közülük százhusz ezret, akik nem könyörögtek Isten kegyelméért. Óh, borzalmas ítélete Istennek a bálványimádók felett!”

34. fejezet

Ott állt az ajtó előtt egy ember, akinek jobb keze összezsugorodott oly módon, hogy nem tudta azt használni. Erre Jézus felemelte a szívét az Istenhez, imádkozott, és azután azt mondta: „Azért, hogy megtudjátok, az én szavaim igazak, azt mondom, az Isten nevében, ember, nyújtsd ki beteg a kezed!” Ő pedig teljes mértékben kinyújtotta, mintha soha semmi probléma nem lett volna vele.

Ezután, az Istentől való félelem miatt, elkezdtek enni. És némi evés után, Jézus ismét megszólalt: „Bizony mondom nektek, hogy jobb lenne felégetni egy várost, mint meghagyni a gonosz szokásában. Amiatt, mert ilyen az Isten haragja, ugyanis a hercegeknek és királyoknak, akiknek az Isten azért adott kardot, hogy elpusztítsák a vétkeket.”

Ezek után Jézus azt mondta: „Amikor meghívnak benneteket, emlékezzetek rá, hogy ne a legmagasabb helyre üljete, azért, hogy ha a vendéglátóhoz egy még közelebbi barát érkezik, ne mondja a házigazda nektek, hogy 'Kelj fel és ülj lejjebb!', ami számotokra megszégyenítő. Ellenkezőleg. Üljetek a legegyszerűbb helyre, azért, hogy aki meghívott benneteket odajöjjön és azt mondja: 'Emelkedj fel barátom, és ülj ide fel'. Ekkor ugyanis nagy megtiszteltetés ér benneteket, hiszen mindenki, aki felmagasztalja magát az megaláztatik és mindenki, aki megalázza magát az felmagasztaltatik.”

Bizony mondom nektek, hogy a Sátán nem más bűn miatt, mint az ő büszkesége miatt vált semmirekellővé. Ahogyan az Ézsaiás próféta mondja, vádolva őt ezekkel a szavakkal: 'Kivettétél a mennyből, óh, Lucifer, ahol az angyalok szépsége és a hajnal ragyogott, bizony a földre hullott a te büszkeséged.’”

„Bizony mondom nektek, ha az ember ismerné a nyomorúságát, itt siránkozna a földön és a leginkább saját magára számítana minden más dolog fölött. Mert nem volt más oka az első embernek és feleségének, hogy száz éveken át siránkozzanak szüntelenül, Isten irgalma után sóvárogva. Mivel pontosan tudták, hogy a büszkeségük miatt buktak meg.”

És így szólván, Jézus köszönetet mondott; és még azon a napon szerte Jeruzsálemben közzétették, milyen nagyszerű dolgokat mondott Jézus, a csodát, melyet véghezvitt, az embereik pedig köszönetet mondtak Istennek és áldották az ő szent nevét.

Az írástudókban és a papokban azonban, megértvén, hogy a beszéd az ősök hagyománya ellen szólt, még nagyobb gyűlölet lobbant. És miként a Fáraó, megkeményítették szívüket, eközben igyekezték találni, hogy megöljék őt, de nem találtak.

35. fejezet

Jézus eltávozott Jeruzsálemből, és a Jordánon túli sivatagba ment: és az ő tanítványai, ahogy leültek körülötte, azt mondták Jézusnak: Óh, Mester, mondd el nekünk, miként bukott el a Sátán a büszkesége miatt, hiszen megértettük, az engedetlensége miatt bukott meg, és mert állandóan gonosz dolgok elkövetésére csábítja az embert.”

Jézus azt felelte: „Az Isten létrehozta a Föld anyagát és huszonkétezer évig magára hagyta anélkül, hogy tett volna vele bármit is; a Sátán, aki papként vezette az angyalokat, nagy egyetértés övezte rendelkezéseit, ismerte az Istent, s azt, hogy a Föld anyagát száznegyven és négyezer jegyzett prófécia alkotja, és az Isten Hírnökét, a Hírnök lelkét, melyet hatvanezer évvel minden más előtt teremtetett. Ezért, felháborodottan elkezdte felbujtani az angyalokat, mondván: 'Nézzétek, Isten egy napon azt akarja majd, hogy ezt a Földet tiszteljük. Éppen ezért fontoljuk meg, hiszen szellemek vagyunk, és ezért nem helyénvaló, hogy így tegyünk.' Sokan ezért elhagyták Istent. Erre pedig azt mondta az Isten egy napon, amikor az angyalokat összegyűjtötték: „Mindegyiktek, aki engem tart az ő Urának, azonnal fejezze ki tiszteletét ennek a Földnek.”

„Azok, akik szerették az Istent, meghajoltak, ám a Sátán, azokkal, akik vele együtt voltak, azt mondta: 'Óh, Uram, mi szellemek vagyunk, és ezért nem jogos, hogy tiszteletet kelljen tennünk ennek a sárdarabnak.' Miután ezt mondta, a Sátán szörnyűvé és félelmetes pillantásúvá vált, és a követői förtelmessé váltak, mert a lázadásuk miatt Isten eltávolodott tőlük, vele a szépség mellyel ő áldotta meg őket, amikor megalkotta őket, megszűnt. Amint a szent angyalok, amikor felemelték fejüket, meglátták, milyen borzalmas szörnyeteg lett a Sátán, és az ő követői, félelmükben levetették az arcukat a földre. Majd a Sátán így szólt: 'Óh, Uram, jogtalanul tettél engem undorítóvá, ám én meg vagyok elégedve emiatt, mert vágyom mindannak a megsemmisítésére, amit tenni szándékozol. És a többi ördög azt mondta: 'Borjút nekik, ne Urat, óh, Lucifer, mert te vagy az Úr.'”

„Ezt követően azt mondta az Isten a Sátán követőnek: 'Térjete meg, és ismerjétek meg az Istent, a ti teremtőtöket.' Ők azt válaszolták: 'Mebánjuk, hogy bármi tiszteletet is adtunk neked, mivel nem vagy becsületes, merthogy a Sátán az.' Ezután az Isten így szólt: 'Távozzatok tőlem, óh, ti átkozottak, mivel nem kegyelmezek néktek.' Távoztában a Sátán kiköpött egyet a Föld anyagára, és a köpetet Gábrriel angyal felemelte, némi földdel együtt, s ezért mostanság minden embernek köldök van a hasán.”

36. fejezet

A tanítványok mélyen elcsodálkozva álltak az angyalok lázadása előtt. Ezek után Jézus így szólt: „Bizony mondom nektek, hogy az, aki nem imádkozik, még a Sátánnál is gonoszabb, és hatalmasabb kínokat fog elszenvedni. Mert a Sátán volt az, még a bukása előtt, akinek nem kellett félnie, és Isten nem tett mást, mint elküldte hozzá az ő prófétáját, hogy bűnbánatra hívja: ám az emberek most, hogy már az összes próféta eljött, az Isten Hírnökén kívül, aki utánam fog eljönni, mert ez az Isten kívánsága, és az, hogy én előkészítsem az ő útját, és az ember, én azt mondom, habár megtapasztalta az Isten végtelen igazságosságát, gondtalanul, félelem nélkül él, mintha Isten nem létezne. Miként azt egyik beszédében Dávid próféta elmondta: 'A bolond ember azt mondja a szívében, hogy nincs Isten. Ennek következtében az emberek erkölcstelenekké és gyalázatosakká válnak, anélkül. Hogy közülük egy is jót cselekedne.'”

„Szüntelenül imádkoztatok, óh, tanítványaim, azért, hogy kaphassatok. Mert aki keres, talál, és aki kopog, annak megnyitják, és aki kér, megkapja. És az imádságaitokban ne látszódjon túl sok beszéd, mivel az Isten a szívet nézi, miként Salamon által mondta: 'Óh, én szolgálom, add nekem a szíved.' Bizony mondom nektek, az élő Istenre, a képmutatók pedig nagyon sokat imádkoznak a város minden részében, hogy lássák őket, és a szentek sokasága is, a szívük azonban tele van gonosszággal, és ezért nem gondolják meg azt, amit kérnek. Szükséges az, hogy azt gondoljátok amit imádkoztok, amennyiben az a szándékotok, hogy Isten megadja azt. És most mondjátok meg nekem: ki menne el beszélni a Római kormányzóhoz, Heródeshez, hogy beszéljen vele, anélkül, hogy előtte el nem határozta kihez megy és mit fog tenni? Bizonyára senki. És ha az ember így tesz, azért, hogy egy emberrel beszéljen, akkor mit kellene tennie az embernek ahhoz, hogy az Istennel beszéljen, és kegyelmet kérjen a bűnei miatt, miközben megköszöni neki mindazt, amit megkapott tőle?”

„Bizony mondom nektek, csak nagyon kevesen imádkoznak igaz módon, és ezért a Sátánnak hatalma van felettük, mert az Isten nem olyanokat akar, akik a szájukkal tisztelik őt: akik a Templomban a szájuk[kal] kérik az ő kegyelmét, és a szívük az igazságért kiált. Még azt is mondja Ézsaiásnak, a prófétának, így szólván: 'Vidd el ezt a népet, mert bosszantóak számomra, mivel a szájukkal tisztelnek engem, a szívük azonban távol van tőlem.' Bizony mondom nektek, hogy aki meggondolás nélkül imádkozik, az kigúnyolja az Istent.”

Ki lenne mondjuk az, aki elmenne Heródeshez beszélni vele, és háttal lenne hozzá képest, és szépeket mondana előtte Pilátusról, a kormányzóról, akit halálosan gyűlöl? Bizonyára senki. Nem kevesebb tehát az az ember, aki imádkozik, és nem készíti fel önmagát? A hátát mutatja az Istennek és az arcát a Sátánnak, és szépen beszél róla. Mivel szívében a gonosztságot szereti, nincs benne megbánás. Ha valaki, megsértvén benneteket, azt mondaná a szájával 'Bocsáss meg nekem', és a kezével rátok mérne egy ütést, hogyan bocsátanátok meg neki? Ugyanígy, az Isten (sem) gyakorol kegyelmet azokon, akik a szájukkal azt mondják 'Uram, kegyelmezz nekem', és a szívükben a hazugságot szeretik és a test bűneiről gondolkoznak."

37. fejezet

A tanítványok sírva fakadtak Jézus szavain és könyörögtek neki: 'Uram, taníts meg minket imádkozni.' Jézus így válaszolt: „Gondoljátok meg, hogy mit tennétek, ha a római kormányzó elfogna benneteket és halálba küldene, és ugyanezt tegyétek, amikor elmentek imádkozni. És ezek legyenek a szavaitok:

„Óh, Urunk, Istenünk, szenteltessék meg a te szent neved, jöjjön el bennünk a te királyságod, legyen meg mindig a te kívánságod, és miként a mennyben történik, úgy legyen a földön is; adj nekünk kenyeret minden napra, és bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk bünt követnek el, és ne engedj minket kísértésbe esni, hanem szabadíts meg a gonosztól, mivel te vagy egyedül a mi Istenünk, akit dicsőség is tisztesség illet mindörökké.”

38. fejezet

Ezután János szólalt meg: „Mester, hagy mosakodjunk, ahogyan az Isten parancsolta Mózes által.” Jézus így szólt: „Úgy gondolsz, azért jöttem, hogy elpusztítsam a törvényt és a prófétákat? Bizony mondom neked, az élő Istenre, nem azért jöttem, hogy elpusztítsam, hanem hogy megtartsam. Hiszen minden próféta megtartotta az Isten törvényét, és mindazt, amit az Isten más próféták által mondott. Az élő Istenre, akik jelenlétében megáll a lelkem, senki, aki akárcsak a legkisebb szabályt is megszegi, nem lehet kedves az Istennek, A legkisebb lesz Isten királyságában, mivel nem lesz része benne. Továbbá, azt mondom nektek, egyetlen szótag az Isten Törvényéből nem hagyható el a legsúlyosabb bűn elkövetése nélkül. Azonban úgy tesztek, hogy megértsétek, miért szükséges betartani amit az

Isten mond Ézsaiás, a próféta által, ezekkel a szavakkal: 'Mosakodjatok meg és legyetek tiszták, vonjátok el a gondolatotokat a szememtől.' Bizony mondom néktek, hogy a tenger valamennyi vize sem moshatja meg azt, aki szívében szereti a bűneit."

„És továbbá azt mondom nektek, hogy senki sem fog az Istennek tetszően imádkozni, ha nincs megmosakodva, éppenséggel olyan bűn fogja terhelni a lelkét, mint a bálványimádás. Higgyetek nekem, az az igazság, hogy ha egy ember illendően imádkozik az Istenhez, akkor mindent megkap, amit csak kért. Emlékezzetek Mózesre, Isten szolgájára, aki az imádságával megkorbácsolta Egyiptomot, megnyitotta a Vörös tengert, és fulladásos halálba vitte a Fáraót és seregét. Emlékezzetek Józsuéra, aki megállította a Napot, Sámuelre, aki félelmében levágta a Filiszteusok megszámlálhatatlan seregét, Illésre, aki tűzesőt hozott le az égből, Elizeus feltámasztott egy halott embert, és a megannyi más szent prófétára, akik imádságuk által megkaptak mindent, amit csak kértek. Azok az emberek azonban nem a saját ügyeiket keresték, hanem csakis az Isten és az ő tiszteletére törekedtek."

39. fejezet

János így szólt ezután: „Jól beszéltél, óh, Mester, ám hiányos a tudásunk, miként vétkezik az ember a büszkeség által.” Jézus így válaszolt: „Amikor az Isten száműzte a Sátánt, és Gábiel angyal megtisztította a földdarabot, ahová a Sátán kiköpött, az Isten megalkotott minden élő, azokat az állatokat, melyek repülnek és azokat, melyek lábakon járnak és úsznak, és feldíszítette a világot mindazzal, amivel csak rendelkezik. Egy nap a Sátán odajött a Paradicsom kapujához, és, látván a füvet legelő lovakat, kijelentette számukra, hogy ha az a földdarab lelket kapna, az súlyos munkát jelentene a számukra; és ezért jobban tennék, ha letaposnák azt a darab földet, hogy többé ne legyen jó semmire.”

„A lovak felkeltek és haragosan elindultak, hogy berohanjanak arra a darab földre, ahol liliomok és rózsák voltak. Mire az Isten lelket adott annak a darab tisztátalan földnek, melyre a Sátán kiköpött és amelyet Gábiel angyal felhozott a (föld) tömegéből, és felébresztette a kutyát, aki, ugatásával félelmet keltett a lovakban és elkergette őket. Ezután az Isten odaadta a lelkét az embernek, miközben valamennyi szent angyal énekelt: 'Áldott legyen a te szent neved, óh. Istenünk, a mi Urunk.' Ádám, felemelkedve lábaira, látta a levegőben az írást, mely ragyogott, mint a Nap, és azt mondta: 'Csak egyetlen Isten van, és Mohamed az Isten Hírnöke.'"

Erre Ádám kinyitotta a száját és azt mondta: 'Köszönöm Uram, én Istenem, hogy kegyeskedtél megalkotni engem, ám mondd meg nekem. Kérlek, mi a jelentése ezeknek a szavaknak: 'Mohamed az Isten Hírnöke.' Volt előttem másik ember is? Ezután az Isten azt mondta: 'Légy üdvözölve, óh, én szolgám, Ádám. Elmondom néked, hogy te vagy az első ember, akit megalkottam. És ő, akit láttál [megemlíteni], a te fiad, aki eljön majd a világba, sok év múlva, és az én Hírnököm lesz, aki miatt létrehoztam az összes dolgot, aki fényt ad majd a világnak, amikor eljön, akinek lelke égi dicsőséget kapott, hatvanezer évvel azelőtt, hogy bármit is alkottam volna.'"

Ádám könyörgött az Istenhez, mondván: 'Uram, add nekem ezt az írást az ujjaim körmére.' Ezután az Isten odaadta az első embernek az ő hüvelykujjára, hogy írva legyen; a jobb kéz hüvelykujjkörme azt mondta: 'Csak egyetlen Isten van', és a bal kéz hüvelykujjkörme ezt mondta: 'Mohamed az Isten Hírnöke.' Ezután atyai szeretettel megcsókolta az első ember ezeket a szavakat, megdörgölte a szemét és így szólt: 'Áldott az a nap, amikor eljössz a világba.'"

„Látván, hogy az ember egyedül van, az Isten azt mondta: 'Nem lenne jó, ha egyedül maradna.' Ezért álmot bocsátott rá, és kivett egy bordáját a szívéhez közeli helyről, hússal töltötte ki a helyét. Abból a bordából pedig megalkotta Évát, és Ádám mellé adta feleségül. Kettejüket a Paradicsom urává tette és azt mondta: 'Íme, minden gyümölcsöt nektek adok, egyetek, kivéve az almákat, és a gabonát', ezekről azt mondta: 'Vigyázzatok, semmiképpen se egyetek ezekből a gyümölcsökből, mert tisztátalanná váltok, olyannyira, hogy azt nem fogom kibírni. Maradjatok itt, ha abba az irányba mentek, súlyos szenvedéseket fogtok elszenvedni.'"

40. fejezet

„Amikor a Sátán tudomást szerzett ezekről a dolgokról, felháborodásában megdühödött és a Paradicsom kapujához ment, ahol egy szörnyű kígyó, tévéhez hasonló lábakkal és körmökkel a lábain - borotvaként vágta minden irányba -, állt őrt. Az ellenség így szólt hozzá: 'Engedj be a Paradicsomba.'"

„A kígyó azt válaszolta: 'Hogyan engedhetnék be, [hiszen] az Isten megparancsolta nekem, hogy vesselek ki?' A Sátán azt felelte: 'Láthatod, az Isten mennyire szeret téged; ideállított, kívül a Paradicsomon, hogy őrködj egy darab porhüvely felett, amely az ember! Ha beviszel engem a Paradicsomba, olyan szörnyűvé teszek, hogy mindenki menekülni fog

előled, és így mehatsz és kellemesen érezheted magad.’ Ezután a kígyó azt mondta: ’És miként engedjelek be a [Paradicsomba]?’”

„A Sátán így szólt: ’Hatalmas vagy: ezért, nyisd ki a szád, és besétálok a gyomrodba, és így [amikor] bemész a Paradicsomba, odaraksz a mellé a két porhüvely rög mellé, melyek újonnan kezdtek járni a földön.’ Ezután a kígyó eszerint cselekedett, és a Sátán Éva mellé rakta ki, mivel Ádám, a férje, aludt. A Sátán bemutatkozott a nő előtt, mint szépséges angyal és azt mondta neki: ’Miért nem eszel azokból az almákból és gabonából?’ Éva azt válaszolta: ’A mi Istenünk azt mondta nekünk, hogy [ha mi] eszünk [belőlük] akkor tisztátalanná válunk és ki fog minket űzni a Paradicsomból.’”

„A Sátán azt felelte: ’Nem mondott igazat! Tudnod kell, hogy az Isten gonosz és irigy, és ki nem állhatja az egyenlőséget, ellenkezőleg, mindenkit rabszolgaként tart. [Ezért] mondta meg ezt [nektek]; azért, hogy ne legyetek egyenlők vele. Ám ha te és a társad, a tanácsomnak megfelelően, esztek azokból a gyümölcsökből és [esztek] más [gyümölcsökből], akkor nem lesztek többé mások alárendeltjei, hanem olyanok lesztek, mint az Isten, aki ismeri a jót és a gonoszt, és mindent megtehettek, ami csak kedvetekre van, mert egyenlők lesztek Istennel.’”

Ezután Éva evett azokból a [gyümölcsökből] és amikor a férje felébredt, elmondott [neki mindent], amit a Sátán elbeszélt neki, és ő is vett és evett a gyümölcsökből, [amikor] a felesége megkínálta őt velük. Amint azonban lenyelte a gyümölcsöt, emlékezett (Ádám) az Isten szavaira, és szerette volna megállítani az ételt, a torkára helyezte a kezét, ahol minden férfinek megvan a jel.”

41. fejezet

Ezek után mindketten felismerték, hogy meztelenek, és, révén szégyellték, fügefaleveleket szedtek, hogy felruházzák titkos részeiket. Amikor dél elmúlt, az Isten megjelent és hívta Ádámot, mondván: ’Ádám, hol vagy?’ Ő így válaszolt: ’Uram, elrejtöttem a jelenléted elöl, mert a feleségem és én meztelenek vagyunk és szégyelljük megmutatni magunkat előtted.’ Az Isten így felelt: ’És ki rabolta el a ti ártatlanságotokat; hiszen, ameddig nem ettetek a gyümölcsből [amely] tisztátalanná [tesz benneteket] és ami miatt nem maradhattok [tovább] a Paradicsomban?’”

„Ádám azt válaszolta: ’Óh, Uram, A feleségem, akit mellém adtál, [sürgetett] engem, hogy egyem meg, és ezért ettem belőle.’ Ezután az Isten így szólt a nőhöz: ’Miért adtál

[ebből] az ételből a te férjednek?’ Éva így felelt: ’A Sátán megtévesztett engem, és ezért ettem [a gyümölcsből].’ ’És miként lépett be ez a mihaszna a [kertbe]?’ – kérdezte az Isten. Éva azt mondta: ’A kígyó, aki az északi kapunál áll, hozta őt ide mellém.’”

„Ezután az Isten így szólt Ádámhoz: ’Azért, mert a te feleségedre [hallgattál] és ettél a gyümölcsből, átkozott legyen a föld a munkáidban; szedret és túskebokrot teremjen neked, és az arcod verejtékével edd a kenyeret. Emlékezz, hogy földből vagy és a földhöz térsz vissza.’ És Évához szólván azt mondta: ’És te, aki [hallgattál] a Sátánra, és az ételt a te férjednek adtat, élj a férfi uralma alatt, aki úgy tart téged, mint egy szolgát, és fájdalommal szüld meg gyermeked.’”

„És a kígyót szólítván, az Isten hívta Mihály angyalt, aki az Isten kardját tartja, [és] azt mondta: ’Először is, vidd ki ezt a gonosz kígyót a Paradicsomból, és amikor kívül van, vágd le a lábait: hogy amikor menni szeretne, a földön kelljen vonszolnia a testét.’ Ezek után a Sátánt hívta, aki nevetve jött, és azt mondta neki: ’Mivel semmirekellő vagy, becsaptad [Ádámot és Évát] és tisztátalanná tetted őket, azt kívánom, hogy minden [tőlük] és a gyermekeiktől való tisztátalanság – [amelyet] igazán megbánnak és szolgálnak engem – előjövén a testükből és a kerüljön a te szádba, és hogy jól lakj a tisztátalansággal.’”

„A Sátán ezután borzalmas morgást hallatott, és azt mondta: ’Mivel az a szándékom, hogy engem egyre rosszabbá tegyél, ezért meg fogom tenni a saját érdekeemben, amire csak képes vagyok!’ Az Isten ezután így szólt: ’Távozz átkozott, a jelenléteemből!’ A Sátán ezután elment, az Isten pedig azt mondta Ádámnak [és] Évának, akik mindketten zokogtak: ’Menjete ki a Paradicsomból, és vezekeljete, és ne hagyjátok, hogy a reményetek elhaljon, mivel elküldöm a fiatokat, hogy a magja feloldja a Sátán uralmát az emberi fajon, mivel mindent megadok neki, aki el fog jönni, a Hírnökömnek!’”

„Az Isten elrejtette önmagát [Ádám és Éva elől] és Mihály angyal kikergette őket a Paradicsomból. Ezután Ádám megfordult, írást látott a kapu felett: ’Csak egyetlen Isten van és Mohamed az Isten Hírnöke.’ Zokogva azt mondta: ’Legyen meg az Isten kedvére, óh, fiam, jöjj el gyorsan és vezess ki minket a nyomorúságból.’ És így – mondta Jézus – a Sátán és Ádám vétkezett a büszkeségük miatt, az egyik ember által megvetett, a másik pedig egyenlővé akarta tenni magát az Istennel.”

42. fejezet

Ezután az elbeszélés után a tanítványok sírva fakadtak, és Jézus is sírt; amikor meglátták, sokan jönnek, őt keresvén, mivel a papi vezetők tanácsot tartottak, maguk között, hogy megfogják őt a beszédében. Ezért levitákat küldtek és néhány írástudót, hogy kérdezzék őt, mondván: „Ki vagy te?”

Jézus beismerte az igazságot és azt mondta: „Nem vagyok a Messiás.” Ők így szóltak: „Te vagy Illés, vagy Jeremiás, vagy bármelyik ősi próféta?” Jézus azt felelte: „Nem.” Ezután azt kérdezték: „Ki vagy te? Azért mondd meg, hogy tanúskodhassunk azok előtt, akik küldtek minket.” Jézus ezután azt válaszolta: „Én vagyok a hang, mely mindenhol kiált Júdeában, és azt kiáltja: 'Készítsétek elő az Úr Hírnökének útját', miként az Ézsaiásnál meg van írva.”

Azt mondták: „Ha nem te lennél a Messiás, vagy Illés, vagy bármelyik próféta, akkor miként prédikálhatsz új tanokat és teheted nagyobbá magad, mint a Messiás?” Jézus azt felelte: „A csodák, melyeket Isten a kezem által hajt végre azt mutatják, hogy amit beszélek, az az Isten kívánságára történik; egyébként valóban nem tehetném magam annak a személynek, akiről beszéltek. Hiszen nem vagyok méltó, hogy meglazítsam a gatyamadzagját, vagy a cipőfűzőjét az Isten Hírnökének, akit 'Messiásnak' neveztek, aki előttem jött létre és utánam fog eljönni, és elhozza az igazság igéjét, így az ő hite soha nem ér véget.”

A leviták és az írástudók zavartan eltávoztak, és mindent elmeséltek a főpapoknak, akik azt mondták: „Az ördög ül a hátán, aki mindent elmond neki.” Ezután Jézus azt mondta a tanítványainak: „Bizony mondom nektek, népünk vénjei és vezetői az alkalmat keresik velem szemben.” Ezután Péter azt mondta: „Ezért ne menj többé Jeruzsálembe.” Mire Jézus azt válaszolta: „Bolond vagy, és nem tudod, mit beszélsz, hiszen szükség van arra, hogy sok-sok üldöztetést szenvedjek el, mert valamennyi próféta és az Isten szentje is szenvedett. Ám ne féljete, hiszen vannak akik velünk vannak és vannak, akik ellenünk.”

És ezeket mondván, Jézus eltávozott és a Tábor hegyhez ment, és ott felment vele Péter; Jakab, és János; az ő testvére; vele, aki ezeket leírja. Ahol is hatalmas fény ragyogott felette, és a ruhája olyan fehér lett, mint a hó és az arca tündökölt, mint a Nap; és íme, eljött Mózes és Illés, beszélgettek Jézussal mindazon szükséges dolgokról, melyek el fognak jönni a fajunkra és a szent városra.

Péter szólalt meg, mondván: „Uram, jó itt lenni. Ezért, ha akard, felállítunk három sátrat, egyet neked, és egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” És miközben beszélt, fehér felhő lepte be őket, és egy hangot hallottak szólni, mondván: „Íme az én szolgám, akiben kedvem telik, hallgassátok őt.”

A tanítványokat félelem töltötte el, és arccal a földre estek, mint a halottak. Jézus lement, és felemelte az ő tanítványait, mondván: „Ne féljete, mert az Isten szeret benneteket, és azért tette ezt, hogy higgyetek a szavaimnak.”

43. fejezet

Jézus lement a nyolc tanítványokhoz, akik vártak rá alant. És a négy említett elmondta a nyolcnak, amit látott: és így, ettől a naptól kezdve elszállt minden kétségük Jézust illetően, kivéve Iskarióti Júdást, aki nem hitt el semmit. Jézus leült a hegy lábánál és a vad gyümölcsökből ettek, mert nem volt kenyerük. Később azt mondta András: „Sok dolgot elbeszélte nekünk a Messiásról, ezért légy oly kedves mondj el nekünk mindent világosan.” Hasonlóképpen a többi tanítvány is esedezett hozzá.

Ennek megfelelően Jézus így szólt: „Mindenki, aki dolgozik, a befejezésig munkálkodik, hogy örömet találjon benne. Ezért azt mondom nektek, hogy az Isten, mert igazából ő tökéletes, nincs szüksége megalégedésre, megértvén, hogy önmaga elégedett. És így, munkálkodni kívánván, minden dolgok előtt megteremtette az ő Hírnökének a lelkét, akiért elhatározta a mindenség megteremtését, azért, hogy a teremtmények örömet és áldást találjanak Istenben, hiszen az ő Hírnöke minden teremtményben gyönyörűséget talál, akiket az ő szolgájának jelöltek ki. És mert ez a helyzet, védjem meg, mert ő így akarta?”

„Bizony mondom nektek, hogy mindegyik próféta, amikor eljön, egy nemzethez születik csupán, az Isten kegyelmének jelében. És így, a szavai nem terjednek túl azokon az embereken, hogy megmentse őket, mint akikhez küldték őket. Amikor azonban az Isten Hírnöke eljön, az Isten mintegy nekiadja a pecsétjét, hogy a világ minden nemzete számára megváltást hozzon, hogy megkapja az ő tanait. Hatalommal jön el az istentelenek felett, és elpusztítja a bálványimádást, olyannyira, hogy összezavarja a Sátánt, hiszen megígérte Ábrahámnak, mondván: 'Íme, magodban megáldom a föld valamennyi törzsét, és ahogy összetörted darabokra a bálványokat, óh, Ábrahám, tegyen ugyanígy a magod is.'”

Jakab így válaszolt: „Óh, Mester, mondd el nekünk, kiben teljesül be ez az ígélet, hiszen a zsidók azt mondják: 'Izsákban', és az izmaeliták azt mondják 'Izmaelben'.” Jézus

így válaszolt: „Dávid, akinek ő a fia volt, milyen származású?” Jakab így felelt: „Izsáktól való, mert Izsák atyja Jákob volt, és Jákob atyja Júda, aki Dávid leszármazottja.”

Ezután Jézus így szólt: „És az Isten Hírnöke, amikor el fog jönni, milyen származású lesz?” A tanítványok azt felelték: „Dávidtól való.” Erre Jézus azt mondta: „Becsapjátok saját magatokat, hiszen Dávid lélekben az urának nevezi, így szólván: 'Az Isten azt mondta az én uramnak, hogy ülj a jobbam felől, amíg az ellenségeid nem teszem zsámolyoddá. Az Isten elküldi a te uralkodói pálcádat, melynek uralma lesz az ellenségeid között.' Ha az Úr Hírnöke, akit Messiásnak hívtok Dávid fia lenne, akkor Dávid hogyan szólíthatná őt uramnak? Higgyetek nekem, bizony mondom nektek, hogy az ígéret, melyet Izmael kapott, nem Izsákban (ölt testet).

44. fejezet

A tanítványok azt mondták: „Óh, Mester, Mózes könyvében írva van, hogy az ígéret Izsákban ölt testet.” Jézus sóhajtva felelt: „Így van megírva, ám nem Mózes írta, sem Józsuá, hanem a mi rabbijaink, akik félték az Istent!” Bizony mondom nektek, hogy ha megfontoljátok Gábiel angyal szavait, akkor felfedezitek, a gonosztságot az írástudóinkban és tudósainkban. Hiszen az angyal azt mondta: 'Ábrahám, az egész világ meg fogja tudni, mennyire szeret téged az Isten, ám honnan fogja a világ megismerni azt a szeretetet, amivel te viseltetsz az Isten iránt? Bizony szükség van arra, hogy tegyél valamit az Isten iránt érzett szereteted kimutatására.' Ábrahám azt felelte: 'Íme, az úr szolgája, készen vagyok megtenni bármit, amit az Isten kívánna.'”

„Ezután az Isten szólt, mondván Ábrahámnak: 'Fogd a fiad, az elsőszülöttedet, Izmaelt, és gyere fel a hegyre, hogy feláldozd őt.' Hogyan lehetne Izsák az elsőszülött, hiszen amikor Izsák született, Izmael hétéves volt?’” Ezután azt mondták az apostolok: 'Nyilvánvaló a megtévesztés a tudósaink részéről, ezért mondd el nekünk az igazat, hiszen tudjuk, téged az Isten küldött.' Jézus erre azt felelte: „Bizony mondom nektek, a Sátán arra törekszik, hogy megsemmisítse az Isten törvényeit, és ezért ő, és követői, a képmutatók és a gonosztevők, az előbbieket a hamis tannal, az utóbbiak az erkölcstelen étellel, a mai napig megfertőztek majdnem mindent, ezért az igazság alig található. Jaj, a képmutatóknak! E világ dicsérete miatt sérelmek és pokoli gyötrelmek várnak rájuk.”

„Ezért azt mondom nektek, hogy az Isten Hírnöke maga a ragyogás, aki boldogságot hoz mindenre, amit az Isten alkotott, mivel a megértés és a tanács szelleme díszíti őt, a

bölcsesség és a hatalmasság, a félelem és a szeretet szelleme, az elővigyázatosság és a mértékletesség szelleme, fel van díszítve a jótékonykodás és az irgalom szellemével, az igazságosság és a jámborság szellemével, a szelídség és a türelem szellemével, melyeket az Istentől kapott, háromszoros mértékben, ahhoz képest, amit a többi teremtménynek adott.”

„Óh, áldott idők, amikor eljön ő a világba! Higgyetek nekem, hogy már láttam őt és kifejeztem tiszteletemet számára, pontosan úgy, ahogy minden próféta látta őt: látván, hogy az ő szellemét az Isten adta neki, prófétálásra. És amikor láttam őt, a szívem megtelt vigasztalással, szólván: Oh, Mohamed, az Isten legyen veled, és tegyen engem méltóvá arra, hogy megoldjam sarud szíját, hiszen ezt cselekedvén hatalmas próféta leszek és az Isten szentje.” És ezeket mondván Jézus köszönetét fejezte ki az Istennek.

45. fejezet

Ekkor Gábrriel angyal eljött Jézushoz, és bölcsességgel beszélt hozzá, mi is hallottuk a hangját, amint azt mondja: „Emelkedj fel és menj el Jeruzsálembe!” Ennek megfelelően Jézus elindult és felment Jeruzsálembe. És a sabbath napján belépett a Templomba, és elkezdte tanítani az embereket. Erre összefutottak az emberek, összegyűlvén a Templomba, köztük főpapok és papok, akik közel húzódtak Jézushoz, így szólván: „Óh, Mester, azt mondták nekünk, hogy gonosz dolgokat mondasz rólunk, ezért vigyázz, különben rossz dolog történik veled.” Jézus azt felelte: „Bizony mondom nektek, hogy valóban gonosz dolgokat beszélek a képmutatókról, ezért ha ti képmutatók vagytok, akkor ellenetek beszélek.” Ők azt válaszolták: „Ki a képmutató? Mondd meg világosan!”

Jézus így felelt: „Bizony mondom nektek, hogy az, aki azért tesz jó dolgot, hogy az emberek lássák, még akkor is képmutató, mivel munkálkodása nem hatol be az emberi szívbe, mely nem látható, ezért hátrahagy mindenféle tisztátalan gondolatot és mocskos vágyat. Tudjátok ki a képmutató? Az, aki a nyelvével szolgálja az Istent, ám a szívével embereket szolgál. Óh, nyomorult ember! Halálakor minden jutalmát elveszíti. Ezzel kapcsolatban mondta Dávid próféta: 'Ne a hercegekbe helyeztétek a bizalmatokat, és az emberek gyermekeibe [sem], hiszen a halál pillanatában az ő gondolataik elvesznek.' Nem. A halál előtt úgy találják, hogy megfosztották őket a jutalomtól, „emberi” mivoltuk miatt, miként azt Jób mondta, az Isten prófétája: 'Bizonytalan, így hát soha nem folytatódik egy tartózkodás alatt.' Így tehát aki ma dicsér téged, holnap mocskolni fog, és ha ma szándéka szerint megjutalmaz téged, holnap örömet kifizet majd. Jaj lesz akkor a képmutatóknak,

mert a jutalmuk hiábavaló. Az élő Istenre, akinek jelenlétében állok, képmutatók rablók, és szentségtörést követnek el, amennyiben úgy használják a Törvényt, hogy jó színben tűnjenek fel, és meglopják az Isten dicsőségét, akit egyedül megillet a dicséret és a tisztesség mindörökké.”

Továbbá azt mondom nektek, hogy a képmutatóknak nincsen hitük, hiszen ha elhinnék, hogy az Isten mindent lát, és szörnyű ítélettel bünteti a gonoszságot, akkor megtisztítanák a szívüket, melyek, mivel hogy nincs hitük, teljes egészében gonoszságban leledzik. Bizony mondom nektek, a képmutatók olyanok, mint egy sír, melynek [a külseje] fehér, ám belül tele van romlottsággal és férgekkel. Így tehát, óh, ti, papok, szolgáljátok az Istent, mert Isten alkotott benneteket, és megkért erre titeket, én pedig azért szólok ellenetek, mert az Isten szolgálói vagytok; ám ha mindent a nyereség érdekében tesztek, eladtok és vásároltok a templomban, mint a piactéren, nem véve figyelembe, hogy az Isten Temploma az imádság háza, és nem pedig a kereskedőké, ezáltal rablók barlangjává alakítjátok. Ha mindezt azért teszitek, hogy örömet szerezzetek az embereknek, és Istent kívül helyezitek elmétekből, akkor ellenetek kiáltok, mert a gonosz gyermekei vagytok, és nem Ábrahám fiai, aki elhagyta atyja házát az Isten irányában mutatott szeretete miatt, és hajlandó volt megölni a saját fiát. Jaj nektek papok és tudósok, ha ilyenek vagytok, az Isten elragadja tőletek a papságot!”

46. fejezet

Jézus ismét megszólalt, mondván: „Egy példát hozok fel számotokra. Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, és sövényt készített számára, hogy a vadállatok ne tapossák le. És a közepén pedig sajtót épített a bor számára, ezt követően pedig ráhagyta a földművesekre. Aztán pedig, amikor eljött a bor összegyűjtésének ideje, elküldte a szolgálait, akiket, amikor a földművesek megláttak, néhányat megköveztek, néhányat megégettek, és másokat késsel hasítottak szét. Sokszor megtették ugyanezt. Mondjátok meg nekem, hogy a szőlősgazda mit tesz a földművesekkel?”

Mindegyikük azt válaszolta: „A gonoszság miatt bölcs dolog lesz őket elpusztítani, és a szőlőskertet átadni más földműveseknek.” Jézus erre azt felelte: „Hát nem tudjátok, hogy a szőlőskert Izrael Háza, és hogy a földművesek Júda és Jeruzsálem népe? Jaj nektek, mert Isten megharagudott rátok, miután az Isten túl sok prófétáját hasítottátok szét, ezért hát Akháb idejében senkit sem találtak, aki eltemesse Isten szentjeit!” És amikor ezt mondta, a főpapok meg akarták ragadni, ám féltek a köznéptől, mely nagyra tartotta őt.

Ezután Jézus, látván egy nőt, akinek születésétől fogva, a föld felé hajlott a feje, azt mondta: „Emeld fel a fejed óh, asszony, Isten nevében, azért, hogy ezek lássák, hogy igazat szólok, és azt, hogy ő megteszi amit bejelentek.” Ezt követően a nő teljes testében kiegyenesedett, magasztalva az Istent. A főpap felkiáltott, így szólván: „Ezt az embert nem az Isten küldte, látható, nem tartja meg a szombatot; hiszen meggyógyította ezt a beteg embert.”

Jézus azt felelte: „Most pedig mondjátok meg nekem, törvénytelen dolog szombat napján beszélni, és imádkozni mások megváltásáért? És ki az közöttetek, aki ha sabbath van és az ő szamara vagy ökre beleesik az árokba, akkor nem húzza ki, mert szombat van? Bizonyára senki. És akkor én megtörtem volna a sabbath napját, meggyógyítván Izrael egyik lányát? Bizony, itt van a ti ismert képmutatásotok! Óh, hányan vannak közöttetek, akik félnek attól, hogy a másik szemét bántja egy szalmaszál, miközben egy gerenda áll készen, hogy leverje a fejüket! Óh, hányan vannak, akik félnek egy hangyától, de nem törődnek az elefánttal!” És ezeket mondván, kiment a Templomból, ám a papok felháborodva dühöngtek maguk között, hiszen nem voltak képesek megfogni őt, és rákényszeríteni saját akaratukat, amint azt atyáik tették Isten szentjei ellen.

47. fejezet

Jézus, prófétai szolgálatának második évében, elhagyta Jeruzsálemet és lement Nainba. Ahol is, amint közeledett a város kapujához, a lakosok éppen egy özvegyasszony egyetlen fiát vitték a sírhoz, akit mindenki siratott. Amikor Jézus megérkezett, a férfiak felismerték, hogy ő Jézus, a Galileából származó próféta, s könyörögni kezdtek a halott férfiért, hogy mivel próféta, támassza őt fel, a tanítványai is Ohasonlóképpen cselekedtek. Jézus erre nagyon megijedt, és az Istenhez fordulva azt mondta: „Vigyél el engem ebből a világból, mert a világ megőrült, és már majdnem Istennek hívnak engem.” És így szólván, sírva fakadt.

Ezután eljött Gábrriel angyal, és így szólt: „Óh, Jézus, ne félj, az Isten hatalmat adott neked minden gyengeség felett, oly mértékben, hogy mindaz, amit az Isten nevében ajánlasz fel, teljes mértékben meg fog valósulni.” Jézus erre felsóhajtott, és azt mondta: „Legyen meg a te akaratod, az Úristen mindenható és irgalmas.” És így szólván, Jézus közelebb hózódott a halott anyjához, és sajnálatát fejezte ki neki: „Asszony, ne sírj.” És megfogván a halott kezét, azt mondta: „Azt mondom neked fiatalember, az Isten nevében,

emelkedj fel gyógyultan!” Amire a fiú magához tért, s emiatt mindenkit félelem töltött el, mondván: „Az Isten hatalmas prófétát támasztott közöttünk, s ő meglátogatta az ő népét.”

48. fejezet

Abban az időben a római hadsereg tartózkodott Júdeában, a mi országunk ki volt szolgáltatva nekik az atyáink bűnei miatt. Szokásban volt a rómaiak között, hogy hívják az Istent és imádkoznak hozzá, hogy bármilyen újfajta dolgot megtegyenek a köznép javára. És ennek megfelelően [néhány] katona Nainban időzött, egyiküket megfeddték, majd egy másikat, mondván: „Az egyik istenetek meglátogatott benneteket, és nem fordítotok rá figyelmet. Bizonyára, ha a mi egyik istenünk meglátogatna bennünket, mindenünket odaadnánk neki, amink csak van. és látjátok, mennyire féljük a mi isteneinket, hiszen a képeiknek mindenből a legjavát adjuk, abból, amink van.”

A Sátán cselekedett így, hogy ezzel a beszéddel kisebb lázadást keltsen Nain emberei között. Jézus azonban nem maradt Nainban, hanem tovább ment Kafarnaumba. Olyan nagy zavar támadt Nainban, hogy néhányan azt mondták: „Ő a mi Istenünk, aki meglátogatott bennünket”. Mások azt mondták: „Isten láthatatlan, ezért senki sem látta őt, még Mózes sem, az ő szolgája, ezért ő nem Isten, sokkal inkább a fia.” Mások így szóltak: „Ő nem az Isten, sem az Isten fia, hiszen az Istennek nincs teste, hogy bármit nemzzen, azonban ő Isten hatalmas prófétája.” És így bujtogatott a Sátán, Jézus profetikusságának harmadik évében, súlyos pusztulást hozva népünkre ebből adódóan.

Jézus bement Kafarnaumba, s amikor a városlakók megismerték őt, összegyűjtötték valamennyi betegüket, amennyi csak volt, és lerakták őket annak a háznak a tornáca elé, ahol Jézus megszállt a tanítványaival. És szólítván Jézust, esdekeltek hozzá, gyógyítsa meg őket. ezután Jézus mindegyikükre rátette a kezét, így szólván: „Izrael Istene, a te szent nevedre, adj egészséget ennek a beteg embernek”. Erre valamennyien meggyógyultak. Sabbath napján Jézus belépett a zsinagógába, és valamennyi ember összefutott, hogy hallja őt beszélni.

49. fejezet

Az írástudók aznap Dávidnak azt a zsoltárát olvasták, melyben azt mondja Dávid: „Amikor időt találok rá, becsületesen fogok ítélni.” Ezután, a próféta olvasását követően,

Jézus felemelkedett, és csendet intett a kezével, és kinyitva a száját, így beszélt: „Testvérek, hallottátok a szavakat, Dávid próféta által elbeszélve, miszerint ha ő időt talál rá, becsületesen ítélkezik. Őszintén mondom nektek, hogy számos bíró, ítélkezésében abba a hibába esik, hogy az ítélkezés miatt ítélkezik, ami nem helyes, és azt is jelenti, hogy idő előtt ítélkezik. Ezért atyáink Istene ránk kiált az ő prófétája, Dávid által, mondván: 'Becsületesen ítéljetelek, óh, emberek fiai.'”

„Nyomorultak ezért mindazok, akik kiállnak az utcasarkokra, és nem tesznek egyebet, mint megítélik mindazokat, akik elhaladnak arra, mondván: 'Ez az ember tisztességes, ez csúnya ember, emez jó, az meg rossz.' Jaj nekik, mert kiveszik a jogart az ítéletükkel az Isten kezéből, aki azt mondja: 'Én vagyok a tanú és a bíró, a rangomra való tekintettel pedig nem adom oda senkinek.' Bizony mondom nektek, hogy ezek bizonyítják azt, amit ők soha sem láttak és valójában nem hallottak, és ítélkeznek anélkül, hogy megalapoznák ítéleteiket. Ezért ők utálatosak a földön az Isten szemében, aki súlyos ítéletet hoz rájuk az utolsó napon.”

„Jaj nektek, Jaj nektek, akik a gonosz jóságáról beszéltek, és a gonoszt jó dolognak nevezitek, mert az Isten elítél benneteket mint gonosztevőket, aki a jó létrehozója, és nem nyilváníthatja a Sátánt jónak, mert ő minden gonoszság eredete. Gondoljátok meg, hogy milyen büntetés vár rátok, és milyen iszonyatos az isten büntetése alá kerülni, mely azokra sújt le, akik pénzért ítélik el a vádlottat, és nem az árvák és özvegyek támogatói. Bizony mondom nektek, hogy az ördögök reszketnek az ilyen eseteket követő ítélet miatt, mert olyan szörnyű lesz az. Ti emberek, akik mint bírák léptek fel, tekintet nélkül más dolgokra, sem rokonokra, sem barátokra, sem becsületre, sem nyereségre, csak istenfélelemmel eltelve az igazság iránt, amit kutattok a legnagyobb gondossággal, mert csak ez tart benneteket biztonságban az Isten ítéletében. Ám figyelmeztetek benneteket, könyörtelenül lesz megítélve az, aki irgalmatlanul ítél.”

50. fejezet

„Mondd el nekünk, óh, ember, te, aki megítélsz más embereket, nem tudod, hogy minden embernek az eredete pontosan ugyanaz a sár? Nem tudjátok, hogy senki sem elég jó ahhoz, hogy megváltson, csak az Isten egyedül? Ezért minden ember hazug és bűnös. Higgy nekem ember, ha másokat megítélsz a saját szíved hibájából, eszerint leszel te is megítélve. Óh, milyen veszélyes ítélni! Óh, milyen sokan pusztultak el hamis ítélet miatt! A Sátán arra ítélte az embert, hogy aljasabb legyen, mint önmaga, ezért fellázadt az Isten

ellen, az ő teremtője ellen, ezért megátalkodott ő – tudomásom van erről, mert beszéltem vele. Első szüleink úgy ítélték meg, hogy a Sátán beszéde jó, ezért kivetették őket a Paradicsomból, és elítélték valamennyi leszármazottjukat. Bizony mondom nektek, az élő Istenre, akinek jelenlétében állok, a hamis ítélet valamennyi bűn atyja. Mivelhogy nincs bűn szándék nélkül, és nincs szándék, melyet ő ne ismerne. Jaj ezért a bűnösnek, aki ítélettel ítéli a bűnt kiválóságnak és a jóságot méltatlannak; aki elutasítja a jóságot és a bűnt választja. Bizony el fogja viselni az elviselhetetlen büntetést, amikor az Isten eljön és megítéli a világot.”

„Óh, hányan pusztultak el hamis ítélet miatt és hányan állnak közel a pusztuláshoz! A fáraó Mózeset és Izrael népét istentelennek ítélte, Saul Dávidot méltónak ítélte a halálra, Akháb elítélte Illést, Nabukonodozor a három gyermeket, akik nem akarták imádni az ő hamis isteneiket. Két vén elítélte Zsuzsannát, és valamennyi bálványimádó fejedelem elítélte a prófétákat. Óh, félelmetes isteni ítélet! A bíró elpusztul, az elítélt megmenekül. És ezért, óh, ember, nem meggondolatlanság hát, amikor ártatlant ítélnek el?”

Milyen közel; amikor a jót megközelítette, hogy tönkregyegye hamis ítélettel, látható József és testvérei esetében, akik eladták őt az egyiptomiaknak, Áron és Mirjam, Mózes nővérei révén, akik elítélték fivérüket. Jób három barátja elítélte az Isten ártatlan barátját, Jóbot. Dávid elítélte Mefibosetet és Uriahot, Círus elítélte Dánielt, hogy oroszlánok étele legyen, és sokan vannak mások is, akik a pusztulás közelébe jutottak. Ezért azt mondom nektek, ne ítéljete, hogy ne ítéltessetek!”

És amikor Jézus befejezte a beszédét, sokan nyomban megtértek, megbánván bűneiket, és készségesen hátrahagyva mindent, hogy vele menjenek. Jézus azonban azt mondta: „Maradjatok otthonaitokban, és elhagyván a bűnt, szolgáljátok az Istent félelemben, és így megmenekültök, mert nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem hogy másokat szolgáljak.” És ezeket mondván, kiment a zsinagógából és a városból a sivatagba, hogy imádkozzon, mert nagyon szeretett egyedül lenni.

51. fejezet

Amikor az Úrhoz imádkozott, a tanítványai odajöttek és azt mondták: „Óh, Mester, két dolgot szeretnénk tudni, az egyik, hogy hogyan beszéltél a Sátánnal, akiről mindazonáltal azt mondod, hogy megátalkodott; a másik, hogy Isten eljön ítélni az ítélet napján.” Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, szájalmat érzek a Sátán iránt, ismervén az ő bukását, és

szánalmat érzek az emberiség iránt, akit bűnre csábít. Ezért imádkoztam és böjtöltem a mi Istenünkhöz, aki szólt hozzám Gábrriel angyala által: 'Mit keresel Jézus és mi a te kívánságod?' Én azt feleltem: 'Uram, te tudod, hogy milyen gonosz a Sátán, és ő az oka a kísértései révén sokak pusztulásának; ő a te teremtményed, Uram, akit te alkottál, ezért, Uram, irgalmazz neki.' Az Isten így válaszolt: 'Jézus, íme, én megbocsátok neki. Csak annyit kell mondania, hogy 'Uram, Istenem, vétkeztem, irgalmazz nekem', és én megbocsátok neki és visszahelyezem őt az ő első fényébe.' 'Nagyon megörültem' – mondta Jézus, amikor meghallottam ezt, ebben híve, én hoztam létre ezt a békét. Ezért szólítottam a Sátánt, aki eljött, mondván: 'Mit kell tennem érted, óh, Jézus?' Én azt feleltem: 'Magadért kell tenned, óh, Sátán, mivel nem tetszenek a szolgálataid, ám a te érdekedben hívtalak téged.'”

„A Sátán azt válaszolta: 'Ha te nem csodálsz az én szolgálataimat, én sem csodálom a tieidet; hiszen nemesebb vagyok nálad, ezért nem vagy méltó, hogy szolgálj engem, aki sárból vagy, miközben én szellemből.' 'Hagyjuk ezt' – mondtam -, 'és mondd meg nekem, hát nem volna jó, ha visszatérhetnél első szépségedbe és első helyedre?' Tudnod kell, hogy Mihály angyalnak az ítélet napján le kell hogy sújtania rád az Isten kardjával százezerszer, és minden egyes csapása a pokolnál tízszer jobban fog fájni neked.' A Sátán így felelt: 'Meglátjuk, hogy azon a napon ki tudja a legtöbbet tenni, természetesen az én oldalamon áll számos angyal és a legerősebb bálványimádók, akik gondot okoznak az Istennek, és majd meg fogja tudni, milyen hatalmas hibát követett el az én száműzetésemmel, holmi hitvány sár[darab] miatt.' Ezután azt mondtam: 'Óh, Sátán, beteges vagy elmédben, és nem tudod, mit beszélsz.'”

„Ezután a Sátán gúnyosan megcsóválta a fejét, így szólván: 'Gyerünk hát, kössük meg azt a békét köztem és az Isten között; és mit kell mondanom neked óh, Jézus, hiszen lélekben becsületes vagy.' Én azt feleltem: 'Két szót kell csak kimondani.' A Sátán megkérdezte: 'Milyen két szót?' Azt válaszoltam: 'Ezeket: Bűnös vagyok, kegyelmezz nekem.' Erre a Sátán azt mondta: 'Nos, hajlandó vagyok megteremteni a békét, ha az Isten mondja ki ezeket a szavakat nekem.' 'Most pedig távozz tőlem' – mondtam -, óh, átkozott, hiszen te vagy minden gonoszság és igazságtalanság okozója, ám az Isten igazságos és bűn nélkül való.' A Sátán sikoltozva eltávozott és azt mondta: 'Ez nem így van, óh, Jézus, de csak hazudj, hogy öröme legyen az Istennek.' Most pedig gondoljátok meg – mondta Jézus a tanítványainak – miként fog ő kegyelmet találni?” Ők azt felelték: „Soha Uram, mert megátalkodott. Most pedig beszélj nekünk az Isten ítéletéről.”

52. fejezet

„Isten ítéletnapja nagyon félelmetes lesz, bizony mondom nektek, s mihasznák hamarabb választanának tíz poklot, minthogy elmenjenek meghallgatni Isten haragos beszédét ellenük, akik ellen tanúskodik minden teremtett lény. Bizony mondom nektek, nemcsak egyedül a mihasznák fognak félni, hanem az Isten által választott szentek is, olyannyira, hogy Ábrahám nem fog bízni a saját igazságában, és Jób nem lesz meggyőződve ártatlanságáról. És mit mondjak én? Még az Isten Hírnöke is rettegni fog, mert az Isten, megismertetvén saját fenségességét, megfosztja az ő Hírnökét a memóriájától, azért, hogy ne legyen emléke arról, miként adott oda neki Isten minden dolgot. Bizony mondom nektek, szívemből szólva, reszketek, mert a világ engem Istennek fog nevezni, s ezért meg kell fizetnem a számlát.”

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, halandó ember vagyok, miként más emberek, habár az Isten prófétaként helyezett engem Izrael Háza fölé, a gyengék megerősítésére és a bűnösök megjavítására, az Isten szolgálója vagyok, és ennek ti tanúi vagytok, miként beszélek azon gonosz emberekkel szemben, akik ebből a világból való távozásomat követően megsemmisítik az evangéliumom igazságát a Sátán tevékenysége által. Ám vissza fogok térni a végidők felé és velem együtt eljön Énok és Illés is, és tanúbizonyságot teszünk a gonosz ellen, amelynek átkozott vége lesz.”

És ezeket mondván, Jézus könnyeket hullatott, mire az ő tanítványai hangosan sírtak; és felemelvén a hangjukat, így szóltak: „Bocsáss meg, óh, Úristen, és kegyelmezz ártatlan szolgálódnak.” Jézus így felelt: „Ámen. Ámen.”

53. fejezet

„Mielőtt az a nap elkövetkezik – mondta Jézus -, hatalmas pusztulás jön a világra, olyan kegyetlen és könyörtelen háborúk jönnek, hogy az apa legyilkolja a fiát, és a fiú legyilkolja az apát, az emberek közötti viszály miatt. Emiatt városok fognak megsemmisülni, és országok válnak sivataggá. Olyan járványok jönnek, hogy senki sem lesz, aki eltemesse a halottakat, így hát otthagynak vadak táplálékául. Azokra, akik ezek után is megmaradnak a földön, az Isten olyan nélkülözést küld, hogy a kenyér értékesebb lesz az aranynál, és mindenféle tisztátalan dolgot fognak enni. Óh, nyomorult korszak, melyben igen ritkán lehet majd hallani: 'Vétkeztem, könyörülj rajtam, óh, Istenem.'; ellenkezőleg, borzalmas hangon káromolják őt, aki dicsőséges és örökké áldott.”

„Ezt követően, ahogy közeledik a nap, tizenöt napon át, minden nap borzalmas jel mutatkozik a föld lakói előtt.”

Az első napon a Nap az égi útján fény nélkül jár, feketén, mint a ruhafesték; és sóhajtozik, mint az apa a halálához közeledve a fiának. A második napon a Hold vérré válik, és vér jön le az égből, akár a harmat. A harmadik napon úgy tűnik majd, hogy a csillagok harcolnak egymás között, mint ellenséges hadseregek. A negyedik napon a kövek és a sziklák egymás ellen kelnek, mint kegyetlen ellenségek. Az ötödik napon minden növény és gyógynövény vért kezd el sírni. A hatodik napon a tenger felemelkedik, anélkül, hogy elhagyná a helyét, százötven könyöknyit, és egész napon át úgy áll, mint egy fal. A hetedik napon éppen ellenkezőleg, olyan alacsonyra süllyed, hogy alig lehet látni. A nyolcadik napon a föld madarai és az állatai és a vizek egy helyre gyülekeznek és bömbölnek és zokognak. A kilencedik nap olyan szörnyű jégeső támad, hogy megöli az élőlényeket, alig tizedük tud megmenekülni. A tizedik napon olyan borzalmas mennydörgés és villámlás következik, hogy a helyek harmada széthasad és megperzselődik. A tizenegyedik nap minden folyó visszafelé fog futni és vért szállít, nem vizet. A tizenkettedik nap minden teremtett dolog sóhajtozik és kiáltozik. A tizenharmadik nap a mennyet feltekerik, mint egy könyvet és tüzet fog hullatni, ezért minden élőlény meghal. A tizennegyedik napon olyan szörnyű földrengés következik be, hogy a hegyek csúcsai felszállnak a levegőbe, mint a madarak, és az egész föld síksággá változik. A tizenötödik napon a szent angyalok meghalnak, és az Isten marad egyedül életben; akinek tisztelet és dicsőség.”

És ezt mondván, Jézus kezébe temette az arcát és földre borult, érintve arcával a földet. És felemelvén a fejét, így szólt: „Átkozott legyen mindenki, aki beilleszti a beszédeimbe azt, hogy én vagyok az Isten fia.” Ezekre a szavakra a tanítványok eldőltek, mint a halottak, mire Jézus felemelte őket, mondván: „Féljük az Istent most, hogy ne rettegjünk azon a napon.”

54. fejezet

„Amikor ezek a jelek bekövetkeznek, sötétség borul a világra negyven éven át, az Isten lesz az egyedüli élőlény, akinek tisztelet és dicsőség örökké. Amikor a negyven év eltelik, az Isten életet ad az ő Hírnökének, aki újra feltámad, miként a Nap, ám ragyogó lesz, mint ezer Nap. Le fog ülni, nem beszél, hiszen úgy lesz, mintha saját maga mellett lenne. Az Isten feltámasztja újra négy kedvelt angyalát, akik megkeresik az Isten Hírnökét, és megtalálván őt, a hely négy oldalára állnak, hogy éberren őrizzék őt. Ezt követően az Isten

életet ad valamennyi angyalnak, akik az Isten Hírnöke körül köröző méhekként jönnek el. Az Isten ezután életet ad valamennyi prófétájának, akik Ádámot követték, mindegyikük odamegy az Isten Hírnökéhez és kezet csókol neki, elkötelezve magukat az ő védelmére. Majd az Isten életet ad valamennyi választottnak, akik felkiáltanak: 'Óh, Mohamed, tekintsd le ránk!' Akik szomorúan sírnak, felébrednek az Isten Hírnökében, és tudatában lesznek, mit kell tenniük, féltve az üdvösségüket."

„Ezután az Isten életet ad minden teremtet dolognak és ők visszatérnek korábbi létezésükbe, ám mindegyikük emellett rendelkezni fog a beszéd hatalmával. Ezt követően az Isten életet ad az összes semmirekellőnek, akik feltámadása miatt, és förtelmességük okán, az Isten összes teremtménye retteg és felkiált: 'Ne hagyjon el bennünket a kegyelmed, óh, Urunk, Istenünk'. Ezután, az Isten feltámasztja a Sátánt, akinek szemszögéből minden teremtmény olyan lesz, mint a halott, rettegve megjelenésének borzalmas formájától. Kérjük ezért az Istent – mondta Jézus -, hogy ne lássuk azt a szörnyeteget azon a napon. Egyedül az Isten Hírnöke nem lesz megrémülve ilyen alak miatt, mivel ő egyedül csak az Istent féli."

„Ezután az angyal, akinek trombita hangjára minden feltámad, megszólaltatja újra a trombitáját, mondván: 'Jöjjetek az ítéletre, óh, teremtmények, mert a Teremtők megítél benneteket.' Ezt követően a menny közepén Jehosafat völgye felett csillogó trón jelenik meg, amelyen eljön egy fehér felhő, ahonnan az angyalok kiáltanak: 'Áldott legyen a mi Istenünk, aki megteremtett minket és megmentett minket a Sátán bukásától.' Ezután az Isten Hírnöke félni fog, mert azt érzi, hogy senki más sem szerette úgy az Istent, miként ő. Mert az, aki fel akar váltani egy aranyat, rendelkeznie kell hatvan fillérrel, ám ha valakinek csak egyetlen fillérje van, az nem tudja felváltani. Ám ha az Isten Hírnöke félni fog, akkor mi lesz az istentelenekkel, akik tele vannak gonoszsággal?"

55. fejezet

Az Isten Hírnöke össze fogja gyűjteni az összes prófétát, akikhez beszélve kérni fogja őket, hogy menjenek vele imádni az Istent, a hívőkért. És mindenki mentegetőzni fog félelme miatt, az élő Istenre, én odamegyek, tudván amit tudok. Ezután az Isten, látván ezt, emlékeztetni fogja a Hírnökét, hogy ő teremtett minden dolgot, az ő szeretetére, és hogy az ő félelme távozzon el tőle, és menjen a trón mellé, szeretetben és tiszteletben, miközben az angyalok énekelnek: 'Áldott legyen a te szent neved, óh, Isten, a mi Istenünk.'"

„És amikor közelebb hódodik a trónhoz, az Isten megnyitja (elméjét) a Hírnöke számára, mint barát a barátjának, amikor hosszú időn át nem találkoztak. Az első dolog, amit a Hírnök az Istennek fog mondani, így szól: 'Csodállak és szeretlek téged, óh, Istenem, teljes szívemből és teljes lelkemből, köszönetemet fejezem ki, hogy lehetővé tette megalkotásomat, és hogy a szolgád lehetek, és mindent azért alkottál, hogy engem szeressen, mindezekért a dolgokért szeretlek téged, és minden dologban és minden dolog felett, ezért engedd meg, hogy a te teremtményeid imádjanak téged, óh, Istenem.' Ezután az Isten azt mondta: „Mi mondunk köszönetet neked, óh, Uram, és áldjuk a szent neved.' Bizony mondom nektek, a démonok és a semmirekellők, a Sátánnal, ezután úgy fognak sírni, hogy mindegyikük szeméből több víz jön, mint amennyi a Jordánban folyik. Ám nem fogják az Istent látni. És az Isten szól a Hírnökéhez, azt mondván: 'Légy üdvözölve, óh, hűséges szolgám, ezért megkérdezem, mi a kívánságod, számodra mindent megszerzek.' Az Isten Hírnöke így válaszol: 'Óh, Uram, emlékszem rá, hogy amikor megalkottál engem, azt mondtad, a világot és a Paradicsomot, az angyalokat és az embereket azért hoztad létre, hogy engem szeressenek, hogy dicsőítsenek téged általam, a szolgád által. Ezért Úristen, kegyelmes és igazságos, imádkozok hozzád, hogy emlékezz az ígéretedre és tégy engem a te szolgáddá.'”

„És az Isten barátként fog válaszolni, mint aki a barátjával tréfál, és azt mondja: 'Tanúja vagy ennek, barátom, Mohamed?' És tisztelettel azt mondja: 'Igen, Uram.' Az Isten azt fogja felelni: 'Menj, hívd őket, óh, Gábiel.' Gábiel angyal ekkor eljön az Isten Hírnökéhez, és azt mondja: 'Uram, ki a te tanúd?' Az Úr Hírnöke azt válaszolja majd: 'Ádám, Ábrahám, Izmael, Mózes, Dávid, Jézus, Máriának fia?' Ezután az angyal eltávozik és hívni fogja az előbb említett tanúkat, akik félelemmel eltelve mennek oda. És amikor megjelennek az Isten azt mondja: 'Emlékeztek rá, amit a Hírnököm megerősít?' Ők azt válaszolni: 'Milyen dologra, Uram?' Az Isten így fog szólni: 'Hogy minden dolgot én alkottam az ő szeretetére, hogy az összes dolog engem imádjon általa.'”

„Ezután mindegyikük azt fogja válaszolni: 'Hárman vannak közöttünk, akik jobb tanúk nálunk, óh, Urunk.' És az Isten azt kérdezi: 'Ki az a három tanú?' Erre Mózes azt mondja majd: 'A könyv, melyet nekem adtál, az első'; és Dávid szólal meg: 'A könyv, amelyet nekem adtál, a második', és aki hozzád beszél azt mondja: 'Uram, az egész világ, a Sátán által megtévesztve, miszerint én a te fiad vagyok és a társad, ám a könyv, amelyet nekem adtál, azt mondja, én a te szolgád vagyok, és az a könyv elismeri, amit a te Hírnököd megerősít.' Ezt követően az Isten Hírnöke fog beszélni, és azt mondja: 'Így szól a könyv, amit te adtál nekem Uram.' És amikor az Isten Hírnöke ezt mondja, az Isten szólal meg, mondván: 'Mindent, amit eddig tettem, azért vittem végbe, hogy mindenki tudja, mennyire szeretlek

téged.' És amikor ezeket elmondja, az Isten a Hírnökének átad egy könyvet, melyben Isten valamennyi választottjának neve fel van írva. Ezért minden egyes teremtmény az Isten tiszteletére azt mondja majd: 'Neked egyedül dicsőség és tisztesség Istenünk, mert nekünk adtad a te Hírnöködet.'"

56. fejezet

„Az Isten kinyitja az ő Hírnöke kezében lévő könyvet, és az ő Hírnöke olvasván, hívni fogja az angyalokat és a prófétákat és az összes választottat, és mindegyikük homlokára az Isten Hírnökének neve lesz felírva. És a könyvben le lesz írva a Paradicsom dicsősége.

Ezután mindegyikük az Isten jobbára lép, azok mellé, akik az Isten Hírnöke mellett fognak ülni, és a próféták mellé ülnek, és a szentek a próféták mellé ülnek, és az áldottak a szentek mellé, és az angyalok ekkor megszólaltatják a trombitákat, és hívják a Sátán ítéletre.”

57. fejezet

„Ezek után eljön a nyomorult, a legnagyobb arcátlansággal, és minden egyes teremtmény megvádolja. Mire az Isten hívni fogja Mihály angyalt, aki százezerszer sújt le rá az Isten kardjával. Le fog sújtani a Sátánra és minden egyes csapása olyan súlyos lesz, mint tíz pokol, és ő lesz az első, akit levetnek a mélységbe. Az angyal ezután szólítja a követőit, és ugyanilyen módon bántalmazza és megvádolja őket. Erre pedig Mihály angyal, az Isten rendelkezésére, néhányukra pár százszor lesújt, néhányukra ötvenszer, néhányukra húszszor, néhányukra tízszer, néhányukra ötször. És ezután leszállnak a mélységbe, mert az Isten azt mondja nekik: 'A pokol a ti lakhelyetek, óh, átkozottak.'"

„Ezt követően pedig ítéletre szólítják az összes hitelent és mihasznát, akik ellen minden, az embernél alacsonyabb szintű teremtmény felkel, az Isten előtt tanúsítva, miként szolgálták ezeket az embereket, és milyen egyformán felháborodott lesz majd az Isten és teremtményei! És minden egyes próféta felkel, ellenük tanúskodván, mire az Isten pokoli tűzre ítéli őket. Bizony mondom nektek, egyetlen haszontalan úr vagy gondolat sem marad büntetlenül azon a félelmetes napon. Bizony mondom nektek, hogy a szöringek úgy fognak ragyogni, mint a Nap, és minden egyes emberi fejtetű, az Isten szeretetére, átalakul gyönggyé. Óh, háromszor és négyszer áldottak a szegények, akik súlyos szegénységben

szolgálták az Istent, szívből, hiszen ebben a világban meghaltak a világ dolgai számára, és ezért mentesek sok-sok büntől, és azon a napon nem kell kérniük a számlát arról, miként költötték el a világ gazdagságát, ellenkezőleg, meg lesznek jutalmazva türelmükért és a szegénységükért. Bizony mondom nektek, ha a világ ismerné az övét, akkor hamarabb választaná a szőringet, mint a lilát, a tetveket hamarabb, mint az aranyat, a böjtöt hamarabb, mint a lakomát.”

„Amikor mindenkit megvizsgáltak, így szól majd az Isten az ő Hírnökéhez: 'Íme, óh, barátom, az ő gonoszságuk, milyen hatalmas volt, hiszen én, az ő teremőjük, minden teremtett dolgot az ő szolgálatukra rendeltem, és minden dologban meggyaláztak engem. Ez minden, és ezért nem kegyelmezek nekik.' Az Isten Hírnöke azt válaszolja: 'Ez igaz, Uram, a mi dicsőséges Istenünk, egyetlen barátod és szolgád sem kérte, hogy kegyelmezz meg nekik, nem, én a te szolgád mindenki előtt kérlek, hogy tégy igazságot velük szemben.'”

„És amint kimondja ezeket a szavakat, az összes angyal és próféta, Isten valamennyi választottjával, nemet mond; miért említem meg a választottakat? Bizony mondom nektek, hogy a pókok és a legyek, a kövek és a homok az istentelenek ellen kiáltanak, és igazságot követelnek. Ezután az Isten mindenki élő lelket, aki az embernél alacsonyabb rendű, rávesz arra, hogy visszatérjen a földre, az istenteleneket pedig elküldi a pokolba. Akik, menet közben látni fogják, amint ismét a földön lesznek, hogy a kutyák, a lovak és más aljas állatok száma lecsökkent. Erre azt mondják majd: 'Óh, Úristen, tedd lehetővé, hogy visszatérjünk mi is a földre.' Amit kérnek azonban, nem adatik meg a számukra.”

58. fejezet

Amíg Jézus beszélt, a tanítványai keservesen sírtak. És Jézus (is) sok könnyet hullatott. Majd miután kisírta magát, János szólalt meg: „Óh, Mester, arra vágyunk, hogy két dolgot megtudjunk. Az egyik, miként lehetséges, hogy az Isten Hírnöke, akik kegyelemmel és irgalommal teljes, nem irgalmaz meg a semmirekellőkön azon a napon, látván, hogy ők is ugyanabból az sárból vannak, mint ő saját maga? A másik, hogyan érthető meg, hogy Mihály kardja [olyan] súlyos, mint tíz pokol? Több mint egy pokol van?”

Jézus azt felelte: „Nem hallottátok, amit Dávid próféta mondott, hogyan fogja kinevetni a bűnösök pusztulását, és miként fogja kigúnyolni őket, ezekkel a szavakkal, mondván: 'Láttam egy embert, aki letette a reményének erejét, az ő gazdagságát és elfelejtette az Istent.' Igazából ezért mondom nektek, hogy Ábrahám, kigúnyolja az ő atyját,

és Ádám [kigúnyolja] az összes semmirekellő embert, és ez azért van így, mert a választottak újra feltámadnak és egyesülnek Istennel, hogy ne tudják elképzelni sem a legkis[ebb] gondolatot, az ő igazsága ellen. Mindegyikük igazságot követel, és mindenek felett az Isten Követe. Az élő Istenre, akinek jelenlétében én állok, bár most sírok az emberiséget szánva, azon a napon igazságot követelek irgalom nélkül mindazokkal szemben, akik megvetik a szavaimat, és legfőképpen azok ellen, akik tisztátalanná teszik az evangéliumomat.”

59. fejezet

„Egyetlen pokol van, óh, tanítványaim, és benne szenvednek az átkozottak örök büntetést. Habár hét terme, vagy régiója van, az egyik mélyebb, mint a másik, és az, aki mélyebbre megy, nagyobb büntetést szenved el. A szavaim igazak Mihály angyal kardját illetően, hiszen ha valaki csak egyetlen bűnt is elkövet, amely poklot von maga után, akkor két bűn két poklot. Így ezért az egyetlen pokolban a semmirekellők úgy érzik, a büntetésük felér tízzel, vagy százzal, vagy ezerrel; és a mindenható Isten hatalma és igazságossága révén a Sátán úgy fog szenvedni, mintha százezer pokolban lenne, és a többiek pedig a gonoszságuknak megfelelően.”

Ezután Péter így felelt: „Óh, Mester, igazából, az Isten igazságossága hatalmas, és ma ez a beszélgetés elszomorít téged, azért, kérünk téged, pihenj, és holnap mondd el nekünk, milyen a pokol. Jézus azt felelte: „Óh, Péter, ne küldj engem pihenni, nem tudod, mit beszélsz, egyébként nem mondanál ilyesmit.”

„Bizony mondom nektek, a jelen élet további része a jámborság mérge és a tűz, mely elpusztít minden jó cselekedetet. Elfelejtettétek Salamon, az Isten prófétája, minden egyes prófétával együtt, miként dorgálta a lajhárokat? Igaz, amikor azt mondja: 'A lusta nem fogja a talajt megművelni a hidegtől való félelmében, azért nyáron kell neki könyörögni.' [És ezért] azt mondja: 'Minden, amit a kezetek meg tud tenni, tegye meg, pihenés nélkül.' És amit Jób mond, Isten legártatlanabb barátja: 'Miként a madarak repülésre születtek, az ember pedig a munkára.' Bizony mondom nektek, a pihenést gyűlölöm minden dolgok felett a legjobban.”

60. fejezet

„Egyetlen pokol van, és ez a Paradicsom ellentéte, miként a tél ellentéte a nyárnak, és a hideg a melegnek. Ezért, aki szeretné leírni a pokol nyomorúságát, látnia kell az Isten Paradicsomának örömét. Óh, az Isten által megátkozott hely, igazság a hitetlenek és semmirekellők megátkozására, akikről Jób, az Isten barátja beszélt: 'Ott nincs rend, csak örökké tartó félelem!' És Ézsaiás, a próféta, a semmirekellők ellen azt mondja: 'A lángjuk soha ki nem huny, a férgeik soha nem halnak meg.'”

„És Dávid, a mi atyánk, sírva mondta: 'Ezután villámlás és villámcsapás és kénkő és hatalmas vihar zuhog rájuk.' Óh, nyomorult bűnösök, milyen gyűlöletes finom húsok, drága ruhák, puha heverők, és édes dalok összhangja kell nekik! Milyen súlyos, tomboló éhínség, égető lángok, forró hamu és kegyetlen kínzások, keserű sírás mellett, lesz részük!”

És ezután Jézus szánakozó nyögést hallatott, és így szólt: „Igazából, jobb lett volna, ha soha nem jönnek létre, mint ilyen kegyetlen gyötrelmeket elszenvedni, hiszen el lehet képzelni egy embert, akit testének minden részében szenvedés kínozza, aki számára senki sem mutat együttérzést, ellenkezőleg, mindenki gúnyolja; mondd meg nekem, nem nagyszerű dolog szenvedni?” A tanítványok azt felelték: „A legnagyobb”.

Ezután Jézus azt mondta: „Gyönyörűség [összehasonlítva] a pokollal. Hiszen az igazat mondom néktek, ha az Isten egyensúlyba helyezné azt a fájdalmat, melyet minden ember elszenved ebben a világban és szenvedni fog az Ítélet Napjáig, és a másik oldalról a pokolban egyetlen óra fájdalmával, a semmirekellők kétségtelenül a világi gyötrelmeket választanák, a világi [gyötrelmek] pedig az ember kezétől származnak, míg a másik az ördögök kezétől, akik kétségtelenül együttérzés nélkül valók.”

„Óh, milyen kegyetlen tüsszel sújtják a nyomorult bűnösöket! Óh, milyen keserű a hideg, mely nem mérsékeli lángjaikat! Micsoda fogcsikorgatás és zokogás és sírás! Hiszen a Jordánban kevesebb víz van, milyen amennyi a szemükből folyik minden pillanatban. A nyelvük átkozni fog minden teremtett dolgot, az apjukkal és az anyjukkal együtt, és az ő teremtőjükkel, aki örökké áldott.”

61. fejezet

Ezeket mondván, Jézus megmosakodott, együtt a tanítványaival, Isten, Mózes könyvében leírt törvénye szerint; és azután imádkoztak. És a tanítványok, látván [Jézus]

szomorú, egyáltalán nem szóltak hozzá egész nap, ám mindegyiküket félelem-sújtotta a szavai nyomán. Ezután Jézus kinyitotta a száját, az esti [imát] követően, azt mondta: „Milyen családapa az, aki ha megtudja, hogy egy rabló be akar törni a házába, és alszik? Bizonyára egy sem lenne, hiszen figyelne és készenlétbe állna, hogy megölje a tolvajt. Hát nem tudjátok, hogy a Sátán ordító oroszlán, abban, ahogy keresi, akit elnyelhet. Így arra törekszik, hogy az embert bűnbe vigye. Bizony mondom nektek, ha egy ember úgy cselekedne, mint egy kereskedő, akkor nem kellene félnie azon a napon, mert jól felkészült lenne.”

„Volt egy ember, aki pénzt adott a szomszédainak, hogy kereskedjenek vele, és a profitot osszák el igazságos arányban. És néhányan jól kereskedtek, így megkésztették a pénzt. Ám néhányan annak ellenségének szolgálatában használták a pénzt, aki pénzt adott nekik, gonosz dolgokat mondtak rá. Most mondjátok meg nekem, amikor hívja az adósokat, hogy felelősségre vonja őket, miként fognak alakulni a dolgok? Bizonyára meg fogja jutalmazni azokat, akik jól kereskedtek, ám a többiekkel szemben haragos lesz és szemrehányást tesz nekik. És azután megbünteti őket a Törvény szerint.”

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, a szomszéd, az Isten, aki mindenét odaadta az embernek, ami csak van, magával az élettel együtt, ezért [az ember] jól él ebben a világban, hogy az Istent dicsérje, és az ember a Paradicsom dicsősége. Ami azokat illeti, akik jól élnek, megkettőzik az ő pénzüket, a példájuk által, merthogy bűnösök, látván az ő példájukat, bűnbánatot kezdenek, ezért az ember, aki jól él meg lesz jutalmazva gazdag jutalommal. Ám a gonosz bűnösök, akik a bűneik miatt a felére csökkentik azt, amit az Isten adott nekik, mert az életüket a Sátán, Isten ellenségének a szolgálatában töltik, káromolva az Istent és bűncselekményeket követve el másokkal szemben; mondjátok meg nekem, mi lesz az ő büntetésük?” „Mérték nélküli” – mondták az apostolok.

62. fejezet

Ezután Jézus azt mondta: „Az, aki jól él, példát kell, hogy vegyen a kereskedőről, aki ha bezárja az üzletét, nagy szorgalommal öröket állít éjjelre és nappalra. És újra, a dolgokat melyeket megvásárol, haszonnal adja tovább, ha pedig úgy érzi veszítene, akkor nem árul, még a saját fivérének sem. Nektek is tehát így érdemes tenni, hiszen igazából a lelketek a kereskedő, és a testetek az üzlet, azért amit kaptok kívülről, az érzékszerveken át, az kerül megvásárlásra és eladásra általa. És a pénz a szeretet. Lássatok tehát a ti szeretetekkel, ne áruljatok és ne vásároljatok kicsiny gondolatokat, melyek révén az összes munkátok révén

sem tesztek szert haszonra. Ám engedjétek az Isten gondolatát, beszédét és szeretetét, hogy azon a napon biztonságra leljetek.”

„Bizony mondom nektek, hogy sokan megmosakodnak és imádkozni mennek, sokan böjtölnek és alamizsnát adnak, sokan tanulnak és prédikálnak másoknak, akik végül utálatosak lesznek az Isten előtt, mivel megtisztítják a testet, ám a szívet nem, a szájukkal kiáltanak, nem a szívükkel, tartózkodnak a hústól, ám eltöltik magukat bűnnel, nem jó dolgokat adnak másoknak, azért, hogy magukat a jóban tartsák, tanulnak, hogy megtanuljanak beszélni, ám nem dolgoznak, másoknak prédikálnak, az ellen, amit ők maguk is tesznek, és így a saját nyelvük ítéli meg őket. Az élő Istenre, ezek nem ismerik meg az Istent a szívükkel, hiszen ha ismernék őt, akkor szeretnék őt, és mivel az embernek amiye van, azt az Istentől kapta, mindent meg kellene tennie az Isten szeretetéért.”

63. fejezet

Miután néhány nap eltelt, Jézus elhaladt a szamaritánusok városa mellett; és ők nem engedték a városba lépni, nem adtak kenyeret a tanítványainak sem. Ezért Jakab és János azt mondták: „Mester, Örömmel töltene el téged, ha imádkoznánk az Istenhez, hogy küldjön le tüzet a mennyből ezekre az emberekre?”

Jézus azt felelte: „Nem tudjátok, hová vezet a szellem, hogy ezt mondjátok. Emlékezzetek rá, hogy az Isten határozta el, hogy elpusztítja Ninivét, mert nem talált senkit sem, aki félt az Istent abban a városban; amely annyira gonosz volt, hogy az Isten, szólítván Jónást, elküldte őt abba a városba; örömmel engedelmeskedett, az emberek iránti félelme miatt Tarsusba ment, ahol az Isten a tengerbe küldte, és elkapta egy hal révén, majd Ninive közelében kivetette. És ő prédikált ott, hogy az emberek bűnbánatot tartsanak, hogy az Isten megkönyörüljön rajtuk.”

„Jaj azoknak, akik bosszúra hívnak, hiszen saját magukra jön el, látván, hogy minden ember saját magára hozza Isten bosszúját. Most, mondjátok meg nekem, ti alkottátok ezt a várost az embereivel? Óh, örült emberek, bizonyára nem. Hiszen ha valamennyi teremtmény egyesülne, akkor sem lenne képes egy közönséges új legyet sem létrehozni a semmiből, és akkor ezt kellene megalkotni. Ha az áldott Isten, aki teremtette ezt a várost, most fenntartja, miért kívánnátok ti elpusztítani? Miért nem azt mondjátok: 'Engedd meg Mester, hogy imádkozzunk az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy ezek az emberek elkezdjenek vezekelni?' Bizonyal ez lenne a megfelelő viselkedés egy tanítványomtól, hogy az Istenhez

imádkozzon, azokért, akik gonosz dolgot tesznek. Így járt Ábel, amikor az ő fivére, Káin, átkozta az Istent, megölte őt.”

Így járt Ábrahám, mivel a Fáraó, aki elvette az ő feleségét, és akit ezért, az Isten angyala nem gyilkolt meg, csupán fogyatékossgal sújtotta. Így járt Zakariás, amikor az istentelen király rendeletére, lemészárolták a Templomban. Így járt Jeremiás, Ézsaiás, Ezékiel, Dániel és Dávid, az Isten összes barátjával együtt, és a szent próféták. Mondjátok meg nekem, ha egy fivért őrvöngés sújtaná, akkor meggyilkolnátok őt, mert gonosz dolgokat beszél, és rásújt arra, aki közeledik hozzá? Bizonyára nem cselekednétek így, hanem éppen ellenkezőleg, gyógyszerekkel próbálnátok helyreállítani az egészségét, a fogyatékossgát ellensúlyozandó.”

64. fejezet

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, egy bűnös, fogyatékkal bír elméjében, amikor egy embert üldöz. Mondjátok meg tehát nekem, lenne bárki is, aki szétverné a fejét, hogy ellenségének köpenyét széttéphesse? Hogyan lehetne pedig a józan eszének birtokában az, aki elválasztja magát az Istentől, a fejét az ő lelkétől, azért, hogy ellensége testét megsebesítse?”

„Mondd meg nekem, óh, ember, ki a te ellenséged? Bizonyára a te tested, és mindenki, aki dicsér téged. Ezért, ha józan tudatod lenne, megcsókolnád azok kezét, akik meggyaláznak téged, és ajándékot adnál azoknak, akik üldöznek téged, és nagyot sújtanak rád, mert, óh, ember, mert minél többször szidalmaznak és üldöznek a bűneid miatt ebben az életben, annál kevésbé leszel kitéve az ítélet napjának. Ám mondd meg nekem, óh, ember, ha az Isten szentjeit és prófétáit üldözték és rágalmazták a világ révén, habár ártatlanok voltak, mi fog veletek történni, óh, bűnösök? És ha türelemmel elviselnétek, imádkozva az üldözőkért, mi történne veled, óh, ember, aki méltó a pokolra?”

„Mondjátok el nekem, óh, tanítványaim, vajon tudjátok-e, hogy Simei megátkozta az Isten szolgáját, Dávidot, a prófétát, és köveket dobáltak rá? Nos, mit is mondott Dávid azokra, akik örömet ölték volna meg Simeit? 'Ki vagy te Joáb, hogy megöld Simeit? Hagy átkozzon engem, hiszen ez Isten kívánsága, aki ezt az átkot áldássá fordítja.' És ez így volt, mivel az Isten látta Dávid türelmét, és megszabadította őt a saját fia, Absolon üldöztetésétől.”

Bizony, egyetlen levél sem mozdul az Isten szándéka nélkül. Így hát amikor nyomorúságban vagytok, ne gondoljatok arra, mennyi mindent kell elviselnetek, s arra sem,

aki megkeserít benneteket, ellenkezőleg, gondoljatok arra, hogy pokol ördögeinek kezétől mekkora büntetést érdemeltek. Dühöseket vagytok erre a városra, mert nem fogadott bennünket és még kenyeret sem adott nekünk. Mondjátok meg nekem, ezek az emberek rabszolgák? Ti adtátok nekik ezt a várost? Ti adtátok nekik a gabonájukat? Vagy, segítettetek nekik hogy learassák azt? Bizonyára nem, hiszen idegenek vagytok ezen a földön, és szegény emberek. Akkor mi az a dolog tehát, amit mondotok?” Két tanítvány felelt: „Uram, vétkeztünk, az Isten legyen irgalmas hozzánk.” És Jézus azt válaszolta: „Úgy legyen.”

65. fejezet

A Húsvét közeledett, ezért Jézus, a tanítványaival felment Jeruzsálembe. És ő elment a Probaticának nevezett medencéhez. És a fürdőt azért nevezték így, mert minden nap az Isten angyala felkavarta a vizet, és akárki is lépett be a vízbe elsőként annak mozgása után, kigyógyult mindenféle gyengeségéből. Emiatt nagyon sok beteg ember maradt a medence mellett, melynek öt árkádja volt. És Jézus meglátott egy tehetetlen embert, aki harmincnégy éve volt ott betegen, súlyos fogyatékossággal. Ezért Jézus, tudván erről isteni ihletés révén, együtt érzett a beteg emberrel, és azt mondta neki: „Szeretnél újra gyógyult lenni?”

A tehetetlen ember így felelt: „Uram, amikor az angyal felkavarja a vizet, senkim sincs, hogy beletegyen engem, mivel amikor odajövök [a vízhez] mások lépnek elém és mennek bele.” Ezután Jézus az égre emelte a szemét és azt mondta: „Urunk, Istenünk, atyáink Istene, könyörülj ezen a tehetetlen emberen.” És ezt mondván, Jézus így szólt: „Isten nevében, testvérem, gyógyulj meg, és vedd fel az ágyad.”

Ezután a tehetetlen ember felemelkedett, dicsérve az Istent, és vállaira vette ágyát és elment az ő házába, dicsérvén az Istent. Azok, akik látták őt, felkiáltottak: „Szombat napja van, törvénytelen dolog, hogy vidd az ágyad.” Ő azt válaszolta: „Ő, aki meggyógyított [engem] azt mondta nekem: 'Vedd fel az ágyad, és menj az utadra, a te otthonodba.'”. Ezután azt kérdezték tőle: „Ki ő?” Azt felelte: „Nem tudom a nevét.”

Egymás között azt mondták: „Jézus lehetett, a nazarénus.” Mások azt mondták: „Nem, hiszen a [nazarénus Jézus] Isten szentje, mivel aki azt tette, az gonosz ember, hiszen megtörte a szombatot.” És Jézus bement a Templomba, és hatalmas tömeg gyűlt köré, hogy hallgassák a szavait [minek következtében] a papokat irigység töltötte el.

66. fejezet

Egyikük odajött hozzá azt mondván: „Jó Mester, jól tanítasz és igazat, mondd meg nekem ezért, milyen jutalmat fog az Isten adni nekünk a Paradicsomban? Jézus azt felelte: „Jónak nevezel engem, és nem tudod, hogy egyedül az Isten jó, ahogyan azt Jób, a Isten barátja mondta: 'Az egynapos gyermek nem tiszta, sőt, még az angyalok sem hibátlanok az Isten jelenlétében.' Továbbá azt mondta: 'A test vonzza a bűnt, és magába szívja a gonosztságot, miként a szivacs felszívja a vizet.'” A pap hallgatott, zavarban volt. És Jézus azt mondta: „Bizony mondom neked, semmi sem veszélyesebb a beszédnél. Éppen ezért mondta Salamon: 'Élet és halál a nyelv hatalmában van.'”

És a tanítványaihoz fordult és így szólt: „Óvakodjatok azoktól, akik áldanak benneteket, mert becsapnak. A Sátán a nyelvével áldotta az első szüleinket, ám a szavainak az eredménye nyomorúságos volt. Ugyanígy áldották az egyiptomi bölcsek a Fáraót. Góliát ugyancsak áldotta a filiszteusokat. Így tett négyszáz hamis próféta, Akhábot áldották; ám hamis volt az imájuk, az áldott ezért elpusztult az áldókkal. Tehát nem ok nélkül szólt Isten Ézsaiás próféta által: 'Óh, én népem, azok, akik áldanak titeket, becsapnak benneteket. Jaj, nektek, írástudók és farizeusok! Jaj, nektek papok és leviták! Mert hamisak vagytok az Úrnak való áldozásban, így hát azok is, akik áldoznak, azt hívén hogy az Úr főtt húst eszik ember [módjára].’”

67. fejezet

„Ami benneteket illet, azt mondjátok nekik: 'Hozzátok el a birkáitokat és a bikáitokat és a galambjaitokat az Isten Templomába, és ne egyétek meg mindet, hanem adjatok az Isteneteknek egy részt belőlük, abból, amit ő adott nektek'; és ne beszéljetez nekik az áldozat eredetéről, mert ez tanúságképpen van az életért, melyet Ábrahám atyánk nyújtott a fiának, Ábrahám atyánknak a hite és engedelmissége miatt, az ígéretekkel, melyeket az Isten adott neki, és a neki adott áldásokkal, ezek soha el nem felejtődnek. Ám Isten szólt Ezékiel, a próféta által. 'Távolítsátok el ezeket az áldozataitok közül, az áldozatok utálatosak számomra.'”

„Mivel az idő közeledik, amikor meg kell történnie azoknak a dolgoknak, melyekről az Isten Hóseás próféta által szólt, mondván: 'Azért jöttem, hogy kiválasszam a ki nem választott embereket.' És így szól Ezékiel próféta által: 'Isten új szövetséget köt az ő népével, nem olyan szövetséget, melyet a ti atyáitoknak adott, melyet nem tartottak be, és

elveszi tőlük a köszívüket és új szívet ad nekik.' És mindez azért lesz, mert mostanság nem jártok az ő Törvényében. És nálatok van a kulcs, és nem nyitjátok ki. Ellenkezőleg, elzárjátok az utat azoktól, akik járnának rajta." A pap eltávozott, hogy mindenről beszámoljon a főpapnak, aki a szentély közelében állt; ám Jézus azt mondta: „Maradj, mert válaszolni fogok a kérdésedre.”

68. fejezet

Arra kértél engem, mondjam el neked, mit fog az Isten nekünk adni a Paradicsomban. Bizony mondom neked, hogy azok, akik bérre gondolnak, azok nem szeretik a Mestert. Egy pásztor, akinek birkanyája van, amikor azt látja, hogy jön a farkas, felkészül a védelmükre; ellenkezőleg, amikor a béres látja a farkas közeledését, otthagyja a nyáját és elfut. Az élő Istenre, akinek jelenlétében én állok. Ha a mi atyáink Istene a te Istened lenne, nem gondoltál volna arra, hogy: 'Mit fog nekem az Isten adni?' Ellenkezőleg, azt mondtad volna, amit Dávid, az ő prófétája: 'Mit adjak az Istennek mindazért, amit ő adott nekem?'"

„El fogok mondani nektek egy példázatot, hogy megértsétek. Volt egy király, aki az útszélen egy férfit talált, akit tolvajok meztelenítettek le és halálra sebeztek. És megsajnálta őt, és azt parancsolta a szolgáinak, hogy hozzák be a férfit a városba és viseljék gondját, és ők így is tettek, minden igyekezetükkel. És a király mélyen megszerette a beteg embert, olyannyira, hogy hozzáadta feleségül a saját lányát, és megtette örökösének. Nos hát, ez a király bizonyosan a legkegyesebb volt, a férfi azonban megverte a szolgákat, megvetette a gyógyszereket, becsmérelte a feleségét, gonosz dolgokat mondott a királyról, és a vazallusait fellázította ellene. És amikor a király szolgálatot kért tőle, szokásában állt mondogatni: 'Mit fog adni nekem a király jutalmul?' Amikor pedig a király ezt meghallotta, mit tett ezzel a mélyen istentelenné vált emberrel?" Mindannyian azt felelték: „Jaj, neki, hiszen a király megfosztja őt mindentől, és kegyetlenül megbünteti.”

Ezután Jézus azt mondta: „Óh papok és írástudók, és Farizeusok, és ti főpapok, halljátok hát a hangomat, amit hirdetek nektek, arról, amit az Isten mondott nektek az ő prófétája Ézsaiás által: 'Szolgákat tápláltam és felmagasztaltam őket, ők azonban megvetettek engem.' 'A király a mi istenünk, aki megalapította Izraelt ebben a nyomorúsággal teli világban, és ezért adta oda neki szolgáit: Józsefet, Mózeset és Áront, akik gondját viselték. És a mi Istenünk olyan szeretetett érzett iránta, hogy Izrael népe kedvéért lesújtott Egyiptomra, vízbe fojtotta a Fáraót, és legyőzte a kánaániták és a médek százhusz

királyát; törvényt adott (Izraelnek), megtette őket mindazon [föld] örököseinek, ahol a mi embereink lakoznak.”

„Ám miként viselkedik Izrael? Hány prófétát gyilkolt le; hány próféciát szennyezett be, és miként sértette meg az Isten törvényét; hányan távolodtak el emiatt az Istentől és álltak be bálványokat imádni, a ti bűneitek miatt, óh, papok! És miként gyalázzátok meg az Istent az életmódokkal! És most azt kérdezitek: 'Mit ad az Isten nekünk a Paradicsomban?' Azt kellett volna kérdeznetek: 'Mi lesz az Isten büntetése számotokra a pokolban, és azután, mit kellett volna tennetek igaz bűnbánatként annak érdekében, hogy irgalmazzon nektek; ezért mondom ezt nektek, és ennek értelmében küldettem hozzátok.”

69. fejezet

„Az élő Istenre, akinek a jelenlétében én állok, nem fogtok tőlem hízélgést kapni, ellenkezőleg: az igazságot. Ezért azt mondom nektek, tartsatok bűnbánatot és térjete meg Istenhez, ahogy atyáink tettek, a bűnök elkövetése után, és ne keményítsétek meg szíveteket.” A papok haragra gerjedtek erre a beszédre, azonban a köznéptől való félelmük miatt nem szóltak egyetlen szót sem.

És Jézus folytatta, mondván: „óh, tudósok, óh, írástudók, óh, farizeusok, óh, papok, mondjátok meg nekem. Csodáljátok a lovakat és éppúgy a lovagok, ám nem vágytok háborúba menni; csodáljátok a tiszta ruhát, éppúgy a nők, ám nem vágytok fenni és gyermekekről gondoskodni; vágytok a mező gyümölcsseire, ám nem vágytok a föld megművelésére, vágytok a tenger halaira, de nem vágytok elmenni halat fogni; arra vágytok, hogy városlakóként tiszteljenek benneteket, ám nem vágytok a köztársaság terheit viselni; és tizedre vágytok, és első gyümölcsre, miként a papok, ám nem vágytok az Isten szolgálatára igazából. Mit fog tehát az Isten tenni veletek, látván, hogy minden jó dologra vágytok itt, ám semmi rosszra nem? Bizony mondom nektek, hogy az Isten olyan helyet ad nektek, ahol minden rosszat megkaptok és semmiféle jót nem.”

És amikor Jézus ezt mondta, egy démontól megszállottat hoztak elébe, aki sem beszélni, sem látni nem tudott, és a hallásától is meg volt fosztva. Mire Jézus, látván az ő hitét, az égre emelte a szemét és azt mondta: „Uram, atyáink Istene, könyörülj ezen a beteg emberen és adj neki egészséget, azért, hogy ezek az emberek felismerjék, te küldtél engem.”

És ezt mondván, Jézus ráparancsolt a szellemre, hogy távozzon, így szólván: „A mi Urunk, Istenünk nevének hatalmával, távozz, gonosz ebből az emberből.” A szellem eltávozott és a néma ember megszólalt, és látott a saját szemeivel. Mire mindenkit félelem töltött el, az írástudók azonban azt mondták: „Belzebúbnak, a démonok hercegének hatalmával, űzi ki a démonokat.”

Ezután Jézus azt mondta: „Minden királyság, amely meghasonlik önmagával, elpusztítja önmagát, és egyik háza a másik után bukik el. Ha a Sátánt, hatalma ellenére, mégis kivetik, miként fog ez a királyság állni? És ha a ti fiaitok kivetik a Sátánt az írás által, melyet Salamon, a próféta adott nekik, ezek pedig azt tanúsítják, hogy én vetem ki a Sátán Isten hatalmából. Az élő Istenre, káromlás a Szent Szellem ellen, elengedés nélkül marad ebben és a másik világban, az átkozott ember miatt, aki saját kívánságára lesz semmirekellő, ismervén a mihasznaságot magát.”

És ezeket mondván, Jézus kiment a templomból. És a köznép csodálta őt, hiszen az összes betegnek, akit csak össze tudtak gyűjteni, Jézus, miután imádkozott, visszaadta mindannyiuknak az egészségét: így hát attól a naptól kezdve Jeruzsálemben a római katonák, a Sátán munkálkodása következtében, elkezdtek felkavarni a köznépet, mondván, hogy Jézus, Izrael Istene, aki eljött meglátogatni az ő népét.

70. fejezet

Jézus elhagyta Jeruzsálemet a Zsidó Húsvétot követően, és átlépte Cezária Filippi határait. Ahol Gábrriel angyal tájékoztatta őt a nyugtalanságról, mely a köznép tagjai között kezdődött; megkérdezte hát a tanítványait, mondván: „Mit tartanak az emberek rólam?” Ők azt felelték: „Néhányan azt mondják, te vagy Illés, mások szerint Jeremiás, és megint mások szerint az egyik régi próféta.” Jézus azt kérdezte: „És ti; mit mondotok, ki vagyok én?” Péter azt válaszolta: „Te vagy Krisztus, az Isten fia.”

Mire Jézus haragra gerjedt, megdorgálta őt, mondván: „Menj el és távozz tőlem, mert te vagy az ördög és bűnbe viszel engem.” És megfenyegette a tizenegyet, így szólván: „Jaj, nektek, ha elhiszitek ezt, mert hatalmas átkot kapok az Istentől azok miatt, akik elhiszik ezt.” És azon volt, hogy elűzze Pétert; amikor a tizenegy könyörögni kezdett Jézusnak, aki nem űzte el őt, hanem ismét megdorgálta, mondván: „Vigyázz, hogy soha többé nem mondj ilyen szavakat, mert az Isten elítél téged!” Péter sírva fakadt és azt mondta: „Uram, ostobaságot beszéltem, könyörgök Istenhez, hogy bocsásson meg nekem..”

Ezután Jézus azt mondta: „Ha az Isten nem akarta magát megmutatni Mózesnek, az ő szolgájának, sem Illésnek, akit annyira szeretett, sem egyetlen prófétának, gondoljátok, hogy megmutatná magát ennek a hitetlen nemzetségnek? De nem tudjátok, hogy az Isten teremtett mindent a semmiből egyetlen szóval, és az összes ember egyetlen sárdarabból ered? Hogyan hasonlíthatna az Isten az emberhez? Jaj, azoknak, akik szenvedést okoznak maguknak a Sátán megtévesztése miatt!” És ezeket mondván, Jézus könyörgött Istenhez Péterért; a tizenegy és Péter sírva fakadtak, és mondták: „Úgy legyen, úgy legyen. Óh, áldott Urunk, Istenünk.” Ezek után Jézus eltávozott és Galileába ment, azért, hogy ez a csalóka meggyőződés, melyet a köznép elkezdett rá érvényesnek tekinteni, kialudjon.

71. fejezet

Jézusról, megérkezvén saját hazájába, elterjesztették az egész galileai területen, hogy Jézus, a próféta, Názáretbe szeretne jönni. Erre lelkesen igyekeztek a betegeket odavinni hozzá, kérvén őt, hogy érintse meg őket a kezével. És olyan hatalmas volt a tömeg, hogy egy bizonyos gazdag ember, aki szélütésben szenvedett, nem volt képes átvonszolni önmagát az ajtón, felmászott a ház tetejére, ahol Jézus volt, és kibontván a tetőt, leengedte magát lepedőkön Jézus elé. Jézus egy pillanatra elbizonytalanodva megállt, és azután azt mondta: „Ne félj testvérem, a bűneid megbocsátást nyernek.” Ezt hallván pedig mindenki felháborodott, és azt kérdezték: „És ki ez az ember, aki megbocsátja a bűnöket,”

Ezután Jézus azt mondta: „Az élő Istenre, én nem vagyok képes megbocsátani a bűnöket, sem bármelyik ember, csak egyedül az Isten bocsát meg. Ám mint az Isten szolgája, könyörgök hozzá mások bűnei miatt, és így kértem őt e beteg ember érdekében, és én biztos vagyok benne, hogy az Isten meghallgatta az imámat. Most tehát, hogy megtudjátok az igazságot, azt mondom ennek a beteg embernek: 'Atyáink Istenének nevében, Ábrahám és a fiai Istenének, kelj fel gyógyultan!'" És amikor Jézus ezt mondta, a beteg ember gyógyultan felkelt, és dicsőítette az Istent.

Ezután a köznép könyörgött Jézushoz, hogy kérje az Istent, a betegek érdekében, akik odakint álltak. Ezért Jézus kiment hozzájuk, és felemelvén a kezét, azt mondta: „Uram, a seregek Istene, az élő Isten, az igaz Isten, a szent Isten, aki soha nem hal meg; könyörülj rajtuk!” Mire mindannyian ezt felelték: „Ámen.” És amint ezt kimondta, Jézus a kezét rátette a betegekre, és ők valamennyien egészségesek lettek. Erre ők dicsérték az Istent, mondván: „Az Isten ellátogatott hozzánk az ő prófétája által, és hatalmas prófétát küldött hozzánk az Isten.”

72. fejezet

Éjszaka Jézus titokban beszélt a tanítványaival, mondván: „Bizony mondom nektek, hogy a Sátán arra vágyik, hogy megrostálja benneteket, mint a búzát, ám én könyörögtem az Istenhez értetek, és nem fogtok elpusztulni, megmenekít az általa a számomra állított csapdától.” És ezt Júdásról mondta, mert Gábrriel angyal tudatta vele, miként fogja Júdás a papok kezére adni, és beszámolni nekik mindarról, amiről Jézus beszélt.

Könnyekben húzódott Jézushoz közelebb az, aki e sorokat írja, mondván: „Óh, Mester, mondd el nekem, ki az, aki elárul téged?” Jézus így felelt, mondván: „Óh, Barnabás, ez nem az az óra, hogy megismerd őt, ám hamarosan a gonosz felfedi magát, mert eltávozik ebből a világból.” Ezután az apostolok zokogva kérdezték: „Óh, Mester, miért fogsz elhagyni bennünket?” Sokkal jobb lenne meghalni, mint elhagyatva lenni általad!”

Jézus azt felelte: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljete; hiszen nem én teremtettem titeket, hanem az Isten, a mi teremtőnk, aki teremtett titeket, meg fog védeni benneteket. Ami engem illet, eljöttem most ebbe a világba, hogy előkészítsem az utat az Isten Hírnökének, aki megváltást hoz a világnak. De vigyázzatok, hogy ne tévesszenek meg benneteket, hiszen számos hamis próféta fog eljönni, akik elveszik a szavaimat és beszennyezik az evangéliumot.”

Ezután András így szólt: „Mester, mondj nekünk valamilyen jelet, hogy megismerjük őt.” Jézus azt válaszolta: „Nem a ti időtökben fog elérkezni, hanem néhány évvel utánatok, amikor az én evangéliumom semmisnek nyilvánítják, olyannyira, hogy alig lehet majd találni harminc hithűt. Abban az időben Isten megkönyörül a világon, és azért elküldi az ő Hírnökét, akinek feje felett fehér felhő fog pihenni, erről lesz megismerhető, hogy az Isten választotta, és hogy ő általa öltött testet a világban. Nagy hatalommal jön el az istentelenekkel szemben, és elpusztítja a bálványimádást a földön. És ez örömmel tölt el engem, mert általa a mi Istenünk ismert lesz és dicsőített, és meg fogják tudni, hogy igaz voltam, és ő bosszút áll mindazokon, akik azt mondják, hogy több voltam, mint ember.”

„Bizony mondom nektek, hogy a Hold szolgál neki aludni gyermekkorában, és amikor felnől, a kezeiben fogja őt tartani (a Holdat). Óvakodjon a világ attól, hogy kivesse őt, mert meggyilkolja a bálványimádókat, hiszen sokkal többet megöletett Mózes, az Isten szolgája, és Józsué, aki nem kímélte meg az általuk épített városokat, és megölte a gyerekeket; egy régi seb miatt, tüzet alkalmazott. Az igazsággal jön el, tisztábban, mint az összes próféta, és megrója azt, aki a világot rosszul használja. Atyáink városának tornyai örömmel üdvözlik

egymást és így, amikor a bálványimádás láthatóan a földre hull és elismer engem, mint bármelyik másik embert, bizony mondom nektek, az Isten Hírnöke megérkezett.”

73. fejezet

„Bizony mondom nektek, hogy ha a Sátán próbára tesz benneteket, vajon az Isten barátai vagytok-e; merthogy senki sem támadja meg a saját városait, ha a Sátán szándéka fölőbetek kerül, szenvedésre fog benneteket vinni, a saját elégedettségetek mellett, mert tudatában van annak, hogy ha ellenségei lennétek neki, akkor minden durvaságot elkövetne, hogy elpusztítson benneteket. Ám ne féljete, mert úgy lesz ellenetek, mint a kutya, melyet megláncoltak, hiszen Isten meghallgatta az én imámat.” János azt felelte: „Óh, Mester, nemcsak értünk, de azokért is, akik elhiszik az evangéliumot, mondd el nekünk, hogy az ősi kísértő miként vár az emberre.”

Jézus így válaszolt: „Négyféle módon kísért meg a gonosz. Az első, amikor saját maga kísért, gondolatok által. A második, amikor szolgálai szavaival és tetteivel csábít; a harmadik amikor hamis tanítással kísért; a negyedik amikor hamis látomásokkal csábít. Nos, milyen óvatosnak is kell lennie az embernek, és még annál is inkább, hiszen a test kívánsága szerint cselekszik, mely szereti a bűnt, miként a lázas szereti a vizet. Bizony mondom nektek, ha az ember féli az Istent, akkor mindenek fellett győzelmet arat, miként azt Dávid, az ő prófétája mondotta: 'Az Isten odaadja az angyalait, hogy őrködjenek felettetek, akik megtartjátok az utatokat, azért, hogy a gonosz ne zavarhasson össze benneteket. Ezer hullik el bal kezetek felől, és tízezer a jobb kezetek felől, azért, hogy ne közelítsenek hozzátok.'”

„Továbbá, a mi Istenünk hatalmas szeretettel ígérte meg ugyanezen Dávid által, hogy megtart minket, mondván: 'Megértést adok nektek, mely tanít benneteket, és az utatokon, amelyen jártok, ott fogom tartani az Én szemem, hogy nyugodjon rajtatok.' De mit mondjak én? Azt mondta Ézsaiás által: 'Elfelejtkezhet egy anya az ő méhében lévő gyermekéről? Én viszont azt mondom nektek, hogy amikor elfelejtkezik róla, én akkor sem felejtkezem meg rólatok.' Mondjátok meg nekem akkor hát, ki féljen a Sátántól, hiszen őrzik az angyalok és az élő Isten? Mindazonáltal szükséges dolog, amint az Salamon próféta mondja, hogy 'Te, az én fiam, aki azért jött, hogy félje az Urat, készítsd fel a lelked a kísértésre.' Bizony mondom nektek, hogy az embernek úgy kell tennie, mint a bankárnak, aki megvizsgálja a pénzt, megvizsgálja az ő gondolatait, hogy ne kövessen el bűnt az Isten, az ő teremtőjével szembe.”

74. fejezet.

„Voltak és vannak a világban olyan emberek, akik nem gondolnak a bűnre [és] a legnagyobb eltévelyedésben élnek. Mondjátok meg nekem, hogyan követ(ett) el a Sátán bűnt? Természetesen bűnt követett el abban a gondolatban, hogy azt hitte, kiválóbb az embernél. Salamon bűnt követett el azzal a gondolatával, hogy meghívja az Isten valamennyi teremtményét egy lakomára, [ezért] egy hal igazította ki őt, mindent elfogyasztva, amit előkészített. Nem ok nélkül, Dávid atyánk azt mondta, hogy valakinek a szívében felemelkedni, egy völgynyi könnyel jár. És miért kiált az Isten Ézsaiás prófétája által, mondván: 'Vidd el a gonosz gondolataidat előlem'? És mi a célból mondja Salamon, 'Minden erőttökkel, tartsátok meg a szíveteket'?”

Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, valamennyi [írás] ellene [szól] a gonosz gondolatoknak, melyekkel bűnt követnek el, anélkül, hogy megfontolnák, nem lehetséges-e hogy bűn. Most pedig mondjátok el nekem, amikor a férj szőlőt ültet, mélyre helyezi a palántát? Bizonyára igen. A sátán [éppen így] tesz. A bűnt elültetvén nem áll meg a szemnél vagy a fülnél, hanem egyenesen a szívbe hatol, ahol az Isten lakozik, amint Mózes, az ő szolgálója mondta: 'Bennük lakozok, azért, hogy a Törvényeimben járjanak.'”

Most pedig mondjátok meg nekem, ha Heródes adna nektek egy házat, hogy fenntartsátok, melyben ő szeretne lakni, megengednétek Pilátusnak, az ellenségének, hogy belépjen oda, vagy arra a helyre ahol a javait tartja? Bizonyára nem. Akkor mennyivel kisebb mértékben kellene a Sátánt a szívetekbe engedni, vagy elültetni a gondolatait [a szívetekben]. A mi Istenünk adott nektek szívet, hogy fenntartsátok, amelyben ő lakozik.

Figyeljétek meg ezért [miként] tekint a bankár [az ő] pénzére. [Megszemléli] vajon Cézár képe helyesen van-e rajta, az ezüst vajon jó vagy rossz, és vajon, a kellő súlyt nyomja-e. Sokszor megforgatja a kezében. Ah, örült világ! Milyen körültekintő vagy az üzletben; az utolsó napon rosszallni fogjátok és megítélni az Isten szolgálait gondatlanság és hanyagság miatt, habár kétségtelenül a ti szolgálitok sokkal óvatosabbak, mint az Isten szolgálói. Mondjátok meg nekem, ki az aki úgy megvizsgálja a gondolatot, miként a bankár az ezüst pénzt? Senki.”

75. fejezet

Ezután Jakab így szólt: „Óh, Mester, hogyan jön a gondolat megvizsgálása az pénzürméhez?” Jézus azt felelte: „A jó ezüst a gondolatban a jámborság, mert minden

istentelen gondolat a gonosztól ered. A helyes kép példa a szentekre és a prófétákra, akiket követnünk kell, és a gondolat súlya az Isten szeretete, miáltal mindennek történnie kellene. Mivel az ellenség istentelen gondolatokat hoz a szomszédaitok ellen, [gondolatokat], melyek megfelelnek a világnak, hogy megrontsák a testet, földi [gondolatok] szeretik megrontani az Isten szeretetét.”

Bertalan azt kérdezte: „Óh, Mester, mit kellene tennünk, hogy keveset gondoljunk, azért, hogy ne essünk kísértésbe?” Jézus így válaszolt: „Két dolog fontos a számotokra. Az első, hogy sokat tegyétek próbára magatokat, és a második, hogy keveset beszéljete: a tétlenség a lefolyó ahol minden tisztátalan gondolat összegyűlik, és a túl sok beszéd a szivacs, mely felszedi a gonoszságokat. Emiatt pedig, nemcsak a testeteket kell elfoglalni munkálkodással, hanem a lelket is el kell foglalni, imádsággal. Mert az ima utáni szükség soha nem szűnik meg.”

„Mondok nektek egy példát: Volt egy ember, aki rosszul fizetett, ezért senki, aki ismerte, sem volt hajlandó elmenni és megművelni a földjeit. Mire ő, révén gonosz ember, azt mondta: 'Elmegyek a piactérre és keresek néhány mihasznát, aki nem csinál semmit, s ezért eljön és megműveli a szőlőmet.' Az ember elment a házából, és számos idegenre bukkant, akik tétlenül ácsorogtak és nem volt pénzük. Hozzájuk beszélt, és elvezette őket a szőlőjébe. De igazából egyikük sem ismerte őt, és hogy a kezére dolgozzanak, odamentek.”

„Ő a Sátán, aki rosszul fizet; mivel munkát ad, és az emberek ezért örök tüzet kapnak az ő szolgálatában. Ezért ő elhagyja a Paradicsomot, és elmegy munkásokat keresni. Bizonyára, a munkásait, akik tétlenül álldogálnak, akárkik is legyenek, összegyűjti, ám sokkal inkább azokat, akik nem ismerik őt. Senkiben sincs kellő bölcsesség a gonosz megismerésében, hogy megszökjön előle, ám érdemes jól dolgozni a leküzdése érdekében.”

76. fejezet

„Példaként elmondom nektek. Volt egy ember, aki három szőlőt birtokolt, melyeket kiadott három szőlőművesnek. Mivel az első nem tudta, miként kell megművelni a szőlőt, a szőlőn nem nőtt más, csak levelek. A második megtanította a harmadikat, hogyan kell művelni a szőlőt; és ő kiválóan figyelt a szavaira; és megművelte az övét, miként azt elmondták neki, olyannyira, hogy a harmadik szőlője nagyon sokat termett. A második azonban műveletlenül hagyta a szőlőjét, eltöltve az idejét kizárólag a beszéddel. Amikor az idő elérkezett, kifizetni a bérleti díjat a szőlő tulajdonosának, azt első azt mondta: 'Uram,

nem tudom, miként kell a szőlőt megművelni, ezért az első évben nem lett semennyi gyümölcsöm.’ Az úr azt felelte: ’Óh, bolond, egyedül laksz a világban, hogy nem kérted a második szőlősgazda tanácsát, aki jól tudja, miként kell a szőlőt megművelni?’ Annyi bizonyos, hogy fizetni fogsz nekem.”

„És ezt mondván arra ítélte őt, hogy a börtönben dolgozzon, amíg ki nem fizeti az ő urát; aki végül megszánta őt és felszabadította, mondván: ’Menj el, mert nem akarom, hogy továbbra is a szőlőmben dolgozzál, elég legyen az, hogy megadom a tartozásodat.”

„A második következett, akinek az úr azt mondta: ’Légy üdvözölve szőlősgazdám! Hol vannak a gyümölcsök, melyekkel tartozol nekem? Bizonyára, hiszen nagyon jól tudod, miként kell a szőlőt metszeni, a szőlőskert, melyet kiadtam neked, nagyon sok gyümölcsöt termett.’ A második azt válaszolta: ’Óh, uram, a szőlő fejletlen, mert nem metszettem meg a töveket, a talajt sem dolgoztam meg, a szőlő nem termett gyümölcsöt, ezért nem tudok neked fizetni.’ Mire az úr hívta a harmadikat és eltűnődve mondta: ’Azt mondtad nekem, hogy ez az ember, akinek kiadtam a második szőlőt, tökéletesen megtanított téged szőlőt művelni, amit kiadtam neked. Miként lehet tehát, hogy a szőlő, amit neki adtam ki, nem termett egyáltalán gyümölcsöt, holott látom, ugyanaz a talaj.”

„A harmadik azt válaszolta: ’Uram, a szőlő nem lesz megművelve csupán beszéd által, ellenkezőleg, minden nap tele kell izzadni egy inget, aki azt akarja, hogy gyümölcsöt hozzon. És a szőlősgazdád szőlője miként termett volna gyümölcsöt, óh, uram, ha ő nem csinált semmit, csak beszédre pazarolta az idejét? Persze, óh, uram, amennyiben a gyakorlatba ültette volna a saját szavait, [miközben] én, aki nem tud olyan sokat beszélni, odaadom neked a bérleti díjat két évre, ő ki tudta volna neked fizetni a bérletet öt évre.’ Az úr megharagudott és megvetéssel mondta a szőlősgazdának: ’Így hát hatalmas munkát végeztél, nem vágta le a fát és metszted a szőlőt, ezért komoly jutalmat érdemelsz!’ És miután hívta a szolgálait, kíméletlenül megverette. Utána börtönbe vetette kegyetlen szolga felügyelete alatt, aki minden nap megverte, és soha nem volt hajlandó szabadon bocsátani, a barátai könyörgésére sem.”

77. fejezet

„Bizony mondom nektek, hogy az ítélet napján sokan fogják azt mondani: ’Uram, prédikáltunk és tanítottunk a Törvényed szerint’. Velük szemben még a kövek is felkiáltanak, így szólván: ’Amikor másokat tanítottatok, a saját nyelvetek által ítéltétek el magatokat, óh,

gonosz munkások.’ Az élő Istenre – mondta Jézus – az aki ismeri az igazságot és mégis éppen ellenkező módon munkálkodik, olyan súlyos büntetést fog kapni, hogy a Sátán már szinte együtt érez vele. Mondjátok meg nekem, azért adta nekünk az Isten a Törvényt, hogy ismerjük azt, vagy azért, hogy munkálkodjunk általa? Bizony mondom nektek, minden tudás véget ér annál a bölcsességnél, mely azt használja és azon dolgozik, hogy megismertesse. Mondjátok meg nekem, ha valaki az asztalnál ülve szemével a kiváló húsokat nézván, mégis a kezével tisztátalan dolgokat választ és eszi meg azokat, nem örült az illető?” „De igen, bizonyal.” – mondák a tanítványok.

Ezután Jézus azt mondta: „Óh, bolond, és minden embernél bolondabb, óh ember, hiszen az értelmekkel ismered az eget, és a kezeddel mégis a földet választod; az értelmekkel ismered az Istent, és szereteted mégis világi vágyakra irányul; az értelmekkel ismered a Paradicsom gyönyörűségét, és munkálkodásoddal a pokol nyomorúságát választod. Bátor katona, aki elhagyja a kardját és kardhüvelyét viszi a harcba! Most már tudod, hogy aki éjszaka jár, fényre vágyik, nemcsak látni a fényt, hanem sokkal inkább meglátni a helyes utat, azért, hogy biztonságosan elérjen a fogadóba?”

„Óh, nyomorult világ, ezerszer megvetendő és gyűlölt, hiszen a mi Istenünk és az ő szent prófétái mindig is meg akarták adni az ő hazája és a többiek számára az út megismerésének tudását; ám ti, megátalkodottak, nemcsak hogy nem vagytok hajlandóak járni, ellenkezőleg, ami még rosszabb, megvetitek a fényt! Igaz a közmondás a tevéről, miszerint nem szeret tiszta vizet inni, mert nem vágyik rá, hogy a saját csúf pofáját lássa. Tehát az istentelen, aki rossz dolgokon munkálkodik, utálja a fényt, nehogy ördögi tevékenysége ismertté váljon. Ám az, aki bölcsességet kap, és nemcsak, hogy nem jól munkálkodik, de ami még rosszabb, a gonosz szolgálatába állítja, olyan, mint aki az ajándékba kapott eszközökkel meggyilkolja az adományozót.”

78. fejezet

„Bizony mondom nektek, hogy az Isten nem volt könyörületes a Sátán bukásakor, mégis együttérzés volt benne Ádám bukásakor. És ez legyen elég számotokra, hogy megismerjétek annak szerencsétlen helyzetét aki ismeri a jót és mégis rosszat tesz.” Ezután András azt mondta: „Óh, Mester, jó dolog abbahagyni a tanulást, hogy ne essen valaki ilyen helyzetbe?”

Jézus azt felelte: „Ha a világ jó lenne Nap nélkül, az ember szem nélkül, és a lélek megértés nélkül, akkor jó lenne nem tudni. Bizony mondom nektek, a kenyér nem olyan jó a múlandó élet számára, mint a tanulás az örök életnek. Nem tudjátok, hogy az Isten utasítása a tanulás? Hiszen azt mondja az Isten: 'Kérjétek meg a véneket, és ők tanítani fognak benneteket.' És a törvényről az Isten azt mondja: 'Nézzétek, az én utasításom a szemetek előtt van, és amikor leültök, és amikor járkáltok, és mindenkor elmélkedjétek rajta.' Így tehát nem jó dolog nem tanulni, hogy ne tudjatok. Óh, boldogtalan az, aki megveti a bölcsességet, hiszen biztos, hogy elveszíti az örök életet.”

Jakab így felelt: „Óh, Mester, mi tudjuk, hogy Jób nem mestertől tanult, sem Ábrahámról, mégis szentté váltak és prófétákká.” Jézus azt mondta: „Bizony mondom nektek, azt, aki vőlegény házában van, nem szükséges meghívni a menyegzőre, hiszen ő abban a házban lakik, ahol a lakodalmat tartják; ellenkezőleg, azokat, akik a háztól távol vannak. Nem tudjátok hát, hogy az Isten prófétái Isten kegyelmének és irgalmasságának házában lakoznak; és így Isten Törvénye megtestesül bennük, miként Dávid atyánk mondta ezzel a dologgal kapcsolatban: 'Az Ő Istenének törvénye az ő szívében van, azért az ő útját nem kell felásni.’”

„Bizony mondom nektek, hogy a mi Istenünk az embert a teremtésben nemcsak hogy igaznak teremtette, hanem a szívébe elültette a fényt, hogy megmutassa számára, méltó dolog az Istent szolgálni. Így hát ha ez a fény elsötétül is bűn elkövetése után, de nem szűnik meg. Minden nemzetben megvan ez a vágy az Istent szolgálni, habár elvesztették az Istent és hamis és hazug isteneket szolgálnak. Emiatt szükséges, hogy az embert tanítsák az Isten prófétái, hogy megtisztítsák a fényt, tanítsák az utat a Paradicsomba jutáshoz; a mi országunknak, az Isten helyes szolgálata révén, éppen ennyire szükséges, hogy akinek beteg a szeme, vezesse őt és segítse.”

79. fejezet

Jakab azt kérdezte: „És miként tanítanak minket a próféták, ha egyszer halottak, és miként kell azt tanítani akinek nincs tudása a prófétákról?” Jézus azt felelte: „Az ő tanításuk le van írva, ezért hát tanulmányozni kell, hiszen az [írás] jelenti számotokra a prófétát. Bizony, bizony mondom nektek, hogy az, aki megveti a prófécíát, megveti nemcsak a prófétát, de megveti az Istent is, aki küldte a prófétát. Ám meggondolván ezt, vagyis nem ismerni a prófétákat, miként a nemzetek teszik, azt mondom nektek, hogy azokon a vidékeken ha bármelyik ember úgy él, miként azt a szíve mutatja számára, hogy éljen, nem

cselekedvén másokkal olyant, amit nem szeretne másoktól megkapni, és azt adván a szomszédjának, amit szeretne megkapni másoktól, az ilyen embert nem fogja elhagyni az Isten kegyelme.”

„Így a halálban, ha nem korábban, az Isten kegyelemmel mutatja meg neki az ő Törvényét. Talán azt gondoljátok, hogy az Isten adta azt a Törvényt, hogy szeressétek a Törvényt? Bizony ez nem igaz, ellenkezőleg, az Isten azért adta az ő törvényét, hogy az ember jót tegyen az Isten szeretetéért. És így ha az Isten talál egy embert, aki őt szeretvén jó dolgokon munkálkodik, talán megveti őt? Biztosan nem, ellenkezőleg, jobban fogja szeretni őt azoknál, mint akiknek Törvényt adott.”

„Mondok nektek egy példát: Volt egy ember, aki hatalmas vagyonnal rendelkezett, és az ő birtokán, volt egy sivatagos terület, mely csak terméketlen dolgokat hozott. És így, amikor egy napon kiment és áthaladt ezen a sivatagos területen, talált a terméketlen növények között egy példányt, mely kitűnő gyümölcsöket érlelt. Erre azt mondta az ember: 'Vajon miként képes ez a növény itt ilyen kitűnő gyümölcsöket érlelni? Biztos nem fogom kivágnálni és tűzre vettetni, mint a többit.' És hívatván a szolgálait, kiásatta és elültettette a kertjében. Ezért hát azt mondom nektek, hogy a mi Istenünk meg fogja óvni azt a pokol lángjaitól, aki a számára igazságban dolgozik, akárhol is legyen.”

80. fejezet

„Mondjátok meg nekem, hol lakott Jób, hát nem Uzban, az bálványimádók között? És az áradás idején, miként írt Mózes? Mondjátok meg nekem. Ő azt mondja: 'Noé kegyelmet talált az Isten előtt.' A mi atyánknak, Ábrahámnak, hit nélkül való apja volt, mivel hamis bálványokat készített és imádott. Lót a leggonoszabb emberek között lakott a földön. Dániel, gyermekként, Ananiással, Azariással és Misaellel került fogságba Nabukodonozor révén, és milyen nagy bölcsességgel rendelkeztek, hiszen nem voltak többek két évesnél, amikor elragadták őket, és a bálványimádó szolgák tömegei között nőttek fel. Az élő Istenre, ahogyan a tűz megégeti a száraz dolgokat és lángokkal borítja el, tekintet nélkül olajfára, ciprusra és pálmára, a mi Istenünk irgalmas lesz mindazokhoz, akik igazságosan munkálkodnak, nem tesz különbséget zsidó, szkíta, görög vagy Izmaelita között.”

„De ne hagyjátok, hogy a szívetek itt megálljon, óh, Jakab, mert ahová az Isten elküldte a prófétát, fontos, hogy teljes egészében megtagadjátok a saját ítéleteket és hogy kövessétek a prófétát, és ne mondjátok: 'Miért mondja ezt így? Miért tiltja meg ezt és miért

parancsol?’ Hanem azt mondjátok: ’Ez Isten akarata. Ez Isten parancsa.’ Mit is mondott az Isten Mózesnek, amikor Izrael megvetette Mózeszt? ’Nem téged vetettek meg ők, hanem engem vetettek meg.’ Bizony mondom nektek, hogy az embernek az egész életét nem azzal kell töltenie, hogy megtanulja, miként kell beszélni, vagy írni; ellenkezőleg, meg kell tanulnia, miként kell helyesen munkálkodni. Most pedig mondjátok meg nekem, ki az Heródes szolgái közül, aki nem arra törekszik, hogy kedvére tegyen szolgálván őt teljes igyekezetével? Jaj a világnak, ha csak azt nézi, mi a jó a testnek, mely sár és trágya, és nem figyeli, sőt elfelejti, az Isten szolgálatát, aki létrehozta az összes dolgot, aki áldott mindörökké.”

81. fejezet

„Mondjátok meg nekem, nagy bűnt követnének el a papok, ha az Isten bizonyosságának ládáját szállítván engednék, hogy a földre hulljon az?” A tanítványok megremegtek ezt hallván, hiszen tudták, hogy az Isten meggyilkolta Uzzaht, amiért tévedésből megérintette az Isten ládáját. És azt mondták: „A legsúlyosabb lenne az ilyen bűn.” Ezután Jézus azt mondta: „Az élő Istenre, nagyobb bűn, mint elfelejteni az Isten szavát, mely által ő létrehozott mindent, s amellyel örök életet kínál.” És ezt mondván, Jézus imádkozni kezdett, és az imádság után így szólt: „A holnapi nap folyamán be kell mennünk Szamariába, mivel ezt mondta nekem az Isten szent angyala.”

Azon a bizonyos napon, korán reggel, Jézus megérkezett a kúthoz, melyet Jákob készített, és a fiának, Józsefnek adott. Jézus pedig, elfáradván az utazásban, a tanítványait elküldte a városba, hogy vásároljanak élelmiszert. Ő pedig leült a kút szélére, a kút kávájára. És íme, egy szamariai nő jött a kúthoz vizet meríteni. Jézus azt mondta az asszonynak: „Adj innom.” A nő így felelt: „Nem szégyelled magad, hogy héber létedre inni kérsz tőlem, a szamariai nőtől?” Jézus azt mondta: „Óh, asszony, ha tudnád, ki az, aki inni kér tőled, talán te kérnéd meg őt, hogy itasson meg.” A nő azt válaszolta: „Hogyan is adhatnál nekem inni, hiszen látom, nincs nálad vödör, hogy meríts a vízből, sem kötél, a kút pedig mély?”

Jézus így válaszolt: „Óh, asszony, bárki, aki ennek a kútnak a vizét issza, újra megszomjazik, ám aki abból a vízből iszik, amit én adok neki, nem lesz többé szomjas; sőt, azoknak, akik megszomjaznak és inni kapnak, ekképpen pedig örök életük lesz.” A nő ezután így szólt: „Óh, uram, adj nekem a te vizedből.” Jézus azt felelte: „Menj és hívd a férjed, és mindkettőtöknek adok inni.” A nő így szólt: „Nincs férjem.” Jézus azt mondta: „Igaz, amit válaszoltál, hiszen volt öt férjed, és az, aki most van neked, nem a férjed.”

Az asszony zavarba jött ezt hallván, és így szólt: „Uram, úgy érzem most, hogy te próféta vagy, ezért mondd meg nekem, kérlek: a héberek Sion hegyén, a Salamon által épített templomban imádkoznak Jeruzsálemben, és azt mondják, hogy ott és sehol máshol sem találja meg az [ember] az Isten kegyelmét. A mi népünk ezeken a hegyeken imádkozik, és azt mondja, hogy csak Szamaria hegyein lehet imádkozni. Ki az igazhívó hát?”

82. fejezet

Jézus ezután sóhajtott egyet és elsírta magát, mondván: „Jaj neked Júdea, a dicsőséged érdekében mondogatod: 'Az Úr Temploma, az Úr Temploma', miközben úgy élsz, mintha Isten nem létezne, megadván mindent a világból az örömhöz és haszonhoz; hiszen ez a nő az ítélet napján pokolba küld téged; mivel ez a nő keresi annak tudását, miként találhat kegyelmet és irgalmat az Isten előtt.”

És a nőhöz fordulva így szólt: „Óh, asszony, ti szamaritánusok azt imádjátok, akit nem is ismertek; mi, héberek azonban azt, akit ismerünk. Bizony mondom neked, hogy az Isten szellem és igazság, és így szellemben és igazságban kell imádni. Hiszen az Isten ígérete Jeruzsálemben történt, Salamon templomában, és nem máshol. Ám higgy nekem, eljön az idő, amikor az Isten irgalmát adja egy másik városban, és minden helyen lehetséges lesz imádni őt igazságban. És az Isten minden helyen kegyelemmel fogadja az igaz imádságot.”

A nő azt válaszolta: „Keressük a Messiást, és amikor eljön, tanítani fog minket.” Jézus azt mondta: „Tudod-e asszony, hogy a Messiásnak el kell jönnie?” Ő azt felelte? „Igen, Uram.” Mire Jézus örvendezett és így szólt: „Ahogy én látom, óh, asszony, el vagy telve hittel, tudd meg hát ezért, aki hisz a Messiásban, megváltást kap, mindenki, aki az Isten választottja, ezért fontos, hogy tudd a Messiás eljövételéről.” A nő azt mondta: „Óh, Uram, talán te vagy a Messiás.” Jézus így felelt: „Igazából az üdvösség prófétája vagyok, Izrael Házába küldtek, azonban utánam el fog jönni a Messiás, az Isten hírnöke, az egész világhoz; mert Isten teremtette a világot.”

„És azután az egész világon imádják az Istent, és kegyelmet kapnak, olyannyira, hogy a jubileum évében, amely minden száz évben elérkezik, lecsökkenti azt a Messiás minden évre, minden helyen.” Erre a nő otthagya a vizesedényét és futott a városba, beszámolni mindarról, amit Jézustól hallott.

83. fejezet

Mialatt a nő Jézussal beszélgetett, megjöttek a tanítványai, és csodálták, hogy Jézus egy asszonnyal beszél. Ám senki sem mondta neki: „Miért beszélsz egy szamaritánus nővel?” Amikor a nő távozott, azt mondták neki: „Mester, gyere és egyél.” Jézus azt felelte: „Más ételt kell ennem.”

Ezután azt mondták a tanítványok egymásnak: „Talán valamiféle vándor beszélt Jézussal, hogy megkeresse és ételt hozzon neki.” És megkérdezték azt, aki ezeket írja, mondván: „Volt itt valaki, Barnabás, aki ételt hozhatott a Mesternek?” Ezután válaszolt az, aki ír: „Nem volt itt senki más, csak az az asszony, akit láttatok, aki elhozta ezt az üres edényt, hogy megtöltse vízzel.” Csodálkozva álltak ezelőtt a tanítványok, várakozván Jézus magyarázó szavaira. Erre Jézus azt mondta: „Nem tudjátok, az igazi étel az Isten kívánsága szerint cselekedni, mert az nem kenyér, mely az embert táplálja és életet ad neki, ellenkezőleg, az Isten szavai az, az ő kívánságai szerint. És ez okból, a szent angyalok nem esznek, kizárólag Isten kívánsága által táplálkoznak. És így mi, Mózes és Illés és még valaki, negyven nap és negyven éjjel élünk már minden élelem nélkül.”

És felemelvén a szemét Jézus azt kérdezte: „Milyen messze van a betakarítás?” A tanítványok azt felelték: „Három hónapra.” Jézus így szólt: „Nézzétek, miként fehérlenek a hegyek a gabonától; bizony mondom nektek, ma hatalmas a betakarítható termés.” És ezután rámutatott a tömegnyi emberre, akik eljöttek, hogy lássák őt. Ugyanis a nő, belépven a városba végigjárta az egész várost, mondván: „Óh, emberek, gyertek és lássátok az Isten által Izrael Házához elküldött új prófétát”, és beszámolt nekik mindarról, amit Jézustól hallott. Amint közelebb értek, kérték Jézust, hogy tartson velük, menjenek be a városba; és ő belépett a városba, és ott maradt két napig, meggyógyítván a betegeket és tanítván őket az Isten királyságáról. Ezt követően a városlakók azt mondták a nőnek: „Jobban hiszünk a szavaiban és a csodáiban, ahhoz képest, amit te mondtál; hiszen valóban az Isten egyik szentje, egy próféta, akit azok üdvösségére küldtek, akik hisznek benne.”

Az éjféli imát követően, a tanítványok Jézus közelébe jöttek, és ő azt mondta nekik: „Ez az éjszaka lesz a Messiás, az Isten hírnökének ideje, a minden éves jubileum, mely minden száz évben jön el. Ezért nem kívánom, hogy aludjunk, hanem imádkozzunk, meghajtván a fejünket százszor, tiszteletünket téve a mi Istenünknek, hatalmas és irgalmas, aki örökké áldott, és azért minden egyes alkalommal azt mondjuk: 'Egyedül neked elismerem Istenem, hogy nem volt kezdet, és vég sem lesz, mert a te kegyelmed adott az összes dolognak kezdetet, és ad igazságot, amit mindenkinek megadsz a vég idején, hiszen nincsen az emberek közt hasonlatosság, mert a te végtelen jóságod miatt nem vagy alanya sem

mozgásnak, sem véletlennek. Könyörülj rajtunk, hiszen te alkottál minket, és mi vagyunk a te kezéd munkája.”

84. fejezet

Az imádságot befejezván, Jézus így szólt: „Mondjunk köszönetet az Istennek, mert ő adta nekünk ezt az éjszakát, nagy kegyelemmel, hiszen ő tette lehetővé, hogy visszatérjen az idő, amelynek szükséges elmúlnia az éjszakában, mialatt egységben imádkozhatunk az Isten Hírnökével. És én meghallottam az ő hangját.” A tanítványok igencsak örvendeztek ezt hallván, és azt mondták: „Mester, taníts nekünk néhány szabályt ezen az estén.” Ezután Jézus így szólt: „Láttatok már valaha trágyával kevert balzsamot?” Ők azt felelték: „Nem, Urunk, hiszen senki sem annyira ostoba, hogy ilyen dolgot tegyen.”

„Nos, akkor elmondom nektek, hogy vannak a világban még ennél is nagyobb ostobák – kezdte Jézus -, mert az Istennek való szolgálatot összekeverik a világ szolgálatával. Olyannyira, hogy számtalan ártatlan életet már megtévesztett a Sátán, és miközben az emberek imádkoztak, összekeverte az ő imáikat világi dolgokkal, aminek következtében abban az időszakban utálatossá váltak az Isten szemében. Mondjátok meg nekem, hogy amikor megmosakodtok imádkozáshoz, nemde óvatosak vagytok, hogy semmi tisztátalan ne érintsen benneteket? De igen, bizonyára. Ám mit tesztek, amikor imádkoztok? Megmossátok a lelketeket az Isten kegyelme által. Hajlandóak lennétek tehát, miközben imádkoztok, világi dolgokról beszélni? Vigyázzatok, hogy ne tegyetek úgy, mert minden egyes világi szó a gonosz trágyájává válik annak lelke felett, aki kimondja azt.”

Ezután az apostolok megremegtek, mert olyan heves szellemiséggel beszélt, majd így szóltak: „Óh, Mester, mit tegyünk, ha imádság közben eljön hozzánk egy barátunk, hogy beszéljen velünk?” Jézus azt felelte: „Várakozzon türelmesen, és fejezzétek be az imát.” Bertalan azt mondta: „És mi van akkor, ha megsértődik, és elmegy, amikor azt látja, hogy nem beszélünk vele?” Jézus így válaszolt: „Ha megsértődik, akkor, higgyetek nekem, ő nem a barátotok, de nem is hívő, sokkal inkább hitetlen és a Sátán társa. Mondjátok meg nekem, ha elmentek Heródes lovászfíújával beszélni, és azt találjátok, hogy ő éppen Heródes fülébe mond valamit, megsértődnétek, ha várakozásra készítené benneteket? Nem, bizonyára nem, ellenkezőleg, megnyugodva látnátok, hogy a barátotok a király jóindulatát élvezzi. Igaz?” – kérdezte Jézus.

A tanítványok azt felelték: „Nagymértékben igaz.” Ezután Jézus folytatta: „Bizony mondom nektek, hogy mindenki, amikor imádkozik, az Istennel beszél. Helyes lenne tehát, hogy abba hagyja az Istennel való beszélgetést azért, hogy egy emberhez szóljon? Helyes lenne hát, hogy a barátotok annak okán megsértődjön, mert az Isten felé több tiszteletet tanúsítotok, mint őfelé? Higgyetek nekem, ha megsértődik azon, hogy megvárakoztatjátok, abban az esetben ő a gonosznak jó szolgálja. Hiszen gonosz dologra vágyik, hogy elhagyjátok az Istent egy emberért. Az élő Istenre, minden jócselekedetben, melyet az Istenfélelem vezet, az ember elválasztja magát a világi foglalatosságoktól, azért, hogy ne rontsa meg a jócselekedetet.”

85. fejezet

„Amikor egy ember rosszat tesz, vagy rosszat szól, és ha valaki odamegy és helyrehozza azt, illetve megakadályozza a cselekvésben; vajon mit tesz az ilyen ember?” – kérdezte Jézus. A tanítványok azt felelték: „Jót cselekszik, hiszen az Istent szolgálja; aki mindig arra törekszik, hogy meggátolja a gonoszt, miként a Nap, mely mindig azt kutatja, miként űzhetné el a sötétséget.” Jézus így folytatta: „És mondjátok meg nekem, hogy ezzel ellentétben, amikor valaki jót tesz, vagy helyesen beszél, aki akadályozza őt, valamilyen ürüggyel, ami nem jobb, a gonoszt szolgálja; nem, rosszabb, egyenesen az ő társa. Hiszen a gonosz semmi mást sem tesz, mint minden jó dolgot megakadályoz. Ám mit mondjak én most tinéktek? Azt mondom nektek, amit Salamon mondott, a próféta, a szent, és az Isten barátja: 'Ezer közül, akit ismersz, egy legyen a barátod.'”

Ezek után Máté szólalt meg: „Ebben az esetben nem tudunk szeretni senkit.” Jézus azt felelte: „Bizony mondom nektek, törvény ellen való, bármit is gyűlölnötök, kivéve a bűnt, olyannyira, hogy még a Sátánt sem gyűlölhettek, mint Isten teremtményét, csak mint az Isten ellenségét. Tudjátok miért? Elmondom nektek, mert ő Isten teremtménye, és mindaz, amit az Isten tetemtett jó és tökéletes. Ezzel összhangban, aki gyűlöli a teremtményt, ugyancsak gyűlöli a teremtőt. A barát ehhez hasonlatos dolog, nem könnyű megtalálni, de könnyű elveszíteni. A barátság nem szenved csorbát, ha valaki legjobban szeret. Vigyázzatok, legyetek óvatosak, és ne válasszatok magatoknak olyan barátot, aki nem szereti azt, akit ti szerettek. Tudjátok mit jelent a barát? A barát nem mást jelent, mint a lélek orvosát.”

„És így, ahogy nagyon ritkán találni olyan jó orvost, aki ismeri a betegségeket és érti az ellenük alkalmazandó gyógyszereket, ugyanígy lehet ritkán lelteni olyan barátot, aki ismeri a

hibákat és tudja, miként vezessen a jóra. És itt van a gonoszság, merthogy sokan vannak, akik barátai úgy nesznek, mintha nem látnák a barátaik hibáit, mások mentetetik őket, mások földi ürüggyel védik őket, és ami rosszabb, vannak barátok, akik meghívják és segítenek abban, hogy hibázz, akik vége olyan lesz, mint az ő gonoszságuk. Óvakodjatok attól, hogy ilyen embereket ne kapjatok barátoknak, mert az igazságban ők ellenségek és a lélek gyilkosai.”

86. fejezet

„Legyen a barátod olyan, hogy hajlandó legyen téged helyesbíteni és elfogadni a helyesbítést; és kívánsága szerint hagyj el minden dolgot az Isten szeretetéért, még akkor is, ha ebben az is benne van, hogy elhagyd őt az Isten kedvéért. Ám mondjátok meg nekem, ha egy ember nem tudja, miként szeresse az Istent, akkor honnan tudná, hogyan kell önmagát szeretnie; és honnan tudná, miként kell másokat szeretni, ha nem tudja hogyan szeresse önmagát? Bizonytalán ez lehetetlen. Ezért amikor barátot választasz a magad számára (még ha igazából a legteljesebb mértékben magányos, akinek egyáltalán nincs barátja), figyelj és gondolkodj először, ne a leszármazását nézd, ne a kiváló családját, ne is a szép házat, sem a finom ruházatát, ne a kifogástalan személyiségét, sem a szép szavait, mert ezek könnyen megtéveszthetnek.”

„Ám nézd, mennyire féli az Istent, miként veti meg a földi dolgokat, mennyire szeret jó dolgokat tenni, és mindennek felett, mennyire gyűlöli a saját testét, és így könnyen találsz igaz barátot. Ha ő mindennél jobban féli az Istent, és megveti a világ hiúságait, és csak a jó dolgok cselekvésével van elfoglalva, és gyűlöli a saját testét, mint ellenséget. Ám az ilyen barátod sem szeretheted oly módon, hogy a szereteted túláradjon, mert ebben az esetben bálványimádó leszel. Szeresd őt, mint egy ajándékot, akit Isten adott neked, hogy az Isten ezáltal még nagyobb szívességet tegyen vele. Bizony mondom nektek, hogy az, aki megtalálta az igaz barátját, megtalálta a Paradicsomi örömök egyikét; nem, inkább a Paradicsom kulcsát.”

Tádé azt mondta: „Ám ha esetleg egy embernek van egy barátja, aki nem pontosan olyan, miként azt elmondtad, óh Mester? Mit kell akkor tenni? El kell hagyni őt?” Jézus így felelt: „Úgy kell tenni, mint a tengerész tesz a hajóval, aki addig hajózik, amíg nyereségessé teszi, ám amikor látja, hogy veszteséges, azonnal abbahagyja. Tehát úgy tégy a barátoddal, hogy amely dolgokban rosszabb nálad, azokban a dolgokban, melyek számodra bűnnek minősülnek, hagyj el őt, ha nem akarsz kiesni az Isten kegyelméből.”

87. fejezet

„Jaj a világnak, a bűncselekmények miatt. Szükségképpen ennek kell történnie, hiszen az egész világ gonoszságban fekszik. Ám mégis, jaj annak az embernek, aki bűntetteket követ el. Jobban tette volna, ha a nyakára köt egy kilométerkövet és a tenger mélyére süllyed, mint hogy megsértse a szomszédját. Ha a szemed megbotránkoztat, tépd ki. Hiszen jobb fél szemmel a Paradicsomba jutni, mint kettővel a pokolba. Ha a kezed, vagy a lábad megbotránkoztat, tégy hasonlóképpen, mivel jobb belépni a mennyek királyságába fél lábbal, vagy fél kézzel, mint két kézzel vagy két lábbal a pokolba.”

Simon, akit Péternek hívtak, így szólt: „Uram, hogyan kell ezt megtennem? Hiszen igen rövid időn belül csonka lennék?” Jézus azt felelte: „Óh, Péter, tedd le a test okoskodását és azonnal rá fogsz találni az igazságra. Mert aki tanít téged, az a te szemed, és aki segít téged, az a te lábad, és az, aki szolgál téged bizonyosan a kezed. Ezért, amikor bűnbe esel, hagyd el őket, mert jobb dolog tudatlanul eljutnod a Paradicsomba, kevés munkával és szegényen, mint a pokolba jutni bölcsen, hatalmas munka árán és gazdagon. Bármi, ami meggátolna téged az Isten szolgálatában, vedd el magadtól, miként az ember mindent elvet, ami gátolja a látását.”

És ezeket mondván, Jézus szólt Péternek, menjen közelebb hozzá, és azt mondta neki: „Ha a fivéred vétkezik ellened, menj és igazítsd ki őt. Ha megváltozik, örvendezz, mert megnyerted a fivéred, ám ha nem változik meg, menj és keress két tanút, igazítsd ki újra; és ha nem változik, menj és számolj be erről a hitközösségnek, és ha nem változik meg ezután, tekints rá, mint hitetlenre, és ezért ne lakj ugyanazon fedél alatt, mint ahol ő lakik, ne egyél ugyanannál az asztalnál, ahol ő ül, és ne beszélj övele, olyannyira, hogy ha tudod, hová tette a lábát, te ne tedd oda a te lábad.”

88. fejezet

„Ám óvakodj attól, hogy visszatartsd magad a jobbtól, inkább mondd ezt: 'Péter, Péter, ha az Isten nem segítene neked az ő kegyelmével, rosszabb lennél önáló.'” Péter azt felelte: „Hogyan kell őt kiigazítanom?” Jézus azt mondta: „Oly módon, ahogy te magad szeretnéd, ha kiigazítanának. És miként te szeretnéd elviselni ezt, úgy viselj el másokat. Higgy nekem Péter, hiszen bizony mondom neked, hogy minden alkalommal, amikor kiigazítod a fivéredet irgalommal, irgalmat kapsz az Istentől, és a szavaid gyümölcsöt fognak

teremni, ám ha szigorral cselekszel, szigorú büntetést kapsz az Isten igazságossága által és nem teremsz gyümölcsöt.”

„Mondd meg nekem Péter: azokat az agyagedényeket, amelyekben a szegények főzik az ételüket és elmosásuk őket, talán kövekkel és vaskalapáccsal teszik? Biztosan nem, sokkal inkább forró vízzel. Az edények darabokra törnének a vastól, a fából készült dolgok megégnének a tűzben, ám az ember kegyelem által megváltozhat. Tehát, amikor ki kell igazítanod fivéredet, azt kell mondanod magadnak: 'Ha az Isten nem segít nekem, akkor holnap rosszabbul fogom tenni a dolgokat, miként ő ma cselekszik.'” Péter így szólt: „Hány alkalommal kell megbocsátanom a fivéremnek, óh, Mester?” Jézus azt felelte: „Akárhányszor csak készségesen megbocsátana neked.”

Péter azt kérdezte: „Naponta hétszer?” Jézus így válaszolt: „Nemcsak hétszer, de hetvenhétszer is meg kell bocsátanod neki naponta, mert az aki megbocsát, annak megbocsáttatnak, és aki elítél, azt elítélik.” Ezután azt mondta e sorok írójának: „Jaj a hencegőknek, mert a pokolba jutnak.” Jézus megfeddte őt, mondván: „Bolondok lesztek Barnabás, ha ilyeneket mondotok. Bizony mondom nektek, a fürdő nem annyira fontos a testnek, a zabla a ló számára, és a kormányrúd a hajónak, mint amennyire az uralkodó fontos az országnak. És mi okból adta az Isten Mózesnek, Józsuénak, Sámuelnek, Dávidnak és Salamonnak, és sok másoknak, akik megfeleltek a döntésnek? Azért adta az Isten a kardot, hogy kiirtsa a gonosztságot.”

Ezután azt mondta e sorok írója: „Hogyan kell hát ítélni, megbélyegezve és megbocsátva?” Jézus így felelt: „Nem mindenki bíró, hiszen csak a bíró feladata vonatkozik mások elítélésére, óh, Barnabás. És a bírónak el kell ítélnie a bűnöst, sőt, pontosan úgy, miként az atya parancsolja, hogy a gennyes tagot vágják le a fiáról, hogy az egész test ne gennyesedjen el.”

89. fejezet

Péter így szólt: „Mennyi ideig kell várnom a fivéremre, hogy bűnbánatot tartson?” Jézus azt felelte: „Mindaddig, ameddig terád várnának.” Péter azt mondta: „Nem mindenki fogja ezt megérteni, ezért kérlek beszélj nekünk még világosabban.” Jézus így válaszolt: „Várj addig a fivéredre, ameddig az Isten várna rá.” „Ezt sem fogják megérteni” – mondta Péter. Jézus így felelt: „Várj rá addig, amíg van idege megbánni.”

Ezután Péter elszomorodott, és mások is, mert nem értették meg a jelentést. Ezért Jézus így szólt: „Ha alaposan megértettétek volna, és tudnátok, hogy ti magatok bűnösök vagytok, akkor soha nem gondolnátok arra, hogy elvágjátok a szíveteket a bűnösök felé nyújtott kegyelemtől. És ezért mondom nektek nyíltan, hogy a várni kell a bűnösre, hogy bűnbánatot tartson, amíg lélek van a fogai alatt, hogy lélegezzen. Hiszen így tesz a mi Istenünk, a hatalmas és kegyelmes Isten. Az Isten nem azt mondta: 'Abban az órában, amikor a bűnös böjtölni fog, adj alamizsnát, imádkozz, és menj zarándokútra, én pedig megbocsátok neki.' Merthogy ezt már sokan megvalósították, és örökké átkozottak lettek. Hanem azt mondta: 'Abban az órában, amikor a bűnös elsiratja az ő bűneit, én, a magam részéről, nem fogok többé emlékezni a vétkeire.' Értitek?” – kérdezte Jézus.

A tanítványok azt felelték: „Részben értjük és részben nem.” Jézus így szólt: „Melyik az a rész, amit nem értetek?” Ők azt mondták: „Azt, hogy az a sok ember, aki imádkozik és böjtöl, az átkozott.” Jézus így szólt: „Bizony mondom nektek, hogy a képmutatók és a gójok többet imádkoznak, több alamizsnát adnak, és többet böjtölnek, mint az Isten barátai. Ám mivel nincs hitük, nem képesek bűnbánatot tartani az Isten iránt mutatott szeretetük miatt, és ezért átkozottak. Ezután János azt mondta: „Taníts minket az Isten szeretetére, és a hitre.” Jézus azt felelte: „Itt az ideje, hogy elmondjuk a hajnali imát.” Mire felkeltek, és megmosván magukat imádkoztak az Istenhez, aki mindörökké áldott.

90. fejezet

Amikor az ima véget ért, a tanítványok ismét közelebb húzódtak Jézushoz, és szólásra nyitották szájuk: „Gyere közelebb János, hiszen ma megválaszolom nektek mindazt, amit kérdeztetek. A hit a pecsét, amellyel Isten megpecsételi az ő választását, az a pecsét, melyet odaad az ő Hírnökének, akinek kezében mindenki, aki választott, megkapja a hitet. Mivel az Isten egyetlen, ezért a hit is egyetlen. Azért az Isten, minden dolgok előtt, megteremtette az ő Hírnökét, neki adta a hitet még mindenki más előtt, hiszen ez az Isten hasonlatosságára való volt, és mindannak, amit az Isten mondott és tett. És így a hívők a hit által látják az összes dolgot, sokkal jobban, miként az ember a szemeivel lát, mert a szem hibázhat, még ha nem is követ is el majdnem mindig hibát; ám a hit sohasem téved, mert az Isten szolgál alapjául és az ő szavai. Higgyetek nekem, hogy a hit által valamennyi választott üdvözülni fog. És az is biztos, hogy hit nélkül lehetetlen bárkinek is Isten tetszését elnyerni.”

„A Sátánnak pedig nem célja sem a böjtölés, sem az imádkozás, az alamizsna adás vagy a zarándoklat, ellenkezőleg, a hitetlenek buzdítása arra, hogy dolgozzanak, ugyanis

abban talál örömet, ha látja az embert munkálkodni, fizetség nélkül. Ám minden szorgalmával azon fáradozik, hogy a hitet semmivé tegye, azaz a hitet különösképpen kell őrizni, és ehhez a legbiztosabb út a „miért” elvetése, látván, hogy éppen a „miért” volt az oka az ember Paradicsomból való kiűzetésének, és a Sátán átváltozásának a legcsodálatosabb angyalból borzalmas ördöggé.”

Ezek után János így szólt: „Miként kerüljük el akkor a 'miértet', tudván, hogy ez a tudás kapuja?” Jézus azt felelte: „Nem, ellenkezőleg, a 'miért' a pokol kapuja.” Mire János elhallgatott, Jézus pedig hozzátette: „Amikor tudod, hogy az Isten megmondott egy dolgot, ki vagy te, óh, ember, hogy azt mondhasd: 'Miért mondtad ezt, óh Isten; miért tetted azt?' Mondhatja azt egy cserépedény a készítőjének, hogy 'miért készítettél engem arra, hogy vizet tároljak és ne pedig balzsamot?' Bizony mondom neked, fontos, hogy minden kísértéssel szemben megerősítsd magad ezekkel a szavakkal, mondván: 'Az Isten ezt mondta', 'Az Isten így tett', 'Az Isten így akarja', ha így teszel, biztonságban fogsz élni.”

91. fejezet

Abban az időben hatalmas felfordulás támadt szerte Júdeában Jézus miatt. A római katonaság, a Sátán ténykedése révén, felkavarta a zsidókat, azt mondván, Jézus Isten, aki eljött meglátogatni őket. Olyan hatalmas lázadás bontakozott ki, hogy a Negyven Naphoz közel az egész Júdea fegyverben volt, annyira, hogy a fiú az apja ellen fordult, és fivér a fivér ellen. Néhányan azt mondták, Jézus Isten, aki eljött a világba; mások azt mondták: ”Nem, hanem az Isten fia”; és mások pedig: „Nem, mivel az Isten nem hasonlatos az emberhez, ezért nem nemz fiúkat, a názáreti Jézus tehát Isten prófétája.” Ez a [lázaadás] pedig azért alakult ki, mert Jézus hatalmas csodákat tett.

Az emberek megnyugtatósára szükségessé vált, hogy főpap felvonuljon, papi ruhájába öltözve, a szent Isten nevében, a tetagrammatont viselve a homlokán, és felkereste Pilátus kormányzót, valamint Heródest – hasonló módon. Ezt követően, három sereg gyűlt össze Mizpehben, egyenként kétszázezer emberrel, akik csupasz kardot hordtak. Heródes beszélt hozzájuk, ám ők nem csendesedtek el. Ezt követően a kormányzó és a főpap beszélt, mondván: „Testvérek, ezt a háborút a Sátán munkálkodása okozta, mert Jézus él, és nekünk meg kell kérnünk őt, tegyen tanúbizonyságot önmagáról, és akkor hiszünk neki, a szavai nyomán.”

Így hát mindenki elcsendesedett, és letevé a fegyvereiket, megölelték egymást, azt mondván egymásnak: „Bocsáss meg testvérem!” Azon a napon, mindenki a szívébe fogadta, hogy [bármit] elhiggyen, amit Jézus mond. A kormányzó és a főpap jelentős jutalmat ajánlott annak, aki [elébe járul és] elmondja hol található Jézus.

92. fejezet

Ebben az időben, a szent angyal szavai nyomán, elmentünk a Sínai hegyhez Jézussal. Ott tartotta meg Jézus [és] a tanítványai a negyven napot.

Amikor eltelt, Jézus közel húzódott a Jordánhoz, hogy Jeruzsálembe menjen. És egyikük úgy tekintett rá, aki hitt Jézusban, mint Istenre. Ezt követően, nagy örömmel kiáltott fel [újra és újra]: „Eljött a mi Istenünk!” Ő elérte a várost [mire] az egész város megmozdult, mondván: „Eljött a mi Istenünk, óh, Jeruzsálem, készülj a fogadására!” És tanúságot tettek róla, hogy látták Jézust a Jordánhoz közel.

Ezután mindenki, kicsi és nagy, kiment a városból, hogy lássa Jézust, így a város üresen maradt, hiszen az asszonyok [felvették] gyermekeiket a karjukra, és elfelejtettek ennivalót vinni. Amikor ezt [meglátták], a kormányzó és a főpap odajöttek és küldöttet menesztettek Heródeshez, aki [szintén] kijött, hogy megkeresse Jézust, annak érdekében, hogy lenyugtassa az emberek zendülését. Két napig keresték a pusztában [a] Jordánhoz közel, és a harmadik napon megtalálták őt, közel a déli órához, amikor ő (a tanítványaival) imához tisztálkodott, Mózes könyve szerint.

Jézus mélyen elcsodálkozott, látván a földet ellepő emberek sokaságát, és azt mondta a tanítványainak: „Talán a Sátán keltett lázadást Júdeában. Kérjük azt Istent, hogy távolítsa el a Sátán uralmát a bűnösök fölül.” És amikor ezt mondta, a tömeg közelebb húzódott hozzá, és amikor megismerték, elkezdtek kiáltozni: „Légy üdvözölve, óh, mi Istenünk!” – és Istennek kijáró tiszteletüket kezdték tenni előtte, mire Jézus felhorkant és azt mondta: „Távozzatok előlem, óh, örült emberek, mert attól félek, hogy a föld megnyílik és elemészt engem a gyalázatos szavaitokkal együtt!” Az embereket erre rettegés töltötte el, és siránkozni kezdtek.

93. fejezet

Ezután Jézus, felemelvén a kezét, csendet kérve, azt mondta: „Bizony, hatalmasat tévedtek, óh, izraeliták, amikor engem, az embert, a ti Isteneteknek neveztek. És attól tartok, az Isten ezért súlyos csapással fogja sújtani a szent várost, átadván idegeneknek szolgaságban; óh, ezerszer átkozott a Sátán, hogy erre (a nézetre) vezetett titeket!”

És ezt mondván, Jézus az arcára sújtott mindkét kezével, mire hatalmas siránkozás hangja támadt, mintha nem hallotta volna senki sem, mit mondott Jézus. Ezért még egyszer felemelte a kezét, csendet kérvén, és az emberek kezdtek megnyugodni a siránkozásból, és pedig még egyszer elmondta:

„Megvallom az ég színe előtt, és tanúskodni hívok mindent, ami a földön lakozik, hogy teljesen távol áll tőlem mindaz, amit mondotok; lássátok, ember vagyok, akit halandó anya szült; az Isten ítéletének alanya, szenvedvén az evés és az alvás nyomorúságától, hidegtől és a forróságtól, mint más emberek. Ezért amikor az Isten ítélkezni jön, a szavaim kardként hasítja darabokra [azokat] akik azt hiszik rólam, több vagyok, mint ember.” És ezt mondván, Jézus meglátott egy lovasokból álló tömeget, ebből megértette, hogy a kormányzó közeledik, Heródezzel és a főpappal. Ezután Jézus így szólt: „Talán ők is megőrültek.”

Amikor a kormányzó megérkezett Heródezzel és a pappal, mindenki leszállt a lováról és kört formáltak Jézus körül, oly mértékben, hogy a katonaság képtelen volt megakadályozni az embereket abban az elhatározásukban, hogy hallják Jézust beszélni a pappal. Jézus tisztelettel közeledett a paphoz, ő azonban szeretett volna meghajolni Jézus előtt és imádni őt, mire Jézus felkiáltott: „Óvakodj attól mit teszel, élő Isten papja! Ne vétkezz a mi Istenünk ellen!”

A pap azt felelte: „Most, hogy Júdea oly nagymértékben megmozdult a jeleidre és tanításodra, hogy azt kiáltják, Te vagy az Isten; ezért hát, az emberektől kényszerítve, eljöttem ide a római kormányzóval és Heródes királlyal. Szívből kérünk tehát, hogy szüntesd meg a lázadást, mely te miattad támadt. Mivel néhányan azt mondják Isten vagy, mások azt, hogy az Isten fia, és megint mások, hogy próféta vagy.”

Jézus azt felelte: „És te, az Isten főpapja, miért nem csendesíted le ezt a lázadást? Talán neked is elment az eszed? A próféciák, az Isten törvényével együtt, feledésbe merültek, óh, nyomorult Júdea, megtévesztett a Sátán!”

94. fejezet

És ezeket mondván, Jézus megismételte: „Megvallom az ég színe előtt, és tanúskodni hívok mindent, ami a földön lakozik, hogy teljesen távol áll tőlem mindaz, amit ezek az emberek mondanak rólam; arra következtetvén, hogy több vagyok, mint egy ember. Hiszen ember vagyok, akit anya szült, az Isten ítéletének alanya; aki itt él, mint akármelyik másik ember, osztozik a közös nyomorúságban. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, hatalmas bünt követtetek el, óh, pap, annak kijelentésével, amit mondtatok. Kérjétek az Istent, hogy ne hozzon a szent városra hatalmas bosszút ezért a bűnért.” Ezután így szólt a pap: „Bocsásson meg nekünk az Isten, és imádkozz értünk.” A kormányzó és Heródes pedig azt mondta: „Uram, lehetetlen, hogy ember megcselekedje azt, amit te megtettél, emiatt nem értjük azt, amint mondasz.”

Jézus azt felelte: „Amit mondasz, igaz, hiszen az Isten jó dolgokat tesz az ember által, a Sátán gonosan munkálkodik. Az ember olyan, mint egy üzlet, ahová ha bárki belép, az ő beleegyezésével, munkát és árusítást talál. Ám mondd meg nekem óh, kormányzó, és te, óh, király, azért beszéltek így, mert nem ismeritek a mi Törvényünket, hiszen ha elolvassátok a mi Istenünk testamentumát és szövetségét, azt fogjátok látni, hogy Mózes a vizet vérré változtatta, a port bolhássá, a harmatot záporrá és a fény sötétséggé. A békákat és egereket Egyiptomra küldte, s (azok) ellepték a földet; legyilkolta az elsőszülötteket, és megnyitotta a tengert, ahová belefulladt a Fáraó; ilyen dolgokat egyáltalán nem cselekedtem.”

„És Mózesről mindenki elismeri, hogy jelenleg halott ember. Józsué megállította a Napot, és megnyitotta a Jordánt, amit én még nem tettem meg. És Józsuéről mindenki elismeri, hogy jelenleg halott ember. Illés tüzet hívott le láthatóan az égről, és esőt, amit én még nem tettem meg. És Illésről mindenki elismeri, hogy ember. És [ugyanígy] sok további próféta, szent ember, Isten barátai, akik az Isten hatalma alatt álltak, cselekedtek olyan dolgokat, melyeket nem foghat fel azok elméje, akik nem ismerik a mi Istenünket - aki mindörökké áldott -, mindenhatóságát és irgalmasságát.”

95. fejezet

Ennek megfelelően a kormányzó és a pap és a király kérte Jézust, hogy az emberek megnyugtatása érdekében menjen fel egy magas helyre és szóljon az emberekhez. Ezután Jézus odament a tizenkét kőhöz, melyeket Józsué emelt a tizenkét törzs

(jelképeként, akiket) kihozott a Jordán középső folyásától; amikor az egész Izrael átkelt rajta száraz lábbal, és fennhangon azt mondta: „Engedjétek a papunkat egy magas helyre, ahonnan megerősíti szavaimat.” Ezután a pap magasabbra ment, akinek pedig Jézus határozottan, hogy mindenki hallja, azt mondta: „Írva van az élő Isten testamentumában és a szövetségben, hogy a mi Istenünknek nem volt kezdete és nem lesz soha vége sem.” A pap azt felelte: „Ekképpen van megírva.”

Jézus így szólt: „Írva vagyon, hogy a mi Istenünk, pusztán a szavai által megteremtett minden dolgot.” „Még ez is így van” – mondta a pap. Jézus folytatta: „Írva vagyon, hogy az Isten láthatatlan és rejtett az emberi tudat előtt, tehát testetlen, nem áll semmiből, változtathatatlan.” „Így van, igaz” – mondta a pap. Ismét Jézus: „Írva vagyon, hogy a mennyek mennyében nem lakozhat ő, hiszen a mi Istenünk végtelen.” „Ezt mondta Salamon próféta – tette hozzá a pap – óh, Jézus”. Jézus így szólt: „Írva vagyon, hogy az Isten nem szenved szükségét, mivelhogy nem eszik és nem alszik, nem szenved semmiféle fogyatékoság miatt.” „Így van” – mondta a pap.

Jézus azt mondta: „Írva vagyon, hogy a mi Istenünk ott van mindenhol, és hogy nincs másik isten, csak ő, aki lesújt és teljessé tesz, és mindent megtesz, ami csak tetszik neki.” „Így van megírva” – felelte a pap. Ezután Jézus felemelte a kezét és így szólt: „Urunk, a mi Istenünk, ez az én hitem, mellyel a te testamentumodon alapuló ítéleted elé járulok, mindenkivel szemben, akik ennek az ellenkezőjét vallják.”

És az emberek felé fordulva azt mondta: „Térjete meg, mindazok alapján, amit a pap mondott nektek, hogy írva vagyon Mózes könyvében, az Isten szövetségében mindörökre, hogy érezzétek a ti bűnötöket, hiszen én egy látható ember vagyok, és egy darab sár, aki a földön jár, halandó, miként más emberek. És volt kezdetem, és végem is lesz, és olyan [vagyok] aki képtelen egy legyet újratehermenteni.”

Ezután az emberek siránkozva felemelték a hangjukat és így szóltak: „Bűnt követtünk el Urunk és Istenünk ellened, légy irgalmas hozzánk.” És kérték Jézust, mindannyian, hogy imádkozzon a szent város biztonságáért, hogy a mi Istenünk haragjában ne adja át más nemzeteknek, hogy letapossák. Ezután Jézus, felemelvén a kezét, imádkozott a szent városért és az Isten embereiért, amire mindenki azt kiáltotta: „Úgy legyen! Ámen!”

96. fejezet

Amikor az ima véget ért, a pap hangosan így szólt: „Maradj Jézus, mert tudnunk kell, ki vagy, a nemzetünk megnyugtatása végett.” Jézus azt felelte: „Jézus vagyok, Mária fia, Dávid magvából, egy ember aki halandó és féli az Istent, és azt keresem, hogy az Istennek megtiszteltetés és dicsőség adassék.”

A pap azt válaszolta: „Mózes könyvében az van írva, a mi Istenünk el kell hogy küldje a Messiást, aki el fog jönni, bejelenteni számunkra az Isten kívánságait, és a világot Isten kegyelmébe vezeti. Ezért én kérlek téged, mondd meg az igazat, te vagy az Isten Messiása, akit várunk?”

Jézus azt felelte: „Igaz, az Isten így ígérte, ám valójában nem én vagyok ő, hiszen őt előttem alkották meg és utánam fog eljönni.” A pap azt válaszolta: „A szavaid és a jeleid alapján mindenképpen úgy gondoljuk, hogy próféta vagy és az Isten egyik szentje, ezért kérlek téged, Júdea és Izrael nevében, és az Isten szeretettedre, miképpen fog a Messiás eljönni.

97. fejezet

Jézus azt felelte: „Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, én nem a Messiás vagyok, akit a föld minden törzse vár, miként azt Isten megígérte Ábrahám atyánknak, mondván: 'A te magodban megáldom a föld összes törzsét.' Ám amikor az Isten elvisz engem a világból, a Sátán újra felszítja ezt az átkozott lázadást, az istenteleneket rávevén arra, hogy én Isten vagyok, és az Isten fia, s ekképpen a szavaimat és tanításaimat megfertőzik, olyannyira, hogy alig marad harminc igaz hívő; amikor is az Isten kegyelmet gyakorol a világ felett, és elküldi az ő Hírnökét, akiért valamennyi dolgot megalkotta, aki délről érkezik el hatalommal, és elpusztítja a bálványokat a bálványimádókkal együtt, aki elveszi a Sátántól az emberek feletti uralmat. Elhozza magával az Isten kegyelmét a megváltásukért, hogy higgyenek őbenne, és áldott az, aki hisz majd a szavainak.”

„Méltatlan vagyok rá, hogy köntösét megoldjam, ám megkaptam az Isten jóindulatát, hogy láthatom őt.” Ezután a pap, a kormányzóval és a királlyal azt mondta: „Ne gyötörd magad, óh, Jézus, Isten szentje, mert a mi időnkben ez a lázadás nem tör ki még egyszer, hiszen azt fogjuk megírni a szent római szenátusnak, császári rendelet formájában, hogy senki ne hívjon téged többé Istennek, avagy Isten fiának.” Ezek után Jézus így szólt: „A szavaitok nyomán immár nem vagyok vigasztalan, hiszen remélem, hogy fény jön a

sötétségre, a vigaszom pedig az eljövendő Hírnök miatt van, aki elpusztítja az összes, rólam alkotott hamis meggyőződést, az ő hite elterjed, és megragadja az egész világot, mivel Isten megígérte Ábrahámnak, a mi atyánknak. És ez nyújt számomra vigaszt, hogy az ő hite vég nélkül való lesz, miközben az Isten révén megőrzi sérthetlenségét.”

A pap azt válaszolta: „Miután eljött az Isten Hírnöke, jönnek majd más próféták is?” Jézus így válaszolt: „Nem jönnek utána az Isten által küldött igaz próféták, ám igen nagyszámú hamis próféta érkezik, emiatt szomorú pedig vagyok. Mivel a Sátán az Isten igazságos ítélete által támasztja őket, és ők elrejtik önmagukat az evangéliumom ürügyén.” Heródes azt mondta: „Miként lehet igazságos Isten ítélete, ha ilyen istentelen emberek fognak eljönni?”

Jézus így felelt: „Igazságos, aki ugyanis nem hisz a megváltása igazságában, hazugságban kell hinnie, ami kárhozatra viszi. Ezért azt mondom nektek, hogy a világ megveti az igaz prófétákat és szereti a hamisakat, miként az Mikeás és Jeremiás korában történt. Mindenki azt szereti, aki olyan, mint ő.”

Ezután a pap azt mondta: „Milyen nevet visel majd a Messiás, és milyen jele lesz eljövételének?” Jézus így felelt: „A Messiás neve csodálatra méltó, hiszen maga az Isten adta neki, amikor megteremtette az ő lelkét és égi pompába helyezte. Az Isten így szólt: 'Váraj Mohamed, a te kedvedért megalkotom a Paradicsomot, a világot, és a teremtmények hatalmas sokaságát, ezekből ajándékot készítek neked, oly mértékben, hogy bárki, aki áld téged, áldott lesz, és aki átkoz téged, átkozott lesz. Amikor el foglak küldeni a világba, úgy küldelek, mint a megváltás Hírnökét, és a te szavad igaz lesz, olyannyira, hogy a menny és a föld elbukhat, de az ő hite soha sem fog megbukni.' Mohamed, az ő áldottjának neve.” Ezután a tömeg felemelte a hangját, mondván: „Óh, Isten, küldd el hozzánk a te Hírnöködét. Óh, Mohamed jöjj el gyorsan a világ megváltására!”

98. fejezet

És ezeket mondván, a tömeg eltávozott a pappal, a kormányzó pedig Heródessele együtt; komoly beszélgetésbe keveredtek Jézus (személyével) és tanításával kapcsolatban. A pap kérte a kormányzót, írjon levelet Rómába a szenátusnak az egészről, arról, amit a kormányzó tett, hogy a szenátus könyörületet gyakorolhasson Izraelen, és elrendelte, fájdalmas halál fenyegetése mellett, hogy senki se hívja Jézust, a nazarénust a zsidók

prófétájának, sem Istennek, sem Isten fiának. Mely rendeletet közzétették a templomban, rézbe vésve.

Amikor a tömeg nagyobbik része eltávozott, körülbelül ötezer férfi maradt ott - nőket és gyermekeket nem számítva -, akiket megviselt az utazás, két napja kenyér nélkül voltak, hajtotta őket a vágy, hogy lássák Jézust, megfélekeztek róla, hogy élelmet hozzanak magukkal, ezért nyers gyomnövényeket ettek, és nem voltak képesek eltávozni, mint a többiek. Ezután Jézus, amikor érzékelte ezt, megsajnálta őket, és azt mondta Fülöpnek: „Hol találjunk kenyeret számukra, hogy halálra ne éhezzenek?” Fülöp azt válaszolta: „Uram, 200 aranyért sem lehet kapni annyi kenyeret, hogy mindannyian egy keveset megízlelhessenek.” Azután András azt mondta: „Itt van egy kisgyermek öt kenyérrel és két hallal, de mit tesz az ennyinek?”

Jézus így felelt: „Ültessétek le a tömeget.” És az emberek leültek a fűre ötvenesével és negyvenesével. Ezután Jézus azt mondta: „Az Isten nevében!” És fogta a kenyeret és imádkozott az Istenhez, és azután megtörte a kenyeret, amit odaadott a tanítványoknak, és a tanítványok odaadták a tömegnek, és így tettek a halakkal is. Mindenki evett és mindenki meg volt elégedve. Ezután Jézus azt mondta: „Gyűjtsétek össze a maradékot.” Így tehát a tanítványok összegyűjtötték a maradékot, és tizenkét kosarat töltöttek meg.

Ezt követően mindenki a kezét a szemére helyezte, mondván: „Ébren vagyok, vagy álmodom?” És ottmaradtak valamennyien, nagyjából egy órányit, miközben megvitatták maguk között a hatalmas csoda körülményeit. Ezek után Jézus, amikor köszönetet mondott az Istennek, elbocsátotta őket, ám ott maradtak hetvenketten, akik nem voltak hajlandók elhagyni őt, ezért Jézus, érzékelvén hitüket, úgy döntött, tanítványokká választja őket.

99. fejezet

Jézus visszahúzódott a sivatag egy mélyebb területe felé; Tiroban, a Jordánhoz közel, összehívta a hetvenkettőt és a tizenkettőt, és amikor letelepedett egy kőre, maga köré ültette őket. Söhajtván egyet szólásra nyitotta száját és azt mondta: „Ezen a napon olyan hatalmas bünt láttunk Júdeában és Izraelben, hogy beleremegett a szívem a mellemben, az istenfélelem miatt. Bizony mondom nektek, az Isten féltékeny az ő tiszteletére, és úgy szereti Izraelt, mint egy szerető. Tudjátok, hogy amikor egy fiatalember szeret egy hölgyet, és ő nem szereti viszont, ellenkezőleg, egy másikat, a fiatalember felháborodik és megöli a riválisát. És

így, azt mondom nektek, hasonlóképp tesz az Isten, amikor Izrael mást szeret és elfelejti az Istent, az Isten erre megsemmisíti.”

„Nos, mely dolog még kedvesebb az Isten számára itt a Földön a papságnál és a szent templomnál? Mindazonáltal Jeremiás próféta idejében, amikor az emberek elfeledkeztek Istenről, és a Templommal csupán hengegtek, hogy nincs hozzá hasonlatos a világon, az Isten haragra gerjedt, és Nabukodonozor, babiloni király és hadserege által elragadtatta a szent várost, és felégettette azt, a szent Templommal együtt, olyannyira, hogy a szent dolgokat, melyeket az Isten prófétái remegtek még megérinteni is, eltaposták lábaikkal a hitetlenek, eltelve gonoszsággal.”

„Ábrahám valamivel jobban szerette fiát, Izmaelt, mint amennyire helyes lett volna, ezért, hogy kiirtsa Ábrahám szívéből a gonosz szeretetet, Isten azt parancsolta neki, hogy ölje meg a fiát, mely (tettet) késsel kellett volna elkövetnie. Dávid vehemensen szerette Ábsálot, és ezért az Isten úgy intézte, hogy a fiú fellázadt az apja ellen, és a hajánál fogva felakasztotta és megölte őt Joáb. Óh, milyen félelmetes isteni ítélet, hiszen Ábsalom mindennél jobban szerette a haját, és a kötelévé vált az, melynél fogva felakasztották!”

„Az ártatlan Jób közel került ahhoz, hogy hét fiát és három lányát [túlontúl] szeresse, amikor az Isten átadta őt a Sátán kezébe, aki nemcsak, hogy megfosztotta őt a fiaitól és gazdagságától egyetlen nap alatt, hanem súlyos betegséggel is sújtotta, férgek bújtak ki testéből az elkövetkezendő hét évben. Jákob atyánk jobban szerette Józsefet valamennyi fiánál, ezért az Isten arra vette rá, hogy eladja őt, s elintézte, hogy Jákobot ugyanezek a fiúk megtévesszék, oly módon, hogy azt higgye, az állatok felfalták szeretett fiát, és tíz éven át élt gyászban.”

100. fejezet

„Az élő Istenre, testvéreim attól félek, az Isten haragra gerjed ellenem. Ezért végig kell járnotok Júdeát és Izraelt, hirdetni az igazságot a tizenkét törzsnek, hogy félre ne vezetessenek.” Az apostolok félelemmel eltelve, zokogva mondták: „Mindent megteszünk, amit csak parancsolsz.”

Ezután Jézus így szólt: „Imádkozzunk és böjtöljünk három napig, és mostantól fogva, minden este, amikor az első csillag feltűnik, amikor az Istenhez imádkozunk, háromszor imádkozzunk, kérvén az ő irgalmát háromszor, mert Izrael bűne háromszor súlyosabb más bűnökénél.” „Így legyen” – válaszolták a tanítványok.

Amikor a harmadik nap eltelt, a negyedik nap reggelén, Jézus összehívta a tanítványokat, és azt mondta nekik: „Barnabás és János velem maradnak, a többiek pedig Szamaria és Júdea és Izrael valamennyi régióját felkeresik, a bűnbánatról prédikálnak, mert a fejsze közel fekszik a fához, hogy kivágja azt. És imádkoznak a betegek felett, mert az Isten hatalmat adott nekem minden betegség felett.”

Ezután e sorok írója így szólt: „Óh, Mester, ha a tanítványaidat megkérdezik, miként kell bűnbánatot tartani, mi fognak válaszolni?” Jézus azt felelte: „Ha egy ember elveszti az erszényét, akkor csupán a szemét fordítja hátra, hogy lássa? Vagy a nyelvét is használja, hogy kérdezősködjön? Nem. Hanem az egész testével visszafordul, és szellemének minden erejét beveti, hogy megtalálja. Így van?” Mire e sorok írója azt mondta: „A legteljesebb mértékben igaz.”

101. fejezet

Ezután Jézus azt mondta: „A bűnbánat a gonosz élet megfordítása, hiszen minden értelemben a teljes elfordulást jelenti ahhoz képest, ami a bűn elkövetéséhez vezet. A vidámság helyett gyászolni kell, a nevetés helyett zokogni, a dőzsölés helyett böjtölni, alvás helyett virrasztani, lustálkodás helyett tevékenykedni, vágyakozás helyett tisztának maradni, történetek mesélése helyett imádságossá válni, a fősvényesség helyett alamizsna-osztóvá.” Ezután, e sorok írója így szólt: „Ám ha megkérdezik őket, miként gyászoljunk, hogyan zokogjunk, miként böjtöljünk, hogyan munkálkodjunk, hogy maradjunk meg tisztának, miként váljunk imádságossá és alamizsna-osztóvá, milyen válaszokat adjanak? És hogyan mutassanak bűnbánatot megfelelő módon, ha nem tudják, miként kell megbánni.”

Jézus azt felelte: „[Jó] kérdést tettél fel, óh, Barnabás, és minden részletre kiterjedően szeretnék neked válaszolni, Istennek tetszően. Ma tehát a vezeklésről általában fogok nektek beszélni, és amit egynek mondok, azt mindenkinek mondom. Tudjátok meg, a bűnbánat több, [minden] egyébnél, hiszen az Isten tiszta szeretetére kell irányulnia, másként hiábavaló dolog bűnbánatot tartani. Egy hasonlatot fogok nektek mondani. Ha bármelyik épületnek eltávolítjátok az alapjait, az összeomlik. Így van?” „Így igaz.” – felelték a tanítványok.

Ezután Jézus azt mondta: „A üdvösségünk alapja az Isten, aki nélkül nincs üdvösség. Amikor az ember bűnt követ el, elveszíti az üdvözülésének alapjait, ezért fontos, hogy az alapoktól kezdje. Mondjátok meg nekem, hogy ha a szolgálótok megsértenek

benneteket, és ti tudjátok, hogy nem bánják azt, hogy titeket megbántottak, ám bánják jutalmuk elvesztést, megbocsátánátok nekik? Természetesen, nem. Elmondom nektek, hogy az Isten éppen ezt fogja tenni, azokkal, akik a Paradicsom elvesztése miatt sajnálkoznak. A Sátán, minden jó ellensége, erős lelkiismeret furdalást érez a Paradicsom elvesztése és a pokol megkapása miatt. Ám sohasem fog kegyelmet találni, tudjátok miért? Mert nem szereti az Istent, nem, sőt, gyűlöli a Teremtőjét.”

102. Fejezet

„Bizony mondom nektek, hogy minden állat, természetének megfelelően, ha elveszíti azt, amire vágyik, gyászolja az elveszett jót. Éppen így, a bűnös, aki őszinte bűnbánatot akar tartani, vágyat kell érezzen önmaga megbüntetésére, mert hiszen amit tett, az ellentétes a Teremtőjével, amikor tehát imádkozik, nem merészel vágyakozni az Istentől való Paradicsomra, vagy arra, hogy az Isten szabadítsa meg a pokoltól, ellenkezőleg, zavart elmével, elesetten áll Isten előtt, azt mondván az ő imádságában:”

„Íme a bűnös, óh, Uram, aki ok nélkül megsértett akkor, amikor szolgálnia kellett volna téged. Arra törekszik, hogy amit tett, a te kezed által legyen megbüntetve, ne pedig a Sátán, a te ellenséged keze által, azért, hogy az istentelen ne örvendezzen a te teremtményeid felett. Fenyíts meg, büntess meg tetszésed szerint, óh, Uram, hiszen nem tudsz nekem annyi kint adni, amennyit ez a gonosz megérdemel.”

„A bűnös, a [vezezlésnek] ezt a módját betartva, irgalmat nyer az Istennél, [olyan mértékben] amilyenre vágyik az igazságszolgáltatásra. Kétségtelenül, [a] bűnös nevetése gyalázatos szentségtörés hiszen ezt a világot joggal nevezte Dávid atyánk siralomvölgynek.”

„Volt egyszer egy király, aki örökbe fogadta egyik rabszolgáját, saját fiaként, [és] minden vagyona urává tette. Az történt, hogy egy gonosz ember által félrevezetvén, a nyomorult, a királyt haragra gerjesztette, ezért nagy keservet szenvedett, nemcsak az anyagiakban, hanem megvetettségében és megfosztottságában mindenétől, amit csak megszerzett mindennapos munkával. Gondoljátok, hogy egy ilyen ember nevetne valaha is?”
„Nem – felelték a tanítványok -, hiszen ha a király megtudta volna, akkor megölte volna, látván őt nevetni a király haragján. Ám valószínűleg éjjel és nappal állandóan zokog.”

Ezután Jézus sírva mondta: „Jaj a világnak, mert biztos az örök gyötrelme. Óh, nyomorult emberiség, mert az Isten fiává fogadott téged, felkínálván neked a Paradicsomot, melyben te, óh, nyomorult, a Sátán tevékenykedése által kivívtad az Isten haragját, és

kivettettél a Paradicsomból, és ítélet alá került a tisztátalan világ, ahol megkaptál minden dolgot, nehéz munka jutott neked, a jó munka elvételétől a folyamatos vétkezés miatt. És a világ egyszerűen nevet, és, ami rosszabb, ő, a legnagyobb bűnös még jobban nevet, mint a többiek! Ezért az lesz, amit megmondatok: az Isten örök halállal bünteti azt a bűnöst, aki nevet az ő bűnein és nem zokog felettük.”

103. fejezet

„A bűnös zokogásának olyannak kell lenni, mint az apa zokogásának fia felett, [aki] közel van a halálhoz. Óh, minő emberi örület, a felett a test felett sírni, melyből a lélek távozik, és nem siratni a lelket, melyet az Isten kegyelme elhagyott, a bűn miatt! Mondjátok meg nekem, amikor egy tengerésznek a vihar összetöri a hajóját, tudja pótolni mindazt amit elvesztett zokogás által; mit tesz hát? Természetesen keserves sírásra fakad. Ám őszintén mondom nektek, hogy mindabban a dologban, [amelyet] az ember megsirat, vétkezik, kivéve, amikor a bűnét siratja. Minden nyomorúság, mely az embert éri, Istentől származik, a megváltása érdekében, ezért örvendeznie kell [amikor ilyen történik vele]. A bűnök azonban a gonosztól valók, az ember kárhozatért, és az ember emiatt nem szomorkodik. Bizonyára érzékelitek, hogy az ember a veszteségére törekszik és nem a javára.”

Bertalan így szólt: „Uram, mit tegyen az, aki nem tud zokogni, mert a szíve számára idegen a könnyezés?” Jézus azt válaszolta: „Nem mindenki zokog, aki könnyeket hullat, óh, Bertalan. Az élő Istenre, lehet találni embereket, akik szeméből nem hullik könny, és mélyebben zokognak azoknál az ezreknél, aki könnyeket hullatnak. A bűnös zokogása a földi szeretet megélése a heves bánat révén.”

„Ahogy a napfény megőrzi a rothadástól a többi, azáltal amit legfölülre tesznek, ez a fajta megoldás, megőrzi a lelket a büntől. Ha az Isten azt várná, hogy az igazi bűnbánathoz annyi könnyet kellene hullatni, amennyi a tengerek vize, még többre vágyna, és ahogyan a vágy elhasználja a kis cseppet, melyet elfogyaszt, úgy használná el, miként a lángoló kemence az egyetlen csepp vizet. Ám azok, akik képesek zokogásban kitörni, olyanok mint a lovak, amelyek annál gyorsabban mennek, minél könnyebb a terhük.”

104. fejezet

„Bizony, vannak emberek, akikben egyaránt benne van a belső szeretet és a kitörő könnyek. Ám aki ilyen, egy Jeremiás lesz. A zokogásban az Isten inkább a sajnálatot méri, mint a könnyeket.” Ezután János így szólt: „Óh, Mester, miként veszít el az ember a zokogásban más dolgokat, mint a bűn?” Jézus azt felelte: „Ha Heródes adna neked egy palástot, hogy őrizd meg számára, és azután elvenné tőled, volna okod a zokogásra?”

„Nem” – mondta János. Ezután Jézus így szólt: „Nos, az embernek kevesebb oka van a sírásra, ha elveszít valamit, vagy nem kapja meg azt, amit szeretne, mert minden az Isten kezéből származik. Ekképpen pedig, ne lenne az Istennek hatalmában, hogy a saját kedvére rendezze el a saját dolgait, óh, bolond ember? Mivel ami a sajátod az a bűn egyedül, és ezért kell zokognod, és nem más valami után.”

Máté azt mondta: „Óh, Mester, az egész Júdea előtt megvallottad, hogy az Istennek nincsen semmi hasonlatossága az emberrel, és most pedig azt mondtad, hogy az ember mindent Isten kezéből kap; ezek szerint az Istennek van keze, hasonló tehát az emberhez.” Jézus így válaszolt: „Tévedésben vagy, óh, Máté, és mások hasonlóképpen tévednek, nem értvén a szavak jelentését. Az embernek nem a szavak külsején kell elgondolkoznia, hanem azok értelmén; megértvén azt, hogy az emberi beszéd olyan, mint egy tolmács köztünk és az Isten között. Hát nem tudjátok, hogy amikor az Isten beszélni akart az atyáinkkal a Sínai hegyen, az atyáink felkiáltottak: 'Beszélj hozzánk te Mózes és ne engedd, hogy az Isten szóljon hozzánk, hogy meg ne haljunk'? És amit az Isten mondott Ézsaiás próféta által, hogy amilyen messze az ég van a Földtől, olyan távol vannak az Isten útjai az ember útjaitól, és az Isten gondolatai az ember gondolataitól?”

105. fejezet

„Az Isten olyan mérhetetlen, hogy reszketek leírni őt. Azonban fontos, ezért teszek számotokra egy javaslatot. Elmondom nektek tehát, hogy a mennyek száma kilenc, és olyan távol vannak egymástól, mint az első menny a Földtől, melynek távolsága a Földtől ötszáz évnyi utazásra van. Tehát a Föld távolsága a legmagasabb mennytől négyezer-ötszáz évnyi utazás. Elmondom nektek ezzel kapcsolatban, hogy [a Föld] úgy aránylik az első mennyhez, mint a tű hegye a tűhöz, ehhez hasonlatosan az első menny a másodikhoz, és így tovább, valamennyi menny alárendeltje a következőnek. Ám a Föld teljes mérete valamennyi

mennyel együtt, a Paradicsom méretéhez képest csak egy pont, nem, egy homokszem. Ez mérhetetlen nagyság?”

Az apostolok azt felelték. „Igen, bizony.”

Ezután Jézus így szólt: „Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, a Világegyetem az Isten előtt olyan kicsi, mint egy homokszem, és Isten sokszorosan nagyobb, [mintha] homokkal kitöltenénk valamennyi mennyet és a Paradicsomot, és még annál is. Gondoljátok meg hát, vajon az Isten bármilyen módon összemérhető-e az emberrel, aki csupán egy kicsiny sárdarab a Földön. Vigyázzatok hát, hogy az értelmet nézzétek, és ne a csupasz szavakat, ha azt akarjátok, hogy örök életetek legyen.” A tanítványok azt mondták: „Csak az Isten képes önmagát megismerni, és igaz, amit Ézsaiás, a próféta mondott: 'Rejtve van az emberi értelem elől.'”

Jézus így válaszolt: „Igen, ez igaz, tehát amikor a Paradicsomban leszünk, megismerjük majd az Istent, úgy, miként az ember megismerheti a tengert egyetlen csepp sós vízből. Visszatérve a beszélgetéshez, azt mondom nektek, hogy csak a bűn miatt kell az embernek zokognia, mert a bűn elkövetése által az ember elhagyja a Teremtőjét. Ám miként zokogjon az, aki részt vesz a mulatozásban és a lakomákban? Úgy fog zokogni, ahogy jég tüzet fog! Szükséges számotokra, hogy mulatozás helyett böjtöljétek, ha képesek vagytok uralkodni az érzékeitek felett, a mi Istenünk ugyanis az uralkodó.” Tádé mondta: „Az Isten értelme felette áll annak, amit uraltok.”

Jézus így szólt: „Visszatérve, mondják: 'az Isten ilyen', 'az Isten olyan'? Mondjátok meg nekem, az ember értelmes?” „Igen” – válaszolták a tanítványok. Jézus folytatta: „Meg tudja az ember mondani, hogy hol található őbenne az az értelem, amely működik, vagy sem?” „Nem” – mondták a tanítványok. „Becsapjátok magatokat – mondta Jézus -, hiszen aki vak, süket, néma és csonka, hol van az ő értelme? És amikor az ember elájul?” Erre a tanítványok összezavarodtak, mire Jézus így szólt: „Három dolog van, ami emberré tesz: a lélek, az értelem és a test, mindegyikük elkülönül a többitől. A mi Istenünk teremtette a lelket és a testet, miként azt hallottátok, azonban nem hallottatok még az értelem megteremtéséről. Ezért holnap, amennyiben az Isten örömeire szolgál, mindent elmondok nektek.” És így szólván, Jézus köszönetet mondott az Istennek és imádkozott a népünk megváltásáért, mindannyian mondtuk: „Ámen.”

106. fejezet

Amikor befejezte a hajnali imát, Jézus leült egy pálmafa alá, és maga köré vonta a tanítványait. Jézus így szólt: „Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, sokan vannak megtévesztve az életükkel kapcsolatban. Minél erősebben kapcsolódik össze egymással a lélek és a tudat, az emberek annál inkább megerősítik, hogy a lélek és a test egy és ugyanaz a dolog, s csak a működése különbözteti meg őket, nem pedig a lényegük: érzékelő, akarattól független, illetőleg tudati lélek. Hanem, bizony mondom nektek, a lélek az, amely gondolkodik és él. Óh, bolondok, hol találjátok meg a tudati lelket élet nélkül? Bizonyára sehol. Ám élet, tudat nélkül megtalálható, miként az látható az eszméletvesztéskor, amikor az érzékek nem működnek.” Tádé azt mondta: „Óh, Mester, amikor a tudat elhagyja az életet, az embernek nincs élete.”

Jézus azt felelte: „Ez nem igaz, hiszen az ember meg van fosztva az élettől, amikor a lélek eltávozik; hiszen a lélek nem tér többé vissza a testbe; esetleg ha csoda történik. Ám a tudat a rátörő félelem miatt elhagyja a testet, vagy nagy szomorúság miatt ami lelket éri. Mivel a tudatot Isten teremtette, kedvére, és igaz, egyedül él, miközben a testnek élelemre van szükséges és a léleknek tudásra és szeretetre. Ez a tudat most fellázad a lélek ellen, a felháborodás révén, mondván, az elkövetett bűn miatt megfosztották a Paradicsomi örömtől. Ezért most van a legnagyobb szükség arra, hogy szellemi örömmel táplálják, azok, akik nem kívánnak a testi örömeknek élni. Értitek? Bizony mondom nektek, hogy miután az Isten megteremtette, pokolra ítélte és elviselhetetlen óra és jégre; mert azt mondta magáról, ő az Isten, amikor azonban megfosztották táplálékától, elvevén az élelmet tőle, beismerte, hogy az Isten rabszolgája, és ténykedése az ő kezében van. És most mondjátok meg nekem, miként munkálkodik a tudat istentelenben? Bizony, miként az Isten őbenne. Látván, hogy a tudatot követi, lemondván az értelemről és az Isten Törvényéről. Ezért utálatossá válik, és nem cselekszik semmi jót.”

107. fejezet

„És így, az első dolog, mely a bűn miatti bánatot követi, az a böjt. Mert hiszen aki azt látja, hogy egy bizonyos étel megbetegíti, a haláltól való félelme miatt, miután igencsak sajnálja, hogy evett belőle, elhagyja azt, hogy ne tegye önmagát beteggé. Így kell cselekednie a bűnösnek is. Felismervén azt, hogy az öröm az, ami bűn elkövetésére készíti az Isten, az ő teremtője ellen, miközben az értelmét követi a világ ezen jó dolgaiban, bánkódjon, amiért így cselekedett, mivel megfosztotta önmagát Istentől, az ő életétől, és a

pokol örök halálát hozta magára. Ám mert az ember, amíg él, szüksége van arra, hogy megszerezze a világ ezen jó dolgait, ezért szükséges a böjt. Sanyargassa tehát az értelmét és tudja meg, hogy az Isten az ő ura. És amikor látja, hogy az értelme utálja a böjtöt, helyezze az utóbbi elébe, a pokol körülményei között egyáltalán nincs ugyanis öröm, csak végtelen bánat érkezik; helyezze tehát elébe, hiszen a Paradicsom gyönyörűsége sokkal nagyszerűbb, ugyanis egy morzsányi ebből a gyönyörűségből sokkal csodálatosabb, mint a világ valamennyije. Könnyű ezért tehát lecsendesedni, hiszen jobb ma egy kicsivel beérni, azért hogy később sokat kapjunk, mint zabolátlannak lenni a kevésben és megfosztatni mindentől és gyötrelemben maradni.”

„Emlékeznetek kell a gazdag lakomázóra, azért hogy jól böjtöljete. Hiszen ő, azt kívánta, hogy itt a Földön boldogan élhessen minden nap, ezért megfosztották őt még egyetlen csepp víztől is, miközben Lázárnak, aki morzsákkal beérte itt a Földön, örök élete lett, teljes bőségét élvezte a Paradicsom gyönyörűségeinek. Ám a bűnbánó legyen óvatos, hiszen a Sátán arra törekszik, hogy minden jócselekedetet megsemmisítsen, és a bűnbánatban még jobban, mint másban, hiszen a bűnbánó ellene lázad, és a hűségesség szolgájából lázadó ellenség válik. Ezért a Sátán törekszik arra, hogy elérje, az ember ne böjtöljön tovább, betegség ürügyén, és amikor ez nem válik be, egy különleges böjtre hívja őt, azért, hogy megbetegítse, s utána felségesen éljen. Ha pedig sikeres ebben, megpróbálja rávenni arra, hogy egyszerű élelmiszereket vegyen magához, azért, hogy hasonlatossá váljon hozzá, aki sohasem eszik, viszont állandóan bünt követ el.”

„Az élő Istenre, utálatos dolog megfosztani a szervezetet az élelemtől és eltölteni a lelket büszkeséggel, megvetvén azokat, akik nem böjtölnek és önmagukat jobbnak tartani náluk. Mondjátok meg nekem, vajon a beteg ember büszke a diétára, melyet számára az orvos előírt, és boldognak tartja azokat, akik nem diétáznak? Biztosan nem. Ám bánatot fog érezni a betegség miatt, mert amiatt kell diétáznia. Mégis azt mondom nektek, a bűnbánónak nem szabad büszkélkednie a böjtje miatt, és lenéznie azokat, akik nem böjtölnek, azonban sajnálnia kell a bűnét, aminek következtében böjtöl. A bűnbánónak nem szabad finom ételeket beszereznie, közönséges ételekkel kell beérnie. Vajon az ember kitűnő ételt ad a harapós kutyának, vagy a rúgós lónak? Nem, biztosan nem, ellenkezőleg. A böjtnek megfelelően lakj jól.”

108. fejezet

Halljátok hát, amit mondani fogok nektek a figyelemről. Ugyanis kétféle alvás létezik, ti. a test alvása és a léleké, ezért nagyon óvatosnak kell lennetek a érzékelésben, miközben a test érzékel a lélek nem alszik. Ez bizony súlyos hiba lenne. Mondjátok meg nekem, e példabeszéd alapján: ha van egy ember, aki séta közben egy kődarab felé halad, az ütközés elkerülése érdekében inkább arrébb rúgja a lábával, ha viszont a fejével tenné ugyanezt, mit mondanánk egy ilyen ember állapotáról?” „Szerencsétlen - felelték a tanítványok -, az ilyen ember eszét veszette.”

Jézus így folytatta: „Nos, megválaszoltátok, bizony mondom nektek, hogy az, aki a testével érzékel és a lelkével alszik, az bolond. A lélek fogyatékosága ugyanis sokkal súlyosabb, mint a testé, és ezért jóval nehezebb gyógyítani is. Tehát mily nyomorult dolog azzal dicsekedni, hogy nem alszik valaki a testtel, mely az élet gyökere, miközben nem érzi saját szerencsétlenségét, a felett, hogy a lélekkel alszik, mely az élet feje? A lélek alvása az Isten és az ő félelmetes ítéletének elfeledése. A lélek pedig, amelyik érzékel, az, amely minden dologban és minden helyen ott van, megtapasztalja az Istent, és mindent és minden által és mindenképp felett köszönetet mond az urának, tudván, hogy mindig, minden pillanatban kegyelmet és irgalmat kap az Istentől.”

Tehát az ő urától való félelmében mindig ott visszhangzik a fülében az angyali megnyilatkozás: 'Teremtmények, gyertek ítéletre, a ti Teremtőtök megítél benneteket.' Ezért az Isten szolgálatában tartja magát mindig is. Mondjátok meg nekem, mire vágytok jobban: látni egy csillag fényét, vagy a Nap fényét?” András azt válaszolta: „A Nap fényére, hiszen egy csillag fényénél nem lehet látni a környező hegyeket sem, a Nap fényénél viszont megpillanthatjuk a legkisebb homokszemet is. Ezért félelemmel járunk a csillag fényénél, a Nap fényénél azonban biztonságosan járunk.”

109. fejezet

Jézus azt felelte: „Azt mondom tehát nektek, hogy a lélekkel, az igazság napjával, [amely] a mi Istenünk, kell érzékelnünk, és nem pedig büszkélkedni a testtel való érzékelés miatt. Az a leginkább igaz tehát, hogy a testi alvást el kell kerülni oly mértékben, amiként csak lehetséges, ám teljesen [elkerülni] lehetetlen, az értelmet és a testet elnyomják az ételek és a gondolkodás. Ezért hagyni kell, hogy aludjon, hogy kissé elkerülhesse a sok gondolkodást és sok ételt. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, jogos dolog

valamennyit aludni minden éjszaka, ám soha nem jogos elfelejteni az Istent és az ő félelmetes ítéletét és a lélek alvása pedig ilyen feledést jelent.”

Ezután az szólalt meg, aki ír: „Óh, Mester, miként tarthatjuk az Istent mindig az emlékezetünkben? Őszintén szólva, úgy tűnik, ez megvalósíthatatlan.” Jézus sóhajtva mondta: „Ez a legnagyobb nyomorúság, amiben az ember szenvedhet, óh, Barnabás. Ami az embereket illeti, nem tudnak úgy a Földön élni, hogy az Isten, az ő teremtményük mindig az emlékezetükben legyen; megőrizvén azt, ami szent, ők viszont mindig az Isten emlékezetében vannak, hiszen az Isten kegyelmének fénye van bennük, így soha nem feledkezhetnek meg Istenről. Ám mondjátok meg nekem, láttatok már a kőbányászokat, miként gyakorolnak és tanulnak folyamatosan a fejtéshez, közben pedig beszélgetnek egymással, és ezalatt ütik a fémszerszámaikat, s dolgoznak a kövön, anélkül, hogy a fémre pillantanának, és mégsem törik össze a kezüket? Nos hát, cselekedjete hasonlóképpen.”

„Vágyjatok arra, hogy szentek legyetek, ha azt szeretnétek, hogy teljesen felülkerekedjete a felejtés nyomorúságán. Biztosan (elmondható), hogy a víz képes elrepeszteni a legkeményebb sziklát is cseppenként, hosszú idő alatt. Tudjátok, hogy miért nem győztétek még le ezt a nyomorúságot? Mert még nem érzékeltétek, hogy ez bűn. Azt mondom tehát, hogy az hiba, amikor a herceg ad ajándékot nektek, óh, emberek, mivel behunyjátok a szemeteket és a hátatokat fordítjátok feléje. Tévednek hát, akik elfelejtik az Istent, hiszen az ember mindig megkapja az Isten ajándékait és kegyelmét.”

110. fejezet

„Most pedig mondjátok meg nekem, az Isten mindig részesít benneteket az [ő jótékonyágából]? Igen, biztosan, hiszen szüntelenül megadja neked a lélegzetet, akárhol éltek is. Bizony, bizony mondom nektek, minden alkalommal, amikor a testetek levegőt kap, a szíveteknek azt kellene mondania: 'Isten, köszönet.'” Ezután János így szólt: „Nagyon igaz, amit mondasz, óh, Mester, taníts minket ezért, hogy eljussunk ebbe az áldott állapotba.”

Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, ember nem képes emberi erővel eljutni ebbe az állapotba, hanem csak az Isten, a mi Urunk kegyelméből. Igaz az tehát, hogy az embernek vágya kell a jóra, azért, hogy az Isten megadja ezt neki. Mondjátok meg nekem, amikor az asztalnál ültök, vesztek azokból a húsból, melyek nem igazán jól néznek ki? Biztosan nem. Így hát azt mondom nektek, hogy nem fogjátok megkapni azt, amire nem vágytok. Az Isten képes, ha vágytok szentté lenni, hogy kevesebb, mint egy szempillantás

alatt, szentté tegyen benneteket, ám azért, hogy az ember érzékeny legyen az ajándékkal és a mi Istenünk adományaival kapcsolatban, ezért várnotok kell és kérnetek.”

„Láttátok már azokat, akik célba löni gyakorolnak? Bizony, sokszor vétik el a célt. Habár soha nem szeretnének feleslegesen löni, ám mindig azt remélik, hogy eltalálják a célt. Nos, cselekedjetekek ekképpen, ha valaha is azt akarjátok, hogy az Isten eszébe jussatok, és amikor elfelejtitek, szomorkodjatok; hiszen az Isten minden kegyelmet megad ahhoz, amit mondtam. A böjt és a lelki figyelem oly közel áll egymáshoz, hogy ha valaki megszűnik figyelni, a böjt azonnal megtörik. Hiszen amikor az ember bűnt követ el, megtöri a lélek böjtjét, és elfelejti az Istent. Így tehát az éberség és a böjt tekintetében a léleknek mindig szüksége van ránk, és az összes emberre. Mivel senki számára sem jogos bűnt elkövetni.”

„Ám a test böjtöltetése, és a test ébersége, higgyétek el nekem, nem lehetséges minden alkalommal, és nem is mindenki számára. Mert vannak beteg és idős emberek, nők gyermekekkel, férfiak, akik diétáznak, és mások, akik gyenge személyiségűek. Tehát mindenki, amint önmaga méretének megfelelő ruhába öltözik, ugyanúgy kell az ő böjtje [mértékét is] megválasztani. Mert ahogy egy gyermek ruházata nem alkalmas egy harminc éves férfinak, ugyanígy az éberség és a böjt mértéke, ami egyiknek jó, a másiknak nem.”

111. fejezet

„Ám óvakodjatok, a Sátán fel fogja használni minden erejét, hogy éberek legyetek az éjszaka folyamán, és ezt követően aludjatok el, hogy amikor az Isten parancsára imádkoznotok kellene és figyelni az Isten ígését. Mondjátok meg nekem, kedvetekre lenne, ha egy barátotok megenné a húst és nektek adná a csontokat?” Péter felelt: „Nem, Mester, hiszen az ilyent nem lehetne barátunk nevezni, inkább olyannak, aki rászed.”

Jézus sóhajtvá válaszolta: „Helyesen mondtad az igazságot, óh, Péter, hiszen biztosan úgy van, hogy aki a testével éberebb a szükségesnél, alszik, vagy lehúzza a fejét az álom, amikor pedig imádkoznia kellene, vagy az Isten szavait hallgatni, az ilyen nyomorult, és kigúnyolja az Istent, az ő teremtményét, és így bűnös, ebben a bűnben. Továbbá tolvaj, hiszen ellopja azt az időt, amit az Istennek kellene adnia, és eltölti oly módon, hogy az neki tetszik.”

„A legjobb bort tároló edényből egy ember az ellenségeit kínálta itallal, egészen addig, amíg az a bor a legjobb volt, amikor azonban elfogyott a ruskóig, akkor adott inni az urának. Mit gondoltok, mit fog a mester tenni az ő szolgájával, amikor megtudja mindezt, és

a szolga megjelenik előtte? Bizonyára megveri, és azonnal megöli őt jogos felháborodása miatt, a világ törvényei szerint. És akkor mit fog tenni az Isten azzal az emberrel, aki a legjobb idejét a saját dolgaival tölti, és a legrosszabbat az imádsággal és a Törvény tanulmányozásával? Jaj, a világnak emiatt és még nagyobb a bűne, hogy megnehezíti a szívét! Ezért amikor azt mondtam nektek, hogy a nevetésnek sírássá kellene alakulnia, a lakomának böjtté, és az alvásnak éberséggé, összefoglaltam három szóval mindazt, amit hallottatok a földön, az embernek mindig sírnia kellene, és ennek a sírásnak a szívből jönnie, egyébként az Isten, a teremtőnk meg lenne bántva; böjtlőnötök kell, hogy uralmatok legyen az értelmek felett, és hogy éberek legyetek, ne kövessetek el bűnt, és hogy a test sírása és ébersége annak alkata szerint történjen.”

112. fejezet

Ezeket mondván, Jézus így folytatta: „A mezők gyümölcseit kell keresnetek az életetek fenntartásához szükséges dolgokért, hiszen már nyolc napja nem ettünk kenyeret. Ezért imádkozni fogok a mi Istenünkhöz és itt várlak benneteket Barnabással.”

A tanítványok tehát és az apostolok eltávoztak négyesével és hatosával és útnak indultak Jézus szavai értelmében. Ott maradt Jézussal e sorok írója, mire Jézus sírva fakadt, mondván: „Óh, Barnabás, fontos, hogy kinyilvánítsak számodra hatalmas titkokat, melyeket, miután én eltávoztam ebből a világból, fel fogsz tártani.” Ezután válaszolt az, ki ezeket írja, sírva, mondván: „Engedd meg, hogy zokogjak, óh, Mester, és másoknak is, hiszen bűnösök vagyunk. És számodra, aki szent vagy és az Isten prófétája, nem helyénvaló, hogy annyira zokogj.”

Jézus azt válaszolta: „Higgy nekem Barnabás, nem tudok olyannyira zokogni, amennyire kellene. Ugyanis, ha az emberek nem hívnának engem Istennek, akkor úgy láthatnám itt az Istent, miként a Paradicsomban látható, és biztonságban, nem félve az ítélet napját. Az Isten azonban tudja, hogy én ártatlan vagyok, hiszen soha nem akartam a magam számára más menedéket, mint amilyent egy szegény szolga kap. Nem; azt mondom neked, ha nem neveztek volna engem Istennek, a Paradicsomba vittek volna, amikor eltávozom ebből a világból; most pedig már nem megyek oda az ítéletig. Most már láthatod, van okom a zokogásra.”

„Tudd meg, óh Barnabás, hogy ezért nekem hatalmas üldöztetésben kell részesednem és egyik tanítványom elad engem harminc darab pénzért. Miközben biztos

vagyok benne, hogy aki elad engem, megölik majd az én nevemben, mivel az Isten felemel engem a földről, és megváltoztatja az áruló megjelenését, így mindenki elhiszi neki, hogy én vagyok; amikor pedig gonosz halált hal, hosszú időn át elviselem a világban ezt a gyalázatot. Ám amikor Mohamed eljön, az Isten Szent Küldötte, a becstelenség el lesz véve. És ezt azért teszi az Isten, mert bejelentettem az igazságot a Messiással kapcsolatban, aki ezt a jutalmat adja nekem, ismertté lesz, hogy életben vagyok, idegen tőlem a becstelen halál.”

Ezután válaszolt, aki e sorokat írja: „Óh, Mester, mondd meg, ki az a nyomorult, mivel szíves-örömet megfojtanám.” „Maradj csak békén – válaszolta Jézus – mert Isten így akarja, és nem tehet másként, de értsd meg, hogy amikor az anyám szenved emiatt az esemény miatt, mondd el neki az igazságot, azért, hogy megvigasztalódjon.” Ezután e sorok írója szólt: „Mindezt megteszem, óh, Mester, ha az Isten úgy akarja.”

113. fejezet

Amikor a tanítványok visszatértek, fenyőtobozokat hoztak, és az Isten kívánságára, nagy mennyiségű datolyát találtak. Így hát a déli imát követően együtt ettek Jézussal. Az apostolok és a tanítványok pedig, látván, hogy igen szomorú az arca, attól tartottak, Jézusnak hamarosan el kell távoznia ebből a világból. Mire Jézus megvigasztalta őket, mondván: „Ne féljete, az én óráim még nem jött el, hogy el kellene hagynom benneteket. Még egy kicsit veletek maradok. Így most tanítanom kell benneteket, azért, hogy elmenjete, miként mondtam nektek, szerte Izraelbe és prédikáljatek a bűnbánatról, hogy az Isten irgalommal legyen Izrael bűnei miatt. Mindenki óvakodjon ezért a lustaságtól, és még inkább figyeljen arra, hogy bűnbánatot tartson; mert minden fa, mely nem jó termést hoz, kivágattatik és tűzre vettetik.”

„Volt egy városlakó, akinek szőlője volt, és annak közepében pedig egy kert, egy gyönyörű fügefával; ám három éven át, amikor a tulajdonos eljött, nem talált gyümölcsöt, és látva, hogy a többi fán sincs gyümölcs, azt mondta a szőlősgazdának: 'Vágd ki ezt a rossz fát, mert megmérgezi a földet.' A szőlősgazda azt válaszolta: 'Nem úgy van az uram, hiszen gyönyörű fa.' „Maradj békében – mondta a tulajdonos -, nem érdekel a haszontalan szépség. Tudnod kell, hogy a pálmafa és a balzsam sokkal nemesebb, mint a füge. Ugyanis elültettem a házam udvarán egy pálmafát és egy balzsamfát, melyeket drága falakkal vettem körül, ám amikor nem hoztak termést, csak leveleket, melyek csak felhalmozódtak a fa alatt és romlásnak indultak a földön, a ház előtt, mindkettőt kivágásra szántam. És hogyan

bocsássak meg akkor egy fügefának, távol a házamtól, amely megmérgezi a kertemet, ahol minden egyes fa gyümölcsöt terem? Bizony, nem engedem meg ezt többé.”

„Ezek után azt mondta a szőlősgazda: 'Uram, a talaj, túlságosan gazdag. Várj ezért még egy évet, én pedig megmetszem a fügefa ágait, és elveszem a talaj gazdagságát, gyengébb talajt teszek köré, kövekkel, és így gyümölcsöt fog hozni.' A tulajdonos azt felelte: 'Most menj és cselekedj eszerint; én pedig várni fogok, és a fügefa gyümölcsöt terem.' Értitek ezt a példázatot?" A tanítványok azt felelték: "Nem Uram, ezért magyarázd el nekünk.”

114. fejezet

Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, a tulajdonos az Isten és a szőlősgazda az ő törvénye. Az Isten birtokolta ezek értelmében a pálmafát és a balzsamfát a Paradicsomban, a Sátán pedig a pálmafa volt, az első ember pedig a balzsamfa. Ezután kivetette őket, mert nem teremték meg a jó munka gyümölcsét, sőt, istentelen szavakat mondtak, emiatt számos angyalt és embert ítéltek el. Most pedig az Isten birtokolja az embert a világban, a teremtményei közepette, hogy szolgálja az Istent, az összes teremtménnyel, megfelelve az ő és az ember szabályának: és az ember, mondom, nem terem gyümölcsöt, az Isten kivágja és pokolra ítéli, tudván, hogy nem bocsátott meg az angyaloknak és az első embernek, büntetvén az angyalokat örök időkre, és az embert egy ideig.”

„Az Istennek törvénye tehát azt mondja, hogy az embernek túl sok jó van az életében, és így szükséges, hogy nyomorúságot szenvedjen és megfosszák a földi javaktól, azért, hogy jó dolgokat tegyen. Az Isten ezért az embertől bűnbánatot vár. Bizony mondom nektek, hogy a mi Istenünk az embert munkára ítélte, úgy, miként az Jób mondta, az Isten barátja és prófétája: 'Miként a madár arra születik, hogy repüljön, és a hal, hogy ússzon, akképpen az ember a munkára születik.' Ugyanígy Dávid, a mi atyánk, Isten prófétája, azt mondja: 'Kezünk munkáját elfogyasztani, áldás számunkra és jó dolog. Ezért mindenki dolgozzon, a képességének megfelelően.' Mondjátok meg hát nekem, ha Dávid atyánk és Salamon, az ő fia, a kezükkel dolgoztak, mit kell akkor tenni a bűnösnek?"

János szólalt meg: „Mester, dolgozni illendő dolog, ám a szegényeknek kell ezt tenni.” Jézus azt felelte: „Igen, mert nem tudnak másként tenni. Ám nem tudjátok, hogy a jó, hogy jó legyen, meg kell szabadulni a szükségszerűségtől? Így a Nap és az égitestek az

Isten szabályai által vannak megerősítve, ezért ők nem tudnak másként cselekedni, ezért nem illeti őket érdem. Mondjátok meg nekem, amikor az Isten a munkáról szóló szabályt adta, nem azt mondta: 'A szegény embernek verejtékkel az arcán kell élni.' És Jób nem azt mondta, hogy 'Miként a madár arra születik, hogy repüljön, a szegény ember arra születik, hogy dolgozzon.' Ellenkezőleg, az Isten azt mondta az embernek: 'Arcod verejtékével egyed a kenyered', és Jób, hogy 'Az ember a munkára született'. Ezért [csak] ő, aki nem ember, mentes ettől a szabálytól. Bizony nincs más oka annak, hogy minden dolog valamibe kerül, ám hatalmas a henyélők sokasága: ha ezek szándékában állna dolgozni, néhányan a földekre járnának, mások halászni a vízhez, akkor hatalmas gazdagság lenne a világon. Ám ezek hiánya szükségessé teszi a számla benyújtását a szörnyű ítélet napján."

115. fejezet

„Mondja nekem valaki erre, mit hozott ő a világba, emiatt pedig miért ne élhetne semmittevésben? Természetesen igaz, hogy meztelenül született, és képtelen volt bármire is. Ám mindaz, amit talált, annak nem ő a tulajdonosa, ellenkezőleg, a szétosztója. És számot kell neki adni ezért azon a félelmetes napon.”

A kibírhatatlan szenvedélyt, amely az embert kegyetlen vadállattá teszi, nagy félelemben kell tartani, ugyanis az ellenség az ember saját háztartásában van, ezért lehetetlen olyan helyre menni, ahová az ellenség nem képes elmenni. Ah, mennyien pusztultak el a szenvedély miatt! A szenvedély miatt jött el a vízözön, oly mértékben, hogy a világ elvesztette az Isten előtti kegyelmét, és így csak Noé menekült meg és nyolcvanhárom emberi lény. A szenvedély miatt az Isten megsemmisített három várost, és csupán Lót és két gyermeke menekült meg. A szenvedély uralta teljes mértékben Benjámin törzsét, ám kiirtották! És én bizony mondom nektek, ha el kellene beszélnem, mennyien pusztultak el a szenvedély miatt, öt nap sem lenne elegendő.” Jakab szólalt meg: ”Óh, Mester, mi számít szenvedélynek?”

Jézus azt felelte: „A szenvedély féktelen vágy a szerelem iránt, amely, nem állván az értelem irányítása alatt, szétrobbantja az emberi értelmet és érzelmet, ezért az ember nem tudván magáról, olyasmit szeret, amit gyűlölnie kellene. Higgyetek nekem, amikor az ember szeret egy dolgot, nem azért mert az Isten adta neki azt a dolgot, hanem mert a tulajdonosa, ő parázna, a lélek miatt, akinek az Istennel, az ő teremtményével egységben kellene laknia, aki egyesült a teremtménnyel. És ezért így sajnálkozik az Isten Ézsaiással, a prófétával,

mondván: 'Paráznaságot követtetek el számos szeretővel; mindazonáltal térjete vissza hozzám és én fogadlak titeket.'

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, ha nem lenne belső szenvedély az ember szívében, nem zuhanna bele a külsőbe; hiszen ha a gyökér el lenne távolítva, a fa gyorsan meghalna. Elégedjen meg ezért a férfi a saját feleségével, akit az ő teremtője adott neki, és felejtse el más nőket.” András így szólt: „Hogyan felejtse el egy férfi a nőket, ha olyan városban él, ahol sok van belőlük?” Jézus azt válaszolta : „Óh, András, természetesen az, aki a városban él, annak kárt okoz ez, látván, hogy az minden gonoszsgot szivacsaként szív magába.”

116. fejezet

„Úgy illik, hogy amikor egy férfi a városban él, tegyen úgy, ahogyan a katona él, amikor ellenségei körbeveszik az erődöt, védi magát minden egyes támadással szemben és mindig fél a polgárok részéről elkövetett árulástól. Ennek ellenére azt mondom, hogy tapasztalja meg a bűn minden egyes külső csábítását, és az értelem félelmét, ugyanis a legfőbb vágyát a tisztátalan dolgok képezik. Ám hogyan védje meg magát, ha nem tartja féken a szemét, mely minden egyes testi bűnnek az eredete? Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, az, akinek nincs testi szeme, biztosan nem kap büntetést, csupán a harmadik fokozatig, miközben az, aki a szemét követi a hetedik fokozatig.”

„Illés próféta idejében történt, hogy Illés, látván egy zokogó vak embert, egy embert, kinek jó élete volt, megkérdezte őt, mondván: 'Miért sírsz, óh, testvérem?' A vak ember így felelt: 'Azért zokogom, mert nem látom Illést, a prófétát, Isten szentjét.' Ezután Illés megdorgálta őt, mondván: 'Hagyd abba a zokogást, óh, ember, mert a zokogás bűn.' A vak ember így szólt: 'Mondd meg hát nekem, hogy bűn-e látni az Isten szent prófétáját, aki feltámasztja a halottakat és tüzes esőt hoz le az égből?' Illés azt felelte: 'Nem mondasz igazat, hiszen Illés nem képes semmit sem megtenni azok közül, amit mondtál, mert ő olyan ember, mint te. A Föld valamennyi embere sem képes arra, hogy akár egyetlen legyet is létrehozson.' A vak ember azt mondta: 'Te mondod ezt, óh, ember, mert Illés megdorgált téged valamilyen bűnöd miatt, amiért utálad őt.'”

Illés azt válaszolta: „Kérdd az Istent, hogy az igazat mondd; ugyanis, óh, testvérem, ha gyűlölöm Illést, akkor szeretem az Istent, és minél jobban gyűlölöm Illést, annál jobban szeretnem az Istent.” Erre a vak ember igencsak méregbe gurult és azt mondta: „Az élő

Istenre, te egy istentelen ember vagy! Szerethető-e vajon az Isten, miközben valaki gyűlöli az Isten prófétáját? Távozz azonnal, mert nem foglak hallgatni többé” Illés azt felelte: „Testvér, most láthatod az értelmekkel, mennyire gonosz dolog a testi látás. Hiszen vágysz arra, hogy lásd Illést, és gyűlölöd Illést a lelkeddel.” A vak ember azt mondta: „Most eredj innen, mert te vagy a gonosz, aki bűnre készíted engem az Isten szentjével szemben.”

Erre Illés sóhajtott és könnyek között így szólt: „Igazat szóltál, óh testvérem, hiszen a testem, melyet látni szeretnél, elválaszt engem az Istentől.” Azt mondta a vak ember: „Nem akarok látni téged, nem; ha lennének szemeim, becsuknám őket, azért, hogy ne lássalak téged.” Ekkor így szólt Illés: „Tudd meg testvérem, én vagyok Illés!” A vak ember azt mondta: „Nem mondasz igazat.” Ezután Illés tanítványai szólaltak meg: „Testvér, valójában ő az Isten prófétája, Illés.” „Mondjátok meg neki – válaszolta a vak ember -, amennyiben ő lenne a próféta. Milyen mag vagyok én, és miként lettem vak?”

117. fejezet

Illés azt válaszolta: „Lévi törzséből származol, és amiért belépvén Isten templomába, erkölcstelen módon pillantottál egy nőre, lévén közel voltál a szentélyhez, az Isten elvette a látásod.” A vak ember erre zokogva így szólt: „Bocsáss meg nekem, óh, Isten szent prófétája, mert bűnt követtem el a veled való beszédemben; mert ha láttam, volna, hogy te vagy, nem vétkeztem volna.”

Illés azt mondta: „Az Isten bocsásson meg neked, óh, testvérem, mert ami engem illet, tudom, hogy az igazat mondtad nekem, megértvén, hogy minél jobban gyűlölöm magam, annál jobban szeretem az Istent, és ha látnál engem, még mindig benned lenne a vágy, ami nincs az Isten kedvére. Hiszen nem Illés a te teremtőd, hanem az Isten; s a te nézőpontodból én vagyok a gonosz – mondta Illés zokogva -, mert elfordítottalak téged a te teremtőtől. Zokogj csak, óh, testvérem, mert nem rendelkez az a fényvel, ami lehetővé tenné számodra, hogy megkülönböztess az igazat a hamistól, mert ha rendelkezél volna vele, nem vetted volna meg a tanításomat. Ezért azt mondom neked, hogy sokan, akik vágnak rá, hogy lássanak engem, és messziről érkeznek az én látásomra, megvetik a szavaimat. Ezért jobb volna számukra, az üdvösségük érdekében, ha nem lenne szemük, látván azt, hogy mindenki, aki örömet talál a teremtésben, az olyan, aki nem az Isten örömét keresi, bálványt állít fel a szívében, és elhagyja az istent.” Ezután Jézus sóhajtván mondta: „Megértettétek mindazt, amit Illés mondott? A tanítványok azt felelték: „Az igazat megvallva

megértettük, és azon a véleményen vagyunk, hogy a Földön nagyon kevesen vannak, akik nem bálványimádók.”

118. fejezet

Ezután Jézus azt mondta: „Igazat mondotok, mert Izrael vágya mostanság a bálványimádás megalapítása, amely a szívükben van, Istennek tartván engem, sokan azok közül, akik megvetették a tanításomat, mondván, hogy én megtehetném magamat Júdea urává, ha beismerném önmagamról, hogy Isten vagyok, és hogy bolond vagyok, mert szegénységben kívánok élni sivatagi helyek között, és nem tartom magam folyamatosan a hercegek kifinomult életéhez. Óh, szerencsétlen ember, hogy zsákmányul ejted a fényt, mely egyaránt a legyeké és a hangyáké, és megveted a fényt mely csupán az angyaloké és prófétáké és Isten szent barátaié!”

„Ha pedig a szemet nem őrzik, óh, András, azt mondom neked, lehetetlen hogy ne ugorjon valaki fejest a vágyakba. Jeremiás próféta tehát hevesen zokogva az igazat mondta: 'A szemem tolvaj, mert elrabolja a lelkemet.' Éppen ezért imádkozott Dávid atyánk a legerősebb vágyakozással az Istenhez, a mi Urunkhoz, hogy fordítsa el a szemét, hogy ne essen hiúságba. Mert igazából minden, mely véget ér, hiábavaló. Mondjátok meg nekem akkor, ha valakinek van két fillérje kenyeret vásárolni, akkor füstölínivalóra költi? Biztosan nem, tudván azt, hogy a füst bántja a szemet és nem ad táplálékot a szervezetnek. Ennek ellenére, az embernek cselekednie kell, a külső szeme látásával és a belső elméje látásával az Istent, az ő teremtményének megismerését kell kutatnia és kívánsága igazi örömét, és nem szabad, hogy a teremtménynek vége legyen, mert akkor elveszíti a teremtményét.”

119. fejezet

„Hiszen mindenkor, ha egy ember egy dologra figyel és elfelejti az Istent, aki megalkotta azt az ember számára, bűnt követ el. Hiszen ha az egyik barátod megbízna valamivel, hogy őrizd meg azt az emlékezetedben őróla, és te elfelejtkeznél a barátodról, akkor megsértenéd a barátodat. Pontosan ugyanígy, ha egy ember a teremtett dologra figyel és nem tartja emlékezetében a teremtőt, aki az ember szeretete miatt teremtette azt a dolgot, a hálátlanság bűnét követi el az Isten, az ő teremtménye, ellen.”

„Ezért az, aki a nőt nézi és elfelejti az Istent, aki a férfi örömeire teremtette a nőt, hogy szeresse őt, és vágyakozzon rá. És hogy milyen mértékben tör elő ez a vágy, hogy ő mindenkit szeretni fog ugyanúgy, mint a szeretett dolgot, ez pedig már bűn elkövetését jelenti, szégyen emlékeztetni rá. Ezért hát a férfinak féken kell tartania a szemét, uralnia kell érzékszervét, amely nem fog olyan dologra vágyakozni, amelyet nem tárnak elé. Így kell a testnek tehát a lélek alárendeltjének lennie. Mert miként a hajó nem tud mozogni szél nélkül, a test az érzékelés nélkül nem tud bűnt elkövetni.”

Ezek után tehát fontos lenne, hogy a bűnbánat történet-mesélésből átalakuljon imává, hogy önmagáért beszéljen, még akkor is, ha ez nem tartozik az Isten törvényei közé. Minden egyes hivalkodó szóval az ember bűnt követ el, és a mi Istenünk pedig az ima mondandója miatt törli el a bűnt. Az ima ugyanis a lélek szószólója; az ima a lélek gyógyszere, az ima védi a szívet, az ima a hit fegyvere, az érzékiség féken tartója, az ima a test sója, mely visszatartja attól, hogy a bűntől megromoljon. Azt mondom nektek, hogy az ima az életünk keze, mert hiszen amikor az ember imádkozik, akkor megvédi magát az ítélettől, hiszen megtartja a lelkét a bűntől itt a Földön, és megőrzi a szívet a gonosz vágyak érintésétől, megbántva a Sátánt, hiszen az ember az érzékelését az Isten Törvénye szerint tartja, a teste pedig igazságban jár, mindent megkapván az Istentől, amit csak kér.”

Az élő Istenre, akinek jelenlétében vagyunk, egy férfi ima nélkül nem tud több jó munkát végezni, mint egy buta ember aki az ügyét egy vakra bízta; mint a fekély, melyet kenőcs nélkül akarnak gyógyítani; egy férfi nem képes megvédeni magát mozdulatlanul vagy megtámadni egy másikat fegyverek nélkül; vitorlázni kormánylapát nélkül, avagy tartósítani a húst só nélkül. Ezért akinek nincs keze, az nem tud kapni sem. Ha az ember képes lenne a trágját arannyá és az agyagot cukorrá tenni, akkor mivel töltené idejét?”

Ezután Jézus elhallgatott, a tanítványok pedig azt válaszolták: „Senki, semmiféleképpen nem tudná kiképezni magát arany vagy cukor létrehozására.” Jézus így folytatta: „Akkor hát az ember miért nem vált át az ostoba történet-mesélésről imára? Az Istentől kapott idő netán feljogosítja arra, hogy sértegesse az Istent? Melyik herceg adna egy várost az alattvalójának, azért, hogy az háborút viseljen őellene? Az élő Istenre, ha az ember tudná, hogy a lélek milyen módon alakul át a hiábavaló beszédétől, akkor inkább mihamarabb leharapná a nyelvét a fogaival, mintsem hogy beszéljen. Óh, nyomorult világ! A mai férfiak nem gyűlnek össze imádkozni, ehelyett a Templom tornácain, a Templom pedig maga a Sátán, a hiábavaló beszéd áldozata, és ami még rosszabb dolog, amelyről nem tudok szégyen nélkül beszélni.”

120. fejezet

„A hiábavaló beszéd gyümölcse ez: gyengíti az értelmet oly mértékben, hogy az nem lesz képes az igazság fogadására, miként egy ló, amelyik megszokta, hogy egyetlen uncia gyapotbálát hordozzon, nem lesz képes elvinni száz font követ. Ami pedig még rosszabb, amikor az ember az idejét tréfálkozással tölti. Amikor készen áll imádkozni, a Sátán elteszi az emlékezetébe ugyanazokat a tréfákat, olyannyira, hogy amikor zokognia kellene a bűnei miatt az Isten kegyelmét kérve és bocsánatot nyerni a bűnei miatt, nevetésével kiváltja az Isten haragját, aki megbünteti és kiveti őt.”

Jaj, tehát azoknak, akik tréfálkoznak és hiábavalóan beszélnek! Ha pedig a mi Istenünk számára utálatos az ő tréfálkozásuk és hiábavaló beszédük, hogyan is tartaná meg őket, amikor zavarják és rágalmazzák szomszédaikat, és milyen sorsra fognak jutni, akik mindennapi tevékenységként kezelik a bűnök elkövetését, mint valami feltétlenül szükséges dolgot? Óh, tisztátalan világ, elképzelni sem tudom, milyen súlyos lesz az Isten általi büntetésed! Az pedig, aki bűnbánatot tart, azt mondom, arany árért kell, hogy adja a szavait.”

A tanítványai azt mondták: „Ki az, aki egy ember szavaiért arany árát ad? Bizonyára senki. És hogyan kell bűnbánatot tartani? Biztos, hogy pénzsóvárrá válik!” Jézus így felelt: „Olyan nehéz a szívetek, hogy nem vagyok képes felemelni. Ezért minden egyes szónak, amit csak elmondok fontos a jelentése. Ám mondjatok köszönetet az Istennek, aki megadta nektek az Isten misztériumai megismerésének a kegyelmét. Nem azt mondtam, hogy a bűnbánónak árulnia kellene a beszédét, hanem azt mondtam, hogy amikor beszél, arra kell gondolnia, hogy aranyat adott elő. Mert amiként az aranyat a valójában szükséges dolgokra költik, ezért csak akkor beszéljen, ha beszélni szükséges. És ahogy senki sem költ aranyat olyasmire, amivel megsértené a saját testét, tehát ne mondjon olyan dolgot senki, amivel megsérti az ő lelkét.”

121. fejezet

„Amikor a kormányzó letartóztat egy foglyot, akit kihallgat, miközben a jegyző leírja [az esetet] amit elmond, mondjátok meg nekem, miként fog az ilyen ember beszélni?” A tanítványok azt felelték: „Félelemmel fog beszélni, és ami a lényeg, úgy, hogy ne hozza gyanúba saját magát, és nagyon óvatos lesz, hogy semmi olyasmit ne mondjon, ami nem tetszene a kormányzónak, ellenkezőleg, úgy igyekszik beszélni, hogy valamiképpen

szabadon eresszék.” Jézus így folytatta: „Így kell a bűnbánatot végezni, azért, hogy az ember ne veszítse el a lelkét. Hiszen az Isten minden ember mellé adott két angyalt jegyzőnek, az egyik írja a jó dolgokat, a másik pedig a gonosz dolgokat, melyeket az ember tesz. Ha pedig egy ember kegyelemben részesül, akkor legyen mértékkel a beszédének, jobban, miként az aranyat mérik.”

122. fejezet

„Ami pedig a pénzsóvárságot illeti, át kell azt alakítani alamizsna-adássá. Bizony mondom nektek, miként a függőn vége annak súlypontjában van, a pénzsóvárnak a vége ekképpen a pokolban, hiszen lehetetlen, hogy a pénzsóvár bármi jóval rendelkezzen a Paradicsomban. Tudjátok miért? Én ugyanis elmondom nektek. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, a pénzsóvár, még ha a nyelvével hallgat is, a munkálkodásával azt mondja: 'Nincs más Isten, csak én.' Hiszen mindaz, amit saját örömeire elkölt, nem számít, hogy élete elején vagy a végén teszi, mivel mezítelenül jön a világra, és amikor meghal, mindent hátrahagy.”

„És most mondjátok meg nekem, ha Heródes adna nektek egy kertet, hogy őrizzétek, és ti szeretnétek úgy tenni, mintha tulajdonosok lennétek, nem küldvén egyáltalán gyümölcsöt Heródesnek, és amikor pedig Heródes küldöttet meneszt a gyümölcsért, elzavarnátok az ő küldöttét, mondjátok meg, ez esetben királlyá tennétek magatokat a kert felett? Bizony igen. És most pedig azt mondom nektek, hogy a pénzsóvár ember önmagát teszi meg istennek az ő gazdagsága felett, amit az Isten adott neki.”

„A pénzsóvárság az érzékelés szomjúsága, mely Isten bűn általi elvesztéséhez vezet, mert az ilyen az örömöknek él, és képtelen Istenben boldogságot lelni, aki rejtett számára; körülveszi magát időleges dolgokkal, melyeket javakként birtokol; és minél erősebbé válik, annál inkább megfosztja magát Istentől. És így történik a bűnös elfordulása Istentől, aki pedig megadja a bűnbánat tartásának kegyelmét. Miként az Dávid atyánk mondta: 'Ez a változás isten jobb kezétől ered.' Fontos, hogy elmondjam nektek, miféle ember is az, ha tudnátok miként kell bűnbánatot tartani. És ma pedig mondjunk köszönetet az Istennek, aki megadta nekünk a kegyelmet, hogy szavaimmal elmondhattam az ő kívánságát.”

Azután pedig felemelte kezét és imádkozott, mondván: „Hatalmas és irgalmas Úristen, kinek kegyelme teremtett minket, megadván nekünk az emberi létet, a te szolgálóidnak, a te igaz Küldöttedben való hitet, megköszönjük minden jótéteményedet és

csak mindazon napokért rajongunk az életünkben, amikor bűneinket siratjuk és alamizsnát adunk, böjtölünk és a te igéidet tanulmányozzuk, útbaigazítjuk azokat, akik tudatlanok a te szándékod felől, erősítjük a világban a feléd irányuló szeretetet, és odaadjuk az életünket a halálunkig, hogy szolgáljunk téged. Te pedig, óh, Utam, ments meg minket a Sátántól, a testtől és a világtól, amiként megmentetted választottaidat, hogy szeressenek téged és szeressék a Küldötted, akit megalkottál számunkra, és szeressék minden szented és prófétád.” A tanítványok pedig azt válaszolták: „Úgy legyen, úgy legyen, úgy legyen, óh, irgalmas Istenünk.”

123. fejezet

Amikor elérkezett a nappal, péntek, korán, Jézus, az ima után, összegyűjtötte a tanítványait és azt mondta nekik: „Üljünk le, még akkor is, ha ezen a napon teremtette az Isten az embert a föld sarából, elmondom tehát nektek, miféle dolog az ember – ha ezzel Isten öröme teszek.” Amikor valamennyien helyet foglaltak, Jézus ismét megszólalt: „A mi Istenünk, hogy megmutassa a teremtményeinek az ő jóságát és kegyességét és mindenhatóságát, nagyvonalúságával és igazságosságával együtt, létrehozott egy alkotást négy, egymás ellentétét jelentő dologból, és egyesítette őket egy végső lényben, mely az ember, és ez a föld, levegő, víz és tűz, annak érdekében, hogy türtőztessék egymást az ellentétek.”

„És ebből a négy dologból létrehozott egy testet, mely az ember teste, hús, csontok, vér, csontvelő és bőr, idegekkel és erekkel, és az összes belső résszel; ahová az Isten behelyezte a lelket és az érzékelést, mint ennek az életnek két kezét: megadván az érzékelést a test minden egyes része számára, az ugyanis szétterjed, mint az olaj. És a léleknek szállásul adta a szívet, ahol egyesült az érzékeléssel; ez irányítja az egész életet.”

Isten, miután így megteremtette az embert, behelyezte őt egy fénybe, melyet értelemnek neveznek, melynek feladata egyesíteni a testet, az érzékelést és a lelket egyetlen lényé, hogy Isten szolgálatában dolgozzon. Ezt követően a munkája eredményét betette a Paradicsomba, és az értelmét elcsábította a Sátán munkálkodásának érzékelése, a test elvesztette nyugalmát, az érzékelés elvesztette a fényt, ahol élt, és a lélek elvesztette az ő szépségét. Az ember ilyen helyzetbe jutott, az érzékelés, amely nem talált nyugalmat munkájában, ám a boldogságra törekedett, nem akadályozta meg őt az értelem, követte a szeme által mutatott fényt, ám a szem nem volt képes mást látni, csak hiúságot, megtéveszteni saját magát, és így földi dolgokat választani, bűnöket.”

„Ezért pedig fontos, hogy Isten kegyelméből az emberi értelem újra fényben legyen, hogy megismerje a jót a gonosztól és [megkülönböztesse] az igaz fényt, felismervén melyik az, hogy a bűnös vezekléshez kezdjen. Ennek okán bizony azt mondom nektek, hogy ha az Isten, a mi Urunk nem világosítaná meg az ember szívét, az emberi értelem nem létezne.” János azt mondta: „Akkor mi végre szolgálja a beszéd az embert?”

Jézus azt felelte: „Az ember számára semmi értelme, hogy az embert bünbánatra térítse; ám az ember ahogy az Isten használja eszközeként, megtéríteni, annak érdekében, hogy lássa az Isten titkos munkálkodását az ember üdvösségének útján, minden embernek hallgatnia kellene, azért, hogy mindenekelőtt eljusson hozzá az, amit az Isten beszél hozzánk.” Jakab így szólt: „Óh, Mester, ha esetleg egy hamis próféta érkezne és hamis tanító, úgy színlelve, mintha vezetne bennünket, mitévők legyünk?”

124. fejezet

Jézus példabeszéddel válaszolt: „Egy ember elment halászni, halászhálóval, és ennek segítségével sok halat fogott, ám azokat, amelyek rosszak voltak, eldobta. Egy ember elment vetni, ám csak azok a gabonaszemek fordultak termőre, melyek jó talajra hullottak. Így kell nektek is cselekednetek, figyelni és csak az igazat megkapni, látván, hogy csak az igazságnak egyedül a gyümölcse lesz az örök élet.”

Ezután András szólalt meg: „Hogyan ismerhető fel az igazság?” Jézus azt válaszolta: „Mindaz, ami megfelel Mózes Könyvének, melyet az igazság miatt adtak néktek, hogy lássátok, az Isten egy, az igazság egy, ebből következik, hogy a tanítás is egy és a tanításnak a jelentése szintén egy, és ezért a hit ugyancsak egy. Bizony mondom nektek, ha az igazságot nem törölték volna Mózes Könyvéből, az Isten nem adta volna Dávidnak, a mi atyánknak, a másodikat. És ha Dávid könyve nem lett volna beszennyezve, az Isten nem küldte volna el az Evangéliumot velem, hogy megértsétek, az Úr, ami Istenünk változhatatlan, és csak egyetlen üzenetet küldött valamennyi emberhez. Ezért, amikor az Isten Küldötte majd eljön, mindent meg fog tisztítani, amivel az istentelenek beszennyezték a könyvem.”

Ezután e sorok írója szólalt meg: „Óh, Mester, mit tegyen az ember, ha a Törvényt szennyezettnek találja és hamis prófétát hall szólani?” Jézus így válaszolt: „Nagyon jó a kérdésed, óh, Barnabás, ezért tehát azt mondom neked, hogy egy időben kevesen kapnak megváltást, látván, hogy az emberek nem úgy gondolják, hogy életük végcélja az Isten. Az

élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, minden egyes tanítás, mely az embert elfordítja az ő végcéljától, ami az Isten, meglehetősen gonosz tanítás. Így hát három dolog van, amit a tanítással kapcsolatosan meg kell vizsgálnotok, nevezetesen, az Isten felé mutató szeretet, törődés felebarátokkal, és gyűlölet önmagatok felé, akik megsértettétek az Istent és minden nap megsértitek őt. Ezért minden egyes tanítást, amelyik ellentétben van ezzel a három dologgal, kerüljétek el, mert az a legfőbb gonosz.”

125. fejezet

„Visszatérek a pénzsóvárhoz és elmondom nektek, hogy amikor az érzékek rendkívüli módon szeretnének megkapni egy dolgot vagy szívósan megtartani azt, az értelemnek azt kell mondani: 'Egy ilyen dolognak egyszer vége lesz.' Az pedig bizonyos, hogy egyszer vége lesz, ezért pedig örülség szeretni azt. Ezért érdemes dolog olyasmit szeretni és megtartani, amelynek nem lesz vége. Alakítsuk át tehát a pénzsóvárságot alamizsna-adássá, osszuk szét azt helyesen, amit [az ember] helytelen módon szerzett meg.”

És hagy értse meg, hogy amit a jobb kéz ad, arról a bal ne tudjon. Ugyanis amikor a képmutatók, alamizsnát adnak, arra vágnak, hogy lássák és dicsérik őket a világ részéről. Ám igazából mindez csalóka, megértvén azt, hogy akinek az ember dolgozik, attól kap bért. Ha azonban az ember az Istentől kap bármit is, akkor úgy való, hogy az Istent szolgálja.”

„És értsétek meg, hogy amikor alamizsnát adtok, akkor legyetek biztosak abban, hogy mindent az Istennek adtok, [amit adtok] mert szeretitek az Istent. Ezért ne lassan adjátok; és a legjobbat adjátok, amitek van, mert szeretitek az Istent. Mondjátok meg nekem, vágyik az Isten bármire is, ami rossz? Bizonyára nem, óh, por és hamu! Akkor hogyan lehetne hit bennetek, mert miközben szeretitek az Istent, mégis bármi rosszat adtok neki?”

„Jobb volna, ha semmit sem adnátok, mint rossz dolgot adni; mert ha nem adtok semmit, még mindig lehet valami kifogásotok, a világnak megfelelően: ám haszontalan dolgot adni és megtartani a legjobbat magatoknak, mi lehetne a kifogás? És ez minden, amit a vezekléssel kapcsolatban el kell mondanom nektek.” Barnabás így szólt: „Mennyi ideig kell tartania a bűnbánatnak?” Jézus azt felelte: „Addig, ameddig az ember a bűn állapotában van, mindig bűnbánatot kell tartania és vezekelnie kell emiatt. Mivel pedig az emberi élet mindig bűnös, ezért mindig vezekelnie kell, hacsak nem akarna valaki több figyelmet

fordítani a cipőjének, mint a lelkének, hiszen minden egyes alkalommal, ha a cipőtök kiszakad, megjavítjátok.”

126. fejezet

Jézus, miután összehívta a tanítványait, előre küldte őket kettesével Izrael területére, mondván: „Menjetek és hirdessétek, amit hallottatok.” Ők ezután meghajoltak és kezét a fejükre tevén, így szólt: „Az Isten nevében, gyógyítsátok meg a betegeket, űzzétek ki a démonokat és józanítsátok ki Izraelt velem kapcsolatban, mondjátok meg nekik, amit a főpap előtt mondtam.”

Eltávoztak hát, mindannyian vigyázva e sorok írójára, Jakabbal és Jánossal, és bejárták az egész Júdeát, bűnbánatot hirdetvén, amiként az Jézus elmondta nekik, meggyógyítottak mindenféle betegséget, olyannyira, hogy Izraelben megerősítést kaptak Jézus szavai, miszerint Isten egy, és Jézus az Isten prófétája, látták tehát, hogy egy hatalmas tömeg, ugyanazt tette, amit Jézus tett a betegségek gyógyításával kapcsolatban.

Az ördög fiai azonban találtak rá más módot, hogy üldözzék Jézust, a papok és az írástudók személyében. Ezek ugyanis elkezdtek mondogatni, hogy Jézus át akarja venni az uralmat Izrael felett. Azonban félték a közemberektől, ezért titokban szervezkedtek Jézus ellen.

Miután egész Júdeát bejárták, a tanítványok visszatértek Jézushoz, aki úgy fogadta őket, mint az apa a visszatérő fiait, mondván: „Mondjátok meg nekem, miként munkálkodott az Úr, a mi Istenünk? Bizony, láttam a Sátánt a lábaitok alá hullani, és titeket, amint rajta tiportok, miként a szőlősgazda tapossa a szőlőt!” A tanítványok azt válaszolták: „Óh, Mester, számtalan beteget meggyógyítottunk, és nagyon sok ördögöt kiűztünk, melyek gyötörték az embereket.”

Jézus így szólt: „Az Isten bocsássa meg nektek, óh, testvéreim, mert bűnt követtetek el, amikor azt mondtátok: 'Meggyógyítottunk', tudván azt, hogy mindezt az Isten tette.” Erre ők azt mondták: „Butaságot beszéltünk, ezért, taníts meg minket, hogyan szóljunk.” Jézus azt felelte: „Minden egyes jól sikerült munka után mondjátok: 'Az Isten vitte véghez', és minden egyes rosszul sikerült után pedig: „Bűnt követtem el””. „Így fogunk tenni” – felelték neki az apostolok.

Ezután Jézus azt mondta: „Most mit mond Izrael, látván azt, hogy Isten oly sok ember keze által teszi azt, amit az Isten az én kezem által tett?” A tanítványok azt válaszolták: „Azt mondják, hogy egyetlen Isten van, és te az Isten prófétája vagy.” Jézus örömteli arccal mondta: „Legyen áldott Isten szent neve, aki nem vetette el a szándékát, hogy az ő szolgája legyek!” És amikor így szólt, elment lepihenni.

127. fejezet

Jézus elhagyta a sivatagot és betért Jeruzsálembe, ahol az összes ember a Templomhoz futott, hogy lássa őt. A zsoltárok olvasását követően Jézus felment szószékre, ahol az írástudó szokott tartózkodni, s miután csendre emelte kezét, így szólt: „Legyen áldott az Isten szent neve, óh, testvéreim, aki megalkotott minket a föld sarából, nem pedig a lángoló szellemből. Hiszen amikor vétkezünk, kegyelmet találunk az Isten előtt, amit a Sátán soha sem kap meg, a javíthatatlan büszkesége miatt, mondván, hogy ő kezdettől fogva nemes, merthogy lángoló szellem.”

„Hallottátok testvéreim, amit Dávid atyánk az Istenről mondott, aki emlékszik rá, hogy porból vagyunk, és hogy a lelkünk elmegy és nem tér vissza ismét, ezért ő megkönyörül rajtunk? Áldottak azok, akik ismerik ezeket a szavakat, hiszen ők nem követnek el bűnt az ő örök Urakkal szemben, tudván azt, hogy a bűnüket megbánták, ezért nem maradnak meg bűnben. Jaj, azoknak, akik magasztalják magukat, merthogy megszégyeníti őket majd a pokol égő tüze. Mondjátok meg nekem, mi az értelme az önmagasztalásnak? Van talán bármi is jó a földön? Biztosan nem, hiszen azt mondja Salamon, az Isten prófétája: 'Minden, ami a Nap alatt van, hiábavaló'. Ha tehát a világi dolgok nem adnak értelmet annak, hogy felmagasztaljuk magunkat a szívünkben, még kevesebbet ad számunkra az életünk, hiszen sok szenvedés terheli, ugyanis valamennyi, az emberhez képest alárendelt teremtmény ellenünk küzd. Óh, milyen sokakat megölt a nyári forróság, milyen sokakat megölt a téli fagy, milyen sokakat megölt villámcsapás és jégeső, milyen sokan fulladtak a tengerbe a szél dühe miatt, hányan haltak meg pestisben, éhínség miatt, vagy mert felfalták őket a vadállatok, harapták meg kígyók, fulladtak meg az ételtől!”

„Óh, boldogtalan ember, aki felmagasztalja önmagát olyannyira, hogy lenyomja őt, várakoztatva leszel az összes teremtmény által minden helyen! Ám mit mondjak én a testről és az értelemről, mely csak a gonoszságra vágyik; a világról, mely nem kínál semmit csak bűnt; a gonoszokról, akik a Sátánt szolgálják, üldözik mindenkit, aki az Isten Törvénye

szerint él? Bizony, testvéreim, ha egy ember, amiként az Dávid atyánk mondta, látja szemével az örökkévalóságot, akkor nem fog vétkezni.”

„Felmagasztalnia szívében valakinek önmagát, ám bezárni az Isten szánalmát és irgalmát, [az ilyen számára] nincs bűnbocsánat. Mivel Dávid atyánk azt mondta, hogy a mi Istenünk emlékszik rá, hogy porból vagyunk és a mi lelkünk elmegy és nem tér vissza újra. Aki felmagasztalja önmagát, s eközben visszautasítja, hogy porból van, ezért pedig nem ismeri a szükségletét, nem kér segítséget, és így dühös az Istenre, az ő megsegítőjére. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, az Isten megbocsátana a Sátánnak, ha az tisztában lenne a saját nyomorúságosságával, és kérné az ő Teremtőjét, aki örökké áldott.”

128. fejezet

„Ekképpen pedig testvéreim, én, egy ember, porból és sárból, aki a földön jár, azt mondom nektek: tartsatok bűnbánatot és ismerjétek meg a bűneiteket. Azt mondom testvéreim, hogy a Sátán, a római katonaság révén, megtévesztett benneteket, amikor azt mondtátok, hogy én Isten vagyok. Ezért óvakodjatok hát, és ne higgyetek nekik, megértvén, hogy ők kivívták az Isten átkát, hamis és hazug isteneket szolgáltak; miként Dávid atyánk átkot idézett rájuk, szólván: A nemzetek istenei az ezüst és az arany, a kezük munkája; van szemük és nem látnak, van fülük és nem hallanak, vagy orruk és nem szagolnak, van szájuk és nem esznek, van nyelvük és nem beszélnek, van kezük és nem érintenek, van lábuk és nem járnak. Ezért mondta Dávid atyánk, az élő Istenünkhöz imádkozván, olyanok vagytok, mint ők, ami teszi őket, és hogy bennük bíztok.”

„Óh, büszkeség, [mely] nem hall, ez az emberi büszkeség, akit az Isten a földből alkotott, elfelejti az ő állapotát és az Istent a saját örömeire szeretné formálni! Miközben csendben kigúnyolják az Istent, mintha azt mondanák: „Semmi haszna nincs az Istent szolgálni. Ezért az ő munkájukat mutatják. Így cselekedvén pedig a Sátán vágya teljesül, hogy visszavessen benneteket, óh, testvéreim, elhíttvén veletek, hogy Istennek valljatok engem; holott egy legyet sem vagyok képes teremteni, és múlandó vagyok és halandó, semmi használhatót nem tudok nektek adni, tudván azt, hogy nekem is szükségem van mindenre. Miként tudnék én akkor segíteni nektek mindebben a dologban, hiszen úgy való, hogy az Isten tegye azokat meg? Így hát, akik a mi Istenünkért vannak, a Hatalmas Istenért, aki megteremtette a Világegyetemet az ő szavával, kigúnyoljuk az idegeneket (nem zsidókat) és az ő isteneiket?”

„Volt két ember, akik a Templomba jöttek fel imádkozni: egy farizeus és egy vámszedő. A farizeus közel húzódott a szentélyhez, arcát felemelvén, így imádkozott: 'Köszönetet mondok neked óh, Uram, én Istenem, mert nem vagyok olyan, mint a többi ember, bűnös, akik minden gonoszságot elkövetnek, és különösképp, mint ez a vámszedő; hiszen kétszer böjtölök hetente és mindenből, amim csak van, tizedet adok.' A vámszedő távolabb maradt, leborult a földre, és mellét verve, lehajtott fejjel azt mondta: 'Uram, nem vagyok méltó, hogy felnézzek az égre, sem arra, hogy a szentélyedre, mert sokat vétkeztem; könyörülj rajtam!' Bizony mondom nektek, a vámszedő jobb állapotban ment le a templomból, mint a farizeus, hiszen az Isten igazságot szolgáltatott számára, megbocsátotta a bűneit. A farizeus azonban rosszabb állapotban távozott, mint a vámszedő, az Isten ugyanis elutasította őt, a munkálkodását utálatosnak ítélve.”

129. fejezet

„Vajon egy fejsze büszke lehet magára, kivágván az erdőt, holott az ember telepítette a kertet? Biztosan nem, hiszen az ember tett mindent, és ő [készítette] a fejszét, a kezével. És te ember, lehetsz büszke magadra, hogy bármi jót is tettél, tudván azt, hogy a mi Istenünk teremtett téged sárból, és minden jót ő végez általad, amit létrehozol? És miért veted meg szomszédod? Nem tudod, hogy ha az Isten nem védene meg a Sátántól, rosszabb lennél, mint a Sátán?”

„Nem tudjátok, hogy egyetlen bűn megváltoztatja a gyönyörű angyalt a legvisszataszítóbb démonná? És hogy a legtökéletesebb embert, aki eljött a világba, aki Ádám volt, nyomorult lényé változtatta, leigáztotta téve őt, amit valamennyien, az összes utódaival együtt, szenvedünk? Akkor milyen döntés alapján élhetnétek a saját örömeikre, bármily félelem nélkül? Jaj neked, óh, sárdarab, mert felmagasztaltad önmagadat az Isten fölé, aki megteremtett téged, megaláztatás vár rád a Sátán lábai alatt, aki készen állva vár rád.”

És ezeket mondván, Jézus imádkozott az Úrhoz, felemelvén a kezét, és az emberek azt mondták: „Úgy legyen! Úgy legyen!” Amikor befejezte az imáját, lejött a szószékről. Mire számos beteget hoztak oda hozzá, akiket meggyógyított, majd elhagyta a Templomot. Ezután Simon, a leprás, akit Jézus megtisztított, meghívta őt, egyen kenyeret. A papok és a farizeusok, akik gyűlölték Jézust, jelentették a római katonáknak, hogy Jézus ismét az isteneik ellen beszélt. Valójában ugyanis azon mesterkedtek, miként lehetne megölni őt, ám nem találtak semmit, mert féltek az emberektől.

Jézus, belépvén Simon házába, leült az asztalhoz. És miközben evett, megjelent egy Mária nevű nő, köztudottan bűnös, belépett a házba, és levetette magát a földre, Jézus lábaihoz, és megmosta azokat könnyeivel, bekente drága kenőcsökkel, és megtörölte saját hajával. Simon megbotránkozott, mindazokkal együtt, akik az étkezésnél ültek, és azt mondták szívükben: „Ha ez az ember próféta lenne, tudná, hogy ki és miféle ez a nő, és nem engedné meg neki, hogy megérintse.” Ezután Jézus így szól: „Simon mondanivalóm van számodra.” „Beszélj, óh, Mester, vágyom szavadra.”

130. fejezet

Jézus azt mondta: „Volt egy ember, és neki két adósa. Az egyik 50 pénz hitellel rendelkezett, a másik pedig 500-zal. Nos, egyikük sem tudott fizetni a tulajdonosnak, mire az, könyörületből, elengedte minden tartozásukat. Melyikük fogja jobban szeretni a hitelezőjét?” Simon így válaszolt: „Az, akinek a nagyobb adósságot engedte el.” Jézus így folytatta: „Helyesen beszéltél; ezért pillants magadra és erre a nőre, hiszen mindketten az Isten adósai voltatok, egyikőtök a testét elborító lepra miatt, a másik a lélek leprássága miatt, amely a bűn. Az Isten, a mi Urunk, könyörületet gyakorolt imáim révén, és meggyógyította a te tested és az ő lelkét.”

„Te engem ezért kevésbé szeretsz, hiszen kevés ajándékot kaptál. És így, amikor beléptem a házába, nem csókoltál meg és nem kentél meg a fejemet. Ám ez a nő, íme, belépvén a házába azonnal a lábaimhoz telepedett, melyet a könnyeivel mosott meg és drága kenőccsel kent meg. Ezért, bizony mondom neked, sok bűne megbocsáttatik, mert nagyon szeretted engem.” És a nőhöz fordulva így szólt: „Menj békével, hiszen az Úr, a mi Istenünk megbocsátotta a bűneidet; ám ne láss több bűnt. A hited megmentett téged.”

131. fejezet

A tanítványai közelebb húzódtak Jézushoz az esti imát követően és így szóltak: „Óh, Mester, mit kell tennünk, hogy megszabaduljunk a büszkeségtől?” Jézus így felelt: „Láttatok már szegény embert meghívást kapni a herceg házába kenyeret enni?” János azt válaszolta: „Már ettem kenyeret Heródes házában. Mielőtt megismertelek téged, ugyanis halászni jártam és rendszeresen adtam el halat Heródes családjának. Egy napon ezért amikor lakomát tartott, miután odavittem egy finom halat, ott marasztalt és ennem adott.” Ezután Jézus azt mondta: „Nos, hogyan ehettél kenyeret hitetlenekkel? Az Isten megbocsát neked, óh, János.

Ám mondd meg nekem, hogyan viselkedtél az asztalnál? A leginkább tisztelt helyet igyekeztél elfoglalni? A legfinomabb ételből kértél? Megszólaltál, amikor nem kérdeztek az asztalnál? Nemesebbnek érezted magad, mint azok, akik az asztalnál ülnek?”

János így szólt: „Az élő Istenre, még csak a tekintetemet sem mertem felemelni, tudván magamról, hogy szegény halászember vagyok, rosszul öltözött, a király főurai között ülve. Amikor pedig a király adott nekem egy kis darab halat, úgy éreztem, a világ szakadt a fejemre, a hatalmas kegyességet megtapasztalván, amit a király tett velem. És bizony mondom, ha a király lett volna a mi Törvényünk, gondolkodás nélkül szolgáltam volna őt életem valamennyi napján.” Jézus felkiáltott: „Nyughass János, mert attól félek, nehogy az Isten a mélységbe vessen minket, miként Abiramot, a büszkeségünkért!”

A tanítványok megremegtek a félelemtől Jézus szavai miatt; amikor ismét megszólalt, azt mondta: „Féljük az Istent, hogy ne vessen le minket a mélységbe a büszkeségünk okán. Óh, testvéreim, hallottátok Jánost, mi történt a herceg házában? Jaj azoknak az embereknek, akik a világra jönnek, mert ha büszkeségben élnek, akkor megvetésben fognak meghalni és a bomlás vár rájuk. Mert ez a világ az a ház, ahol az Isten lakomára hívja az embereket, és ahol a táplálék az Isten összes szentje és a próféták. És bizony mondom nektek, minden, amit az ember kap, az Istentől kapja. Ezért az embernek a legmélyebb alázattal kell viselkednie, ismervén a saját hitványságát és az Isten hatalmasságát, azzal a nagylelkűséggel, amivel táplál minket. Ezért nem jogos az embernek azt mondania: 'Ah, miért ez történt és mondták ezt a világban?', ellenkezőleg, számot kell adnia saját magával, mivel az ő igazságában van, méltatlan arra, hogy a világban Isten asztalához járuljon. Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, semmi olyan kis dolog nincs ebben a világban, amit az Isten [kezeiből] kapunk, hogy annak ellenszolgálatként az embernek ne kellene egész életét az Isten szeretetével eltölteni.”

„Az élő Istenre, ne vétkezzetek; óh, János, Heródeszel étkeztél, mivel az Isten rendeltetése volt, hogy így tegyél, azért, hogy a mi tanítónk legyél és [a tanítója] mindenkinek, aki féli az Istent. Így hát – mondta Jézus a tanítványoknak – úgy éljtek a világban, miként János viselkedett Heródes házában, amikor kenyeret evett vele, azért, hogy igazságban éljtek, minden büszkeségtől mentesen.”

132. fejezet

Jézus a Galileai tenger partján sétált, hatalmas tömeg vette körül, ezért beszállt egy kisebb hajóba, hogy a hangját jól lehessen hallani, mely nem messze feküdt a parttól, közel a földhöz lehorgonyozva. Erre mindannyian közelebb húzódtak a tengerhez, és leültek, szavára várván. Ő ezután szólásra nyitotta a száját és ezt mondta: „Íme, elment a magvető vetni, ahogy pedig vetett, néhány mag az útra hullott, és ezeket bizony eltaposták az emberek lábai, vagy felszedegették a madarak; néhány kövekre hullott, ahol is, nedvesség híján, elszáradtak, megégette őket a Nap; néhány a sövények közé hullott, s amikor növekedésnek indultak, a tövisek meghasogatták a növényeket; és néhány jó talajba hullt, ahol termést hozott, harminc, hatvan, sőt, százszorosan.”

És Jézus ismét megszólalt: „Íme, a családapa jó magot hintett el a mezőn, ám, míg a jó ember szolgálai aludtak, az ember ellenségei és az ő uruk eljött és konkolyt hintett a jó magok közé. Így amikor a vetés szárba szökkent, a gabona között igen sok konkolyt is lehetett látni. A szolgák odajöttek urukhoz és azt kérdezték: 'Óh, urunk, hát nem jó magot vetettél a földjeidre? Hiszen amikor szárba szökkent nagyon sok konkoly is van közte?' Az úr így felelt: 'Jó magot vetettem, ám amíg az emberek aludtak, az ember ellensége eljött és konkolyt vetett a gabonára.'”

„A szolgák így szóltak: 'Akarod, hogy kigyomláljuk a konkolyt a búza közül?' Az úr azt felelte: 'Ne tegyétek, hiszen kigyomlálnátok vele a gabonát is; várjatok, amíg elérkezik az aratás ideje. Majd akkor válogassátok ki a konkolyt a búza közül, és vessétek tűzre, hogy elégjen, a gabonát azonban vigyétek a magtáramba.'”

Jézus pedig folytatta, mondván: „Jó néhány ember elment fűgét árulni. Ám amikor megérkeztek a piactérre, íme, az emberek nem a jó minőségű fűgét keresték, hanem száraz faleveleket. Így hát nem tudták eladni a fűgéjüket. És ezt látván, az egyik gonosz lakos így szólt: 'Bizonyára meggazdagszom.' Mire összehívta a két fiát és [azt mondta]: 'Menjetek és szedjétek össze sok-sok levelet, meg rossz fűgét.' És ezeket eladták arany súlyában, hiszen az emberek nagyon meg voltak elégedve a levelekkel. Miközben pedig az emberek, a fűgét elfogyasztván megbetegedtek, súlyos betegséget kaptak.”

Jézus folytatta, mondván: „Íme, egy városlakónak volt egy forrása, ahonnan az összes szomszédos lakos vizet vett, hogy lemossák magukról a tisztátalanságot, miközben a városlakó hagyta a saját ruháját szétfoszlani.”

Újra Jézus szólalt meg: „Két ember elment, hogy almákat áruljon. Az egyik úgy döntött, hogy eladja az alma héját arany súlyának árában, nem foglalkozva az alma húásával. A másik arra vágyott, hogy eladja az almákat, s csupán kevés kenyeret kért, az utazására. Ám az emberek megvették az alma héját, annak súlyát arany árában, nem érdekelte őket, ki az, aki szeretné eladni ezt számukra, és még meg sem vetették érte.”

És így, ezen a napon, Jézus példázatokban beszélt a tömeghez. Majd miután elbocsátotta őket, elment a tanítványaihoz Nainba, ahol feltámasztotta az életre az özvegy fiát, aki, az anyjával együtt, fogadta őt a házában és szolgáltak neki.

133. fejezet

A tanítványai közelebb húzódtak Jézushoz, és kérdezték őt, mondván: „Óh, Mester, mondd el nekünk a példázatok értelmét, melyeket az embereknek mondtál.” Jézus így válaszolt: „Az ima órája közeledik, ezért amikor az esti ima véget ér, elmondom a jelentését nektek ezen példázatoknak.” Amikor az ima véget ért, a tanítványai Jézus mellé jöttek és ő így szólt hozzájuk: „Az ember, aki a magot az útra a kövekre, a sövényre és a jó földbe szórta, ő az, aki az Isten igéjét tanítja, amely nagyon sok emberhez eljut.”

„Az útra hullik, amikor a tengerészek és kereskedők fülébe jut, akiknek az általuk megtett hosszú utak és a különböző nemzetek miatt, akikkel kapcsolatban vannak, az Isten igéjét eltávolítja az emlékezetéből a Sátán. Amikor a kövekre hullik, az akkor történik, amikor az udvaroncok fülébe ér el, kikben pedig a nagy ügybuzgalmuk miatt, amivel a herceg testét szolgálják, nem tud alámerülni az Isten szava. Habár néhányuk rendelkezik emlékezettel, mihelyt bármilyen megpróbáltatás jön, az Isten szava azonnal kimegy az emlékezetükből, hiszen nem az Istent szolgálják, így nem is remélhetnek segítséget az Istentől.”

„Amikor a sövénybe hull, ez akkor történik meg, ha azok fülébe jut, akik a saját életüket szeretik, s bár az Isten szava felnövekszik bennük, amikor a testi vágyak felerősödnek, megfojtják az Isten szavának jó magját, hiszen a testi kényelem arra veszi rá az [embert], hogy elhagyja az Isten szavát. Amelyik pedig a jó földbe hull, akkor történik, amikor Isten szava azokhoz jut el, akik félik az Istent, ezért az örök élet gyümölcsét termik meg. Bizony mondom nektek, hogy minden körülmények között, amikor az ember féli az Istent, az Isten szava gyümölcsöt hoz őbenne.”

„A családapáról pedig, bizony mondom nektek, ő az Isten, a mi Urunk, minden dolgok atyja, hiszen ő teremtett minden dolgot. Ám ő nem apa a természet rendje szerint, hiszen ő

képtelen a mozgásra, ami nélkül a nemzés lehetetlen. Ő tehát a mi Istenünk, akié ez a világ, és a mező, ahová ő vet, az emberiség, és a mag az Isten igéje. Így amikor a tanítók hanyagok az Isten szavának prédikálásában, a világ dolgaival foglalatostkodván, a Sátán tévedést hint el az emberek szívében, miből számtalan felekezet gonosz tanítása ered.”

„A szentek és a próféták felkiáltanak: 'Óh Uram, ezek szerint nem jó tanokat adtál az embereknek? Hiszen annyi tévedés van?' Az Isten válasza: 'Jó tanítást adtam az embereknek, ám az emberek feladták; hogy a hiúságuknak szolgáljanak, a Sátán vetette beléjük a tévedéseket, melyeknek semmi köze a Törvényhez.' A szentek azt mondják: 'Óh, Uram, megszüntetjük ezeket a hibákat az emberek elpusztításával.'”

„Az Isten válasza: 'Ne tegyetek így, hiszen a hívők olyan szorosan kapcsolódnak a hitetlenekhez rokonság révén, hogy a hívők is elvesznének a hitetlenekkel együtt. Várjátok meg az Ítéletet, hiszen akkor a hitetleneket összegyűjtik az angyalaim és kivetik őket a Sátánnal együtt a pokolba, miközben a jó hívők az én királyságomba jönnek.' Bizony, számos hitetlen apa nemz hívő fiaikat, akik kedvéért az Isten várakozik a világ bűnbánatára.”

134. fejezet

„Azok, akik jó fűgét hordoznak az igaz tanítók, akik jó tanítást adnak, ám a világ, mely a hazugságokban leli örömet, a tanítók leveleit keresi, melyek finom szavakról és hízelgésről szólnak. Aki értő, az látja, hogy a Sátán egyesíti önmagát a testtel és az értelemmel, és gazdag támogatást hoz a leveleknek, melyek nem mások, mint a földi javak sokasága, melyek segítségével ő eltakarja a bűnt; az, aki megkapja, az ember, beteggé válik és késszé az örök halálra. A városlakó, akinek vize volt és odaadta az ő vizét másoknak, hogy lemossák magukról a tisztátalanságot; ám a saját ruháját romlásnak tette ki, az a tanító, aki másoknak a vezeklésről prédikál, és önmaga bűnben lakozik. Óh, nyomorult ember, mert nem az angyalok, hanem a saját nyelved írja fel a levegőbe a büntetést, amely számodra megfelelő!”

„Ha valakinek akkora nyelve lenne, mint egy elefántnak és a teste többi része pedig olyan kicsi, mint egy hangyáé, hát nem lenne ez szörnyű dolog? De igen, biztosan. Bizony mondom nektek hát, hogy még szörnyűbb az, ha valaki vezeklésről prédikál, miközben ő maga nem bánja meg a bűneit. A két ember, aki almát árult, ők azok a tanítók, akik Isten szeretetéről prédikálnak, és ezért nem hízelegnek, ellenkezőleg, az igazságot hirdetik, miközben beérik csupán a szegény ember megélhetésével. Az élő Istenre, akinek

jelenlétében az én lelkem áll, az ilyen emberek nem kapják meg a világ elismerését, inkább a megvetését. Ám az, aki almahéjat árul arany súlyának értékében, és eldobja az almát, ő az, aki az emberek kedve szerint prédikál, és hízeleg a világnak, ezáltal pedig tönkre teszi azok lelkét, akik követik a hízelgését! Ah, hányan pusztultak el ilyen okból!” Ezután e sorok írója szólalt meg, mondván: „Miként hallgassa az ember az Isten szavát, és hogyan ismerje meg az ember őt, hogy az Isten szeretetéről prédikáljon?”

Jézus azt felelte: „Annak, aki tanít, úgy kell figyelnie, mintha az Isten szólna, amikor ő jó tanokat hirdet, mert az Isten szól a szájával. Ám aki nem feddi meg a bűnösöket, az emberek tekintetében, hízeleg bizonyos embereknek, azt el kell kerülni, mint egy borzalmas kígyót, mert igazából tényleg megmérgezi az emberi füleket. Értitek? Bizony mondom nektek, hogy a még a sebesült embernek sem kitűnő kötésre van szüksége, hogy bekösse sebet, sokkal inkább egy jó kenőcsre, hasonlóképpen a bűnösnek sem szép szavakra van szüksége, hanem inkább dorgálásra, azért, hogy többé ne vétkezzen.”

135. fejezet

Ezután Péter azt mondta: Óh, Mester, mondd el nekünk, hogyan kell gyötrődnie az eltévelyedettnek, és mennyi ideig lesz a pokolban, azért, hogy megszabaduljon a bűneitől.” Jézus így válaszolt: „Óh, Péter, nagyfontosságú dolog az, amit megkérdeztél, és ezért, ha az Istennek öröme telik benne, válaszolni fogok neked. Tudd meg hát ezért, hogy a pokol egy, ám hét bugyra van, egyik a másik alatt. Mivel hétféle bűn van, ezért a pokolnak hét kapuja, melyeket a Sátán hozott létre, hétféle büntetés van tehát benne.”

„A büszke, aki szívében gőgös, a legalsó bugyrába merül majd, miután áthaladt valamennyi felette lévő bugyron, és megszenvedte az összes bennük található fájdalmat. Mert itt arra törekszik, hogy magasabb legyen, mint az Isten, elvárván, hogy a saját kívánságai szerint cselekedjen, ellentétben azzal, amit az Isten parancsol, és senkit sem hajlandó maga felett elismerni, ezért a Sátán és ördögei lába alá lesz helyezve, akik rajta fognak taposni, mint a szőlőn, amikor bor készül, és örökön át kigúnyolt és lenézett lesz az ördögök által.”

„Az irigy, aki itt gúnyolódik az ő jó szomszédain és örvendezik azok szerencsétlenségén, a hatodik bugyrába jut le, és ott nagyszámú pokoli kígyók méregfoga tép belé. És úgy fog tűnni számára, hogy a pokolban mindenki az ő kínlódása felett örvendezik, és gyászolja, hogy nem mehet le a hetedik bugyrába. Mivel az átkozottak

képtelenek bármilyen öröme is, az Isten igazságossága úgy nyilvánul meg ennek a nyomorult embernek a számára, mint amikor valakit álmában elutasítanak és úgy érzi a gyötrelmet, annak ellenére, hogy a büszke ember elé célok lettek állítva. Hiszen ahol egyáltalán nincs boldogság, úgy tűnik majd számára, hogy mindenki az ő szerencsétlensége felett örvendezik, és gyászolja, hogy nem még rosszabb számára.”

„A kapzsi fog az ötödik bugyrába jutni, ahol rendkívüli szegénységet szenved el, mert gazdagon a lakomákért volt odáig. És a démonok, a nagyobb gyötremért, felkínálják neki mindazt, amire vágyik, és amikor az a kezébe veszi, más démonok erőszakkal ragadják el a kezéből, a következő szavakkal: 'Emlékezz rá, hogy nem adtál szeretetet az Istennek, ezért az Isten nem akarja, hogy most kapj.' Óh, boldogtalan ember! Most olyan körülmények között találja magát, amikor emlékezik majd a múlt bőségére, és íme, itt a jelen nyomora, és azon javak révén, melyeket nem kap meg, megszerezhetette volna az örök bőséget!”

„A negyedik bugyrába a kéjvágyók kerülnek, ahol, mert az Isten által adott utat megváltoztatták, olyan lesz az, mint a kukorica, melyet az ördög égő trágyáján főztek. És ott szörnyű pokoli kígyók teszik magukévá őket. És mert szajhákkal vétkeztek, mindez a tisztátalan cselekedet átalakul számukra a pokoli fúriákkal való egyesüléssé; mely démonok olyanok, mint a nők, akik haja kígyókból áll, akik szeme lángoló kén, akik szája mérgező, akik nyelve sirálycsőr, akik testét mindenhol horgok borítják, olyanok, mint azok, mellyel kifogják az ostoba halat, akik karmai olyanok mint a griffekéi, kiknek körmei olyanok, mint a borotvák, akik nemzőszerve maga a tűz. Ezekkel telik az összes kéjsóvárnak öröme a pokoli parázson, mely az ágyuk lesz.”

„A harmadik bugyrába a lusták mennek le, akik most nem hajlandóak dolgozni. Itt városok épülnek és hatalmas paloták, melyek mihelyt elkészülnek, szükségképpen azonnal leromboltatnak, mert egyetlen kő nem jó helyre került. És ezek a hatalmas kövek a lusták vállain pihennek majd, akiknek nem lesz szabadon a keze, hogy lehűtsék a testüket, miközben járkálnak, és könnyítsenek terhükön, megértvén azt, hogy a lustaság minden erőt elvett a karjukból, és a lábaikat pedig pokoli kígyók béklyózzák meg. És, ami rosszabb, mögöttük démonok vannak, akik lökdösik őket, és a földre zuhannak számos alkalommal a súly alatt, ám senki sem segít nekik, hogy felemeljék; nem, révén túl nehéz felemelni, kétszer akkora mennyiséget tesznek rá.”

„A második bugyrába a torkosok mennek le. Ám itt ínség van az élelemből, olyannyira, hogy semmi más nem lesz enivaló, mint élő skorpiók és élő kígyók, melyek olyan gyötrellemmel szolgálnak, hogy jobb lett volna számukra, ha meg sem születnek, mint ilyen ételmezt enni. Habár valójában felkínálnak nekik a démonok, megjelenésükben, kitűnő

húsokat; ám mivel a kezük és a lábuk tüzes bilincsekbe van verve, képtelenek kinyújtani a kezüket, azon alkalmakkor, amikor a hús megjelenik előttük. Ami még rosszabb, hogy azok a bizonyos skorpiók, melyeket esznek, hogy éhségüket csillapítsák, nem képesek gyorsan előjönni, széthasogatják a falánkak titkos részeit. És amikor előjönnek undorítóan és tisztátalanul, mocskosan mint ők, ezek újra elfogyasztják őket.”

„A haragos megy le az első bugyrába, ahol valamennyi ördög sértegeti és azon átkozottak sokasága, akik mélyebbre mennek le, mint ő. Megvetik és rásújtanak, rákényszerítve, hogy lefeküdjön az útra, amelyen járnak, a lábait a torkára tevén. Ám ő nem képes önmagát megvédeni, mert keze és lába meg van kötözve. És ami rosszabb, nem képes utat adni haragjának, másokat sértegetve, mivel a nyelve horoggal rögzítve van, olyannal, mint amilyent az használ, aki húst árul. Ebben az átkozott helyzetben általános büntetés is van, közös [a pokol] valamennyi bugyra esetében, miként különböző magok keverékéből összeáll egy cipő. Ám ez tűzből, jégből, menydörgésből, villámcsapásból, kénből, hőségéből, hidegből, szélből, őrületből, rettegésből van, mindez egyesítve az Isten igazságosságával, és oly módon, hogy a hideget nem enyhíti a meleg, a forróságot és a tüzet a jég, ellenkezőleg, mindegyikük egyenként okoz gyötrelmet a nyomorult bűnösnek.”

136. fejezet

„Ezen az átkozott helyen laknak örökké a hitetlenek, addig, hogy ha a világ köles magvakkal lenne kitöltve, és egy madár minden száz évben felcsípne egyetlen magot, hogy kiürítse a világot, amikor pedig az kiürülne, akkor mehetnének csak a hitetlenek a Paradicsomba, hogy örömben megpihenjenek. Ám nincs meg ez a remény számukra, mert szenvedésük nem érhet véget, tudván azt, hogy nem voltak hajlandók az Isten szeretetének érdekében felhagyni bűneik elkövetésével. A hívőknek azonban jó sora lesz, mert gyötrelmük véget ér.” A tanítványok megrémülve hallgatták ezt, és azt mondták: ”Ezek szerint a hívőknek a pokolba kell menniük?”

Jézus így válaszolt: „Mindenkinek, bárkik legyenek is, a pokolba kell menni. Ez igaz, azonban Isten szentjei és prófétái oda menvén és ott tartózkodván nem szenvednek semmiféle büntetést és ítéletet, csupán a félelemtől szenvednek. És mit is mondjak? Azt mondom nektek, hogy oda kell mennie [még] az Isten Küldöttének is, hogy az Isten ítéletében részesüljön. Ezért a pokol reszketni fog jelenlétében. És mivel emberi teste van, mindazok, akiknek emberi testük van büntetés alatt lesznek, egészen addig, amíg az Isten Küldötte eljön és a pokolban tartózkodik, egészen addig büntetés nélkül maradnak. Ám

[csak] addig tartózkodik ott, amíg valaki lehunyja és ismét kinyitja a szemét. És ezt azért teszi az Isten minden egyes teremtménnyel, hogy megtudják, hogy részesülnek az Isten Küldötte által jelentett előnyből.”

„Amikor odamennek, az összes ördög sikítani fog és igyekeznek elrejtetni magukat az égő parázs alá, azt mondogatván egymásnak: 'Menekülj, menekülj, itt jön Mohamed, az ellenségünk!' Ezt hallván a Sátán mindkét kezével a saját arcára sújt, és visítva mondja: 'Nemesebb vagy nálam, annak ellenére, hogy igazságtalanul történt így!' Ami a hívőket illeti, akiknek hetvenkét szintjük van, a két legutolsó szinten állók, akiknek megvolt a hite, ám jócselekedetek nélkül, az egyik, szomorú lévén a jótettek [hiánya] miatt, és a másik, örömet lelve a gonoszságban, hetvenezer évig tartózkodik a pokolban.”

„Ezen évek letelte után Gábriel angyal eljön a pokolba és meghallja őket, amint azt mondják: 'Óh, Mohamed, hol van a számunkra tett ígéreted, azt mondván, hogy azok, akik az ő hitével bírnak, nem maradnak örökké a pokolban?' Az Isten angyala visszatér a Paradicsomba, és tisztelettel megközelíti az Isten Küldöttét, majd elmondja neki, amit hallott. Ezután a Küldött az Istenhez szól, mondván: 'Uram, Istenem, emlékezz az ígéretre, melyet nekem, a te szolgálódnak tettél, velük kapcsolatban, miszerint ha az én hitemmel rendelkeznek, nem maradnak örökké a pokolban.' Az Isten így szól: 'Kérj, amit akarsz, óh, barátom, hiszen mindent megadok neked, amit kérsz.’”

137. fejezet

„Ezután az Isten Küldötte így szól: 'Óh, Uram, a hívők már hetvenezer éve vannak a pokolban. Hol van Uram, a kegyelmed? Kérlek Uram, szabadítsd meg őket azoktól a keserű büntetésektől.’”

„Ezután az Isten parancsot ad a négy kedvenc angyalnak, hogy menjenek a pokolba és hozzanak ki mindenkit, aki hisz az ő Küldöttében, és vezessék őket a Paradicsomba. És így fognak tenni.”

„És íme, az Isten Küldöttébe vetett hit előnye, hogy azok, akik hittek benne, annak ellenére, hogy nem végeztek jócselekedeteket, mivel az ő hitében haltak meg, a Paradicsomba jutnak, miután letöltötték azt a büntetést, amiről beszéltem.”

138. fejezet

Amikor érkezett a reggel, korán, a város minden férjja, a nőikkel és a gyermekekkel együtt, odamentek ahhoz a házhoz, ahol Jézus a tanítványaival tartózkodott, és kérték őt, mondván: „Uram, könyörülj rajtunk, mert az idén a férgek megették a gabonánkat és ezért semmi kenyeret nem kapunk a földjeinkről ebben az évben.” Jézus azt felelte: „Miféle félelem a tiétek? Nem tudjátok, hogy Illés, az Isten szolgája, miközben Akháb üldözte három éven át, nem látott kenyeret, csupán magvakkal és vadgyümölcsökkel táplálta magát? Dávid atyánk, az Isten prófétája, vad gyümölcsöket és magokat evett két éven át [mialatt] Saul üldözte, [és] csupán csak kétszer evett kenyeret? A férfiak azt válaszolták? „Uram, ők az Isten prófétái voltak, lelki boldogsággal táplálkoztak, ezért jól túrték a megpróbáltatásokat, ám miként boldogulnának ezek a kicsinyek? – és rámutattak gyermekeik sokaságára. Ezután Jézus megszánta az ő nyomorúságukat és így szólt: „Mennyi idő van az aratásig?” Azt felelték: „Húsz nap”. Jézus így folytatta: „Legyen ez a húsz nap a böjtölésé és az imádságé az Istenhez, hogy könyörüljön meg rajtatok. Bizony mondom nektek, az Isten okozta ezt az ínséget, mert itt kezdődött az ember örülete és Izrael bűne, amikor azt mondták, hogy én Isten vagyok, vagy hogy az Isten fia.” Amikor pedig már tizenkilenc napja böjtöltek, a huszadik nap reggelén a mezőkön és a dombokon érett gabonát láttak. Futottak Jézushoz, és elmondtak neki mindent. És amikor mindezeket meghallotta Jézus, köszönetet mondott az Istennek, és így szólt: „Menjetek testvéreim, és gyűjtsétek össze a kenyeret, amit az Isten adott.” Olyan sok gabonát gyűjtöttek be, hogy nem tudták, hol tárolják, és ugyanez történt igen sok helyen Izraelben.

A városiak tanács felállítására kérték fel Jézust, mint királyukat, amikor pedig ezt megtudta, elmenekült közülük, és a tanítványainak is tizenöt napjába telt, mire megtalálták.

139. fejezet

Jézust, Jakabbal és Jánossal együtt, e sorok írója találta meg. És sírva fakadtak és azt mondták: „Óh, Mester, miért menekültél el előlünk? Már gyászban kerestünk téged; igen, valamennyi apostol sírva keresett téged.” Jézus így felelt: „Elmenekültem, mert tudtam, hogy egy sereg ördög készül ellenem, akiket rövid időn belül meg fogtok látni. Ugyanis a főpapok, az emberek véneivel együtt, felkelnek ellenem és ki akarják csikarni a hatóságtól, a római helytartótól, hogy megöljön engem, mert attól tartanak, hogy meg akarom kaparintani a királyságot Izrael felett. Továbbá, elad és elárul engem az egyik tanítványom, miként Józsefet eladták Egyiptomban. Az Isten azonban bukásra készíti, miként Dávid próféta

mondotta; bele fogja őt ejteni abba a gödörbe, amely csapdát az ő szomszédjának állított fel. Hiszen az Isten megment az ő kezéből, és elvisz engem a világból.” Az apostolok megijedtek, ám Jézus vigasztalta őket, mondván: „Ne féljeteK, nem köztetek van, aki elárul engem.” [És a három tanítvány pedig] vigasztalást nyert [ettől].

A következő napon, kettesével, megérkezett Jézus harminchat tanítványa, ő pedig Damaszkuszban maradt, hogy megvárja a többieket. És mindannyian gyászoltak, mert tudták, Jézusnak el kell távoznia ebből a világból. Ezért ő szólásra nyitotta a száját és azt mondta: „Aki anélkül jár, hogy nem tudja, hová is megy, bizonyára boldogtalan, ám még boldogtalanabb, aki tudja, miként lehet eljutni egy jó fogadóba, ám a vágyai és a kívánságai a sáros úton tartják, esőben és kiszolgáltatva a rablóknak.”

„Mondjátok meg nekem testvéreim, ez a világ a mi szülőföldünk? Biztosan nem, hiszen tudjuk, az első embert kivetették ebbe a világba, száműzetésbe, és a bűne miatti büntetését szenvedti itt. [Van] olyan száműzött, aki ne vágya a visszatérésre a saját gazdag országába, amikor szegénységben találja magát? Az ész tagadja ezt, ám a tapasztalat bizonyítja, mert az e világot nagyon szeretők nem gondolnak a halálra. Nem; amikor pedig beszél valaki [nekik] a halálról, nem [figyelnek] oda az ő beszédére.”

140. fejezet

„Higgyetek nekem, óh, emberek, olyan kiváltsággal jöttem e világba, mellyel egyetlen ember sem rendelkezett, és még az Isten Küldötte sem fog, hiszen az Isten nem azért teremtette az embert, hogy ebben a világban éljen, ellenkezőleg, a Paradicsomban helyezte el őt. Biztos, hogy aki nem reméli, hogy a rómaiaktól bármit is kap, merthogy olyan törvények alatt élnek, mely idegen számára, nem fogja elhagyni a saját országát, mindazzal együtt, amije csak van, a soha vissza nem térés szándékával, és elmenni Rómába élni. És még kevésbé tenne így, ha úgy találná, hogy megbántotta volna Cézárt. Ennek ellenére bizony mondom nektek, és Salamon, az Isten prófétája, együtt sír velem: Óh, halál, milyen keserű az emlékezés rád azok számára, akik a gazdagságukban pihennek! Nem mondom ezt, mert meg kell halnom most, bár biztos vagyok benne, hogy élni fogok közel a világ végezetéig. Ám azért beszélek nektek erről a [dologról], hogy megtanuljatok meghalni. Az élő Istenre, minden ami történik, az szerencsétlenség, hiszen azt mutatja, hogy ahhoz, hogy egy dolgot jól tegyünk meg, fontos, hogy abban a [dologban] gyakorlatot szerezzünk. Láttátok már a katonákat, békeidőben miként edzik magukat egymással, mintha háborúban lennének? Hogyan halhatna egy ember, aki nem tanult meg jól meghalni, jó halált? A szent halála az

Isten szemében drága, mondta Dávid próféta. Tudjátok miért [drága az ilyen halál]? Elmondom nektek. Ez azért van, mert minden ritka dolog értékes, az ő haláluk, ahogy jól meghalnak, révén ritka, tehát drága az Isten, a mi teremtőnk szemében. Amikor az ember bármihez is nekilát, nemcsak az a [célja], hogy befejezze [azt], hanem erőfeszítést tesz, hogy az ő terve jó eredményt adjon. Óh, nyomorult ember, aki jobban díjazza az ő [ruháját], mint saját magát, hiszen amikor kiszabja az anyagot, óvatosan megméri azt, mielőtt kiszabja, és amikor kiszabja, óvatosan varrja meg azt. Ám az életét, amelybe beleszületik, hogy meghaljon, hiszen [csak az] aki nem születik, nem hal meg – [miért] nem méri meg az életét a halál szempontjából? Láttátok már azokat, akik építenek, miként fektetnek le minden egyes követ az alapzatába figyelmesen, megmérve annak egyenességét, hogy a fal ne omoljon le? Óh, nyomorult ember, az életed épülete romokká omlik össze, mert nem figyeled a halál alapzatát”

141. fejezet

„Mondjátok meg nekem, amikor egy ember megszületik, hogyan születik meg? Biztos, hogy meztelenül születik. És amikor holtan a föld alatt fekszik, milyen többlete van? Egy átlagos vászonba van betekerve, és ez az a jutalom, amit a világ ad neki. Ha ez azt jelenti, hogy minden kezdetnek arányosnak kell lenni a végzettel, azért, hogy a munkálkodás jó véget érjen, akkor milyen legyen annak az embernek a vége, aki földi gazdagságra vágyik? Meg fog ugyanis halni, miként Dávid, az Isten prófétája mondja: 'A bűnös a leggonoszabb halált hal.'”

„Ha egy ruhát varró ember kötelet fűzne fonál helyett a tűbe, miként tudná elérni munkája [végét]? Természetesen hiába dolgozna, és a szomszédai is megvetnék. Most már az ember megértheti, hogy folyamatosan ezt teszi, amikor földi javakat gyűjt. Hiszen a halál a tű, ahová a földi javak kötelét nem lehet befűzni. Mindazonáltal, őrületében folyamatosan arra törekszik, hogy a munka sikeres legyen, ám hiába.”

„Aki pedig nem hisz a szavaimnak, emelje a tekintetét a sírokra, azért, hogy ott megtalálja az igazságot. Az, aki arra törekszik, hogy mindenki másnál bölcsebb legyen az istenfélelemben, tanulmányozza a sírok könyvét, hogy igaz tanításra leljen az üdvösségére vonatkozóan. Hiszen megtanul óvatossá lenni a világgal, a testtel és az értelemmel szemben, amikor látja, hogy az ember teste a férgek étele céljából van fenntartva. Mondjátok meg nekem, ha lenne egy út, olyan állapotban, hogy annak közepén egy ember nyugodtan sétálhat, ám a szélén járva betörné a fejét; mit mondanátok hát, ha meglátnátok több embert,

egymással szemben haladva, akik arra törekednek, hogy elérjék a legközelebbi útszélt és megöljék magukat? Mennyire elcsodálkoznátok! Bizonyára ezt mondanátok: 'Ezek megőrültek és féktelenek, és ha nem féktelenek, akkor reménytelenek.'" „Így van ez, igaz” – válaszolták a tanítványok.

Jézus sírva fakadt és azt mondta: „Így igaz, szerelmesek a világba. Hiszen ha az értelem szerint élnének, mely középen tartaná az embert, akkor az Isten törvényét követnék, és megmenekülnének az örök haláltól. Ám mivel a testet követik és a világot, féktelenek és durva ellenségei saját maguknak, arra törekszenek, hogy fennhéjázóbbak és minél bujábbak legyenek egymáshoz.”

142. fejezet

Júdás, az áruló, amikor látta, hogy Jézus elmenekült, elvesztette a reményt, hogy befolyásossá válik a világban, ő hordozta ugyanis Jézus erszényét, amelyben mindazt tartották, amit az Isten-szeretet miatt kapott. Azt remélte, hogy Jézus Izrael királya lesz, és ő maga pedig befolyásos ember. Így hát, elvesztvén a reményét, azt mondta magának: „Ha ez az ember próféta lenne, akkor tudná, hogy ellopom a pénzét, és ezért elveszítené a türelmét és elűzne a szolgálatából, tudván, hogy én nem hiszek benne. És ha bölcs ember lenne, akkor nem menekülne attól a megtiszteltetéstől, amit az Isten adni szeretne neki. Tehát jobb lesz, ha megállapodást kötök a főpapokkal és az írástudókkal és a farizeusokkal, és meglátom, hogyan adjam őt a kezükbe, hogy képes legyek valami jót is megszerezni.”

Miután döntésre jutott, értesítette az írástudókat és a farizeusokat a Nainban történt eseményekről. És ők tanácskozást tartottak a főpappal, mondván: „Mit tegyünk, ha ez az ember király lesz? Biztosan rosszul járunk, hiszen azon van, hogy megújítsa az Isten imádatát, az ősi szokás nyomán, mert nem tudja megszüntetni a hagyományainkat. Miként alakulna sorsunk egy ilyen ember uralkodása alatt? Bizonyára mindannyian elvesznénk, a gyermekeinkkel együtt: kidobtván a hivatalunkból, könyörögnünk kellene élelemért.”

„Mostanság, dicséret érte Istennek, van egy királyunk és egy kormányzónk, akik idegenek a Törvényeink számára, nem érdeklik őket a törvényeink és minket sem érdekel az övék. És így képesek voltunk megtenni mindent, amire csak vágytunk, akár még bünt is elkövethettünk, hiszen a mi Istenünk olyan irgalmas, hogy lecsillapul a böjttől és az áldozattól. Ha azonban ez az ember király lesz, nem lesz nyugodalma, amíg nem látja az Isten olyan módon történő imádatát, miként azt Mózes leírta; és ami még rosszabb, azt

mondja, hogy a Messiás nem Dávid leszármazottjaként jön el (ahogyan azt az egyik fő tanítványa elmondta nekünk), ellenkezőleg, Izmael leszármazottjaként jön el, és az ígélet Izmaelben válik valóra és nem Izsákkal.”

„Mi lesz tehát annak gyümölcse, ha ez az ember életben marad? Biztos, hogy az izmaeliták jóban lesznek a rómaiakkal, és nekik adják az országunkat, hogy birtokolják, és ezért Izraelt újra rabszolgaságba vetik, mint hajdanán történt.” Így hát, miután meghallgatta a javaslatot, a főpap azt a választ adta, hogy tárgyalni kell Heródeszel és a kormányzóval, „az emberek ugyanis annyira kötődnek hozzá, hogy a katonaság nélkül nem vagyunk képesek tenni semmit; és bizonyára az Isten kedvére szolgálna, ha a hadsereg segítségével intéznénk el ezt az ügyet.” Így hát, miután tanácskoztak maguk között, eltervezték, hogy majd éjszaka fogják el, amikor a kormányzó és Heródes beleegyezik mindebbe.

143. fejezet

Ezt követően az összes tanítvány elment Damaszkuszba, az Isten akaratára. És azon a napon Júdás, az áruló, inkább, mint bárki más, úgy tett, mintha nagyon szenvedne Jézus hiányától, miként azt Jézus mondta: „Óvakodjatok attól, aki ok nélkül azon munkálkodik, hogy a szeretet jeleit adja nektek.” És az Isten elvette az értelmünket, hogy ne tudjuk mi végre mondta ezt. Amint az összes tanítvány megérkezett, Jézus azt mondta: „Térjünk vissza Galileába, mert az Isten angyala azt mondta nekem, hogy oda kell mennem.”

Az egyik szombat reggel tehát, Jézus eljött Názáretbe. Amikor a lakosok felismerték Jézust, mindenki látni kívánta őt. Egy vámszedő, aki Zakeusnak hívtak, kis termetű lévén, nem látta Jézust, a nagy tömeg miatt, felmászott hát egy platánfa tetejére, és ott várta, hogy Jézus elhaladjon azon a helyen, útközben, a zsinagóga felé. Amikor Jézus odaért arra a helyre, felemelte a szemét és így szólt: „Gyere le Zakeus, mert ma a te házában vendégeskedem.” A férfi lejött és nagy örömmel fogadta őt, nagyszerű lakomát készítve.

A farizeusok morgolódtak, azt mondták Jézus tanítványainak: „A Mesteretek miért megy együtt enni vámszedőkkel és bűnösökkel?” Jézus azt válaszolta: „Miért lép be az orvos egy házba? Mondjátok meg nekem, és én megmondom, miért jöttem ide.” Azok azt válaszolták: „Meggyógyítani a beteget.” „Igazat mondtatok – felelte Jézus, - hiszen [az egészségeseknek] nincs szükségük orvosságra, csak a betegeknek.”

144. fejezet

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelke áll, az Isten elküldi az ő prófétáit és szolgálóit a világba, azért, hogy a bűnösök bűnbánatot tartsanak; és nem az igazak kedvéért küldi [őket], mivel nekik nincs szükségük bűnbánatra, miként a tisztának sincs szüksége fürdőre. De bizony mondom nektek, ha igazi farizeusok lennétek, boldogok lennétek, hogy eljöttem a bűnösökhöz az ő megváltásuk érdekében. Mondjátok meg nekem, ismeritek a saját eredeteket és hogy a világ miként kapott farizeusokat? Elmondom nektek, mert látom, nem tudjátok, hallgassatok hát szavamra.”

Énok, az Isten barátja, aki az Istennel járt az igazságban, nem fordított figyelmet a világra, elragadták az égbe, a Paradicsomba; és ott lakozik majd egészen az ítélet napjáig (amikor is, közel a világ végéhez, ismét visszatér hogy segítse a világot Illéssel és másokkal együtt). És így az emberek, értesülvén erről, révén vágnak a Paradicsomra, elkezdik keresni az Istent, az ő teremtőjüket. A 'farizeus' pontos jelentése 'Isten-kereső' a kánaániták nyelvén, ugyanis ez a név onnan ered, hogy [ily módon] tették nevetségessé a jó embereket, a kánaániták ugyanis belemerültek a bálványimádásba, ami nem más, mint az emberi kéz imádata.”

„És amikor a kánaániták meglátták azokat az embereinket, akik elkülönültek a világtól, hogy az Istent szolgálják, amikor ők tehát megláttak egy ilyen embert, azt mondták gúnyosan: 'farizeus', ami annyit tesz, hogy 'keresi az Istent', vagyis, mintha azt mondták volna: 'Óh, bolond ember, nincsenek bálványszobraid és a szelet imádod; tekints a sorsodra és jöjj, szolgálj a mi isteneinket.' Bizony mondom nektek – folytatta Jézus -, az Isten összes szentje és prófétája farizeus volt, nem a nevében, miként ti, hanem minden egyes tetteiben. Hiszen minden egyes cselekedetükben az Istent, az ő teremtőjüket keresték, és az Isten-szeretetük miatt elhagyták a városokat és a saját javaikat, eladván [azokat] és nekiadták a szegényeknek, mert szerették az Istent.”

145. fejezet

„Az élő Istenre, Illés, az Isten barátjának korában, volt tizenkét hegy, tizenhét-ezer farizeus által benépesítvén; és habár nagyon nagy számmal voltak, mégsem lehetett köztük találni egyetlen semmirekellőt sem, ellenkezőleg, valamennyien Isten kiválasztottai voltak. Ám manapság, amikor Izraelnek százezernél is több farizeusa van, kérjük az Istent, hogy legalább minden ezerből legyen egy, aki kiválasztott.”

A farizeusok felháborodva válaszoltak: „Akkor tehát mi valamennyien semmirekellők vagyunk, és te kárhoztatod a vallásunkat!” Jézus így szólt: „Nem kárhoztatom az igaz farizeusok vallását, sőt, olyannyira helyeslem azt, hogy kész vagyok meghalni érte. Ám gyertek, hadd lássuk, [igaz] farizeusok vagytok-e. Illés, az Isten barátja, amikor egyik tanítványával, Elizeussal imádkozott, írt egy kis könyvet, amelybe belefoglalt minden emberi bölcsességet, a mi Urunk, Istenünk törvényeivel kapcsolatban.”

A farizeusok összezavarodtak, amikor meghallották Illés könyvének említését, mert ismerték a hagyományaik révén, hogy senki sem tartotta meg azt a tanítást. Azt [állították], hogy el kell menniük bizonyos dolgokat elvégezni. Jézus azonban így szólt: „Ha igaz farizeusok lennétek, akkor minden egyéb dologgal felhagynátok, hogy meghallgassátok ezt, hiszen a farizeusok egyedül az istent keresik.” Így hát zavartan ottmaradtak, Jézusra figyeltek, aki ismét megszólalt:

„Illés, az Isten szolgája (így kezdődik a kis könyv), mindazoknak, akik arra vágnak, hogy az Istennel, az ő teremőjükkel járjanak, a következőket írja:’

’Akik arra vágnak, hogy sokat tanuljanak, azok kevéssé félik az Istent, mert aki féli az Istent, csak azt akarja tudni, ami az Isten akarata. Azok, akik tisztességes szavakat keresnek, nem kutatják az Istent, aki semmi mást sem tesz, mint rosszallja a bűneinket.’

’Azok, akik arra vágnak, hogy keressék az Istent, azok csukják be a házuk ajtajait és ablakait, hiszen a Mester nem szereti önmagát az ő házán kívül látni, [azon a helyen], ahol nem szeretik.’

’Ezért örködjete az érzékszerveitek és örködjete a szívetek felett, hogy az Isten ne találja magát rajtunk kívül, ebben a világban, melyet gyűlöl.’

’Azok, akik jó cselekedeteket szeretnének véghezvinni, járjanak el saját maguk szerint, hiszen [semmi jó nincs abban], ha megszerzi valaki az egész világot, de elveszíti a saját lelkét.’

’Azok, akik tanítani szeretnének másokat, éljenek jobban, mint mások, hiszen semmit sem lehet attól tanulni, aki kevesebbet tud minálunk. Miként változtatná meg egy bűnös az életét, ha azt hallja, hogy nálánál rosszabb az, aki tanítja?’

’Azok, akik az Istent keresik, szabaduljanak meg az emberekkel való beszélgetésektől; mert Mózes egyedül volt a Sínai hegyen ahol az Isten rátalált és beszélt vele, miként a barát teszi amikor szól a barátjával.’

'Azok, akik kutatják az Istent, el fognak jutni odáig, [ahová] a világ emberei, hogy csupán egyszer harmincnaponként, a saját dolguk tekintetében, miszerint keresik az Istent, két év elvégezhető egyetlen nap alatt.'

'Amikor jár, ne azt nézze, miként kímélheti meg a lábát.'

'Amikor beszél, ne mondjon mást, csak amit feltétlen szükséges.'

'Amikor esznek, éhesen keljenek fel az asztaltól, arra gondolván, az egyes napok nem érnek el a következőig, úgy töltvén az idejüket, mint amikor valaki lélegzetet vesz.'

'Legyen egy ruhád, az állatok bőre elegendő.'

'A darab föld aludjon a csupasz földön [és] minden éjszaka két óra alvás elegendő.'

'Ne gyűlöljön senkit, hogy mentse magát, ne ítéljen senkit, hogy mentse magát.'

'Az imádságban félelem töltse el őket, mintha az eljövendő ítéletnél lennének.'

'Most pedig ezt tegyétek az Isten szolgálatában, az isten törvényével, mely Mózes által adott, ily módon ugyanis megtaláljátok az Istent, mindenkor és mindenhol úgy fogjátok érezni, hogy az Istenben vagytok és az Isten tibennetek.'

Ez Illés kis könyve, óh, farizeusok. Ismét elmondom nektek, hogy ha [igaz] farizeusok lennétek, örömeteket lelnétek abban, hogy beléptem ide, mert az Isten irgalmas a bűnösökhöz."

146. fejezet

Ezek után Zakeus így szólt: „Uram, négyszeresen adom meg neked azt, az Isten szerelmére, amit uzsora révén kaptam.” Jézus erre azt mondta: „A mai napon megváltás jött erre a házra. Bizony, bizony, megannyi vámszedő, kéjnő és bűnös be fog menni az Isten királyságába, és azok, akik magukat igaznak tartják, az örök lángokra.” Ezt hallván a farizeusok, felháborodottan távoztak.

Ezután Jézus így szólt a bűnbánatot tartókhoz és az ő tanítványihoz: „Volt egy apa, s annak két fia, és a fiatalabb azt mondta: 'Atyám, add ki a részem a javakból; és az ő apja odaadta neki. Ő pedig, megkapván az ő részét, elment egy távoli országba, ahol minden

gazdagságát eltékozolta kéjnőkre és fényűző életre. Ezek után hatalmas éhínség támadt abban az országban, így hát ez a nyomorult ember, elment szolgálni egy városi lakost, aki elküldte őt a tulajdonában lévő disznók etetésére. És miközben etette őket, az éhségét a disznókkal együtt csillapította, makkot fogyasztván.”

„Ám amikor magához tért, azt mondta: 'Óh, atyám házában mennyien esznek bőségesen, én meg itt éhen veszek! Felkelek tehát és elmegyek atyám házába, és azt mondom neki: 'Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, tégy velem úgy, miként egyik szolgáloddal teszel.' A szegény ember elment és úgy történt, hogy amikor az atyja a távolban meglátta őt, megkönyörült rajta. Elébe ment tehát és amikor odaért hozzá megölelte és megcsókolta.”

„A fiú meghajolt és így szólt: 'Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, tégy velem úgy, mint egyik szolgáloddal teszel, hiszen nem vagyok méltó, hogy a fiadnak nevezz.' Az atya azt mondta: 'Fiam, ne beszélj így, hiszen a fiam vagy, és nem akarom hogy a szolgálaim között legyél.' És hívta a szolgálát és így szólt: 'Hozzatok új köntöst és ruhát a fiamnak, és adjatok neki új [öltözetet], adjatok rá a gyűrűt az ujjára, és öljétek meg a hízott borjút, és örvendezzünk. Hiszen a [az én] fiam halott volt, ám újra életre kelt; elveszett és megtaláltatott.’”

147. fejezet

„Miközben ők vigadoztak a házban, az idősebb fiú hazaért, és hallotta, milyen vidámsággal vannak odabent, mire elcsodálkozott és hívatta az egyik szolgát, megkérdezvén tőle, mire föl ez a nagy vígasság. A szolga azt felelte neki: 'A fivéred hazatért, és az atyád levágatta a hízott borjút, és most lakomáznak.' Az idősebb fiút mindez nagyon feldühítette, és nem volt hajlandó bemenni a házba. Ezért kijött hozzá az atyja és azt mondta neki: 'Fiam, a fivéred hazajött. Jöjj hát és örvendezz vele.’”

„Az idősebb fiú méltatlankodva válaszolta: 'Mindig jó szolgálatot tettem neked, és soha nem adtál nekem még egy bárányt sem, hogy elfogyasszam a barátaimmal. Ám ez a haszontalan fickó, aki itt hagyott téged, eltékozolta a részét kéjnőkre, most, hogy visszajött, levágattad neki a hízott borjút!' Az atya így szólt: 'Fiam, te mindig velem voltál és mindenem a tiéd; ő azonban halott volt és most újra él, elveszett, ám megtaláltatott; [ez az amiért] örvendeznünk kell.' Az idősebb fiú még dühösebb lett és azt mondta: 'Te bemehetsz és diadalt ülhetsz, én azonban nem eszem egy parázna asztalánál.' És otthagya az atyját,

anélkül, hogy egyetlen darab pénzt is kapott volna. Az élő Istenre – mondta Jézus – mindezek ellenére örvendezés van Isten angyalai között egyetlen, bűnbánatot tartó bűnös miatt is.”

És amikor befejezték az étkezést, ő eltávozott, mert Júdeába [akart] menni. A tanítványok azt mondták: „Mester, ne menj Júdeába, mert tudjuk, hogy a farizeusok a főpapokkal tanácskozást tartottak ellened.” Jézus azt felelte: „Tudtam róla, mielőtt még megtették volna, ám nem félek, hiszen semmit sem tehetnek az Isten akarata ellenében. Hagy tegyék meg mindazt, amire vágnak, mivel nem félek tőlük, ellenkezőleg, az Istent félem.”

148. fejezet

„Mondjátok meg most nekem: a farizeusok manapság [valóban] farizeusok? Az Isten szolgálói? Biztos, hogy nem! Így van ez, és bizony mondom nektek, semmi rosszabb nincs a földön, mint [amikor] egy ember egy hivatással és egy vallás öltözetével fedezi magát, [azért, hogy] elkendőzze a gonoszságát. Mondok nektek egy példát a régi idők farizeusairól, azért, hogy megismerjétek a jelenlegieket. Miután Illés eltávozott, a bálványimádók kíméletlen üldöztetése miatt, a farizeusok szent gyülekezete szétszóródott. Illés idejében ugyanis tízezernél is több prófétát, akik igaz farizeusok voltak, gyilkoltak meg, egyetlen év alatt.”

„Két farizeus elment a hegyekbe, hogy ott lakjon, és az egyikük, a lakóhelyén, tizenöt év elteltével sem tudott semmit a szomszédjáról, habár nem több, mint egy órányi utazás választotta el őket. Bárcsak kíváncsibbak lettek volna! Az történt ugyanis, hogy szárazság támadt azokon a hegyeken, és mindketten elindultak vizet keresni, és így egymásra találtak. Az idősebbik azt mondta – hiszen szokásban volt, hogy a legidősebbnek kell megszólalnia mindenki mást megelőzően, és súlyos bűnnek tartották, ha egy fiatalember az idős előtt szólal meg –, az idősebb tehát azt mondta: 'Hol laksz testvérem?' ő válaszolt, rámutatván ujjával a lakhelyére: 'Ott lakom.' (Ugyanis közel voltak ahhoz a helyhez, ahol a fiatalabb élt..”

„Az idősebbik így szólt: 'Mióta élsz ott testvérem?' A fiatalabb azt felelte: 'Tizenöt éve.' Az idősebbik folytatta: 'Talán akkor jöttél ide, amikor Ahab lemészárolta az Isten szolgálóit?' 'Így van' – felelte a fiatalabb. Az idősebb ismét megszólalt: 'Óh, testvérem, tudod, hogy most ki Izrael királya?' A fiatalabb azt mondta: 'Isten az, aki király Izraelben, a bálványimádók nem királyok, ellenkezőleg, üldözői Izraelnek.' 'Ez igaz – válaszolta az idősebb -, ám azt szeretném mondani, hogy ki az, aki mostanság üldözi Izraelt?'"

„A fiatalabb azt felelte: 'Izrael bűnei üldözik Izraelt, mert ha nem lennének bűnösök, [az Isten] nem keltette volna fel a bálványimádó fejedelmeket Izrael ellen.' Az idősebbik azt mondta: 'Ki az a hitetlen fejedelem, akit az Isten küldött Izraelt megfenyíteni?' A fiatalabb így szólt: 'Honnan tudhatnám, hiszen tizenöt éve már egyetlen embert sem láttam rajtad kívül, és nem tudok olvasni sem, ezért leveleket sem küldenek nekem?' Az idősebb így felelt: 'És mi a helyzet az új báránybőreiddel? Ki adta azokat neked, ha nem láttál egyetlen embert sem?'”

149. fejezet

„A fiatalabb így szólt: 'Az, aki olyan ruhákkal látta el Izrael népét, melyek negyven évig jók voltak a pusztában, megtartotta az én bőrjeimet olyan állapotban, amilyenek látod.' Ezután az idősebb észrevette, hogy a fiatalabb tökéletesebb mint ő, minden egyes évvel, amelyet beszélgetett az emberekkel. Ezért hát, hogy [javára szolgáljon] a beszélgetés, azt mondta: 'Testvérem, nem tudod, hogyan kell olvasni, [ám] én tudom, miként kell olvasni, s a házamban megtalálhatók Dávid zsoltárai. Jöjj hát, hogy tanítsalak olvasni minden nap és tegyem világossá számodra, hogy mit mondott Dávid.' A fiatalabb azt mondta: 'Menjünk most hát.'”

„Az idősebb így szólt: 'Óh, testvérem, két napja már, hogy vizet ittam, ezért keressünk egy kis vizet.' A fiatalabb azt mondta: 'Testvérem, már két hónapja, hogy vizet ittam. Menjünk tehát ezért és nézzük meg, mint mond az Isten az ő prófétája, Dávid által: az Isten képes nekünk vizet adni.' Visszatértek [hát] az idősebb otthonába, amelynek ajtajában frissvízű forrást találtak. Az idősebb így szólt: 'Óh, testvérem, mennyire szent az Isten, az Isten adta ezt a forrást a te kedvedért.'”

„A fiatalabb azt mondta: 'Óh, testvérem, alázattal szólsz, ám az bizonyos, hogy ha az Isten az én kedvemért tette volna ezt, akkor az én otthonomhoz közel fakasztotta volna a forrást, azért [hogy] ne kelljen elhagynom azt, hogy megkeressem. Ugyanis bevallom neked, bűnt követtem el ellened. Amikor azt mondtad, hogy már két napja nem ittál, [és hogy] vizet keresel, és én már két hónapja voltam úgy, hogy ittam volna, lelkesedést éreztem magamban, mintha jobb lennék nálad.' Ekkor az idősebb azt mondta: 'Óh, testvérem, igazat mondtál, ezért nem követtél el hát bűnt.'”

„A fiatalabb azt mondta: 'Óh, testvérem, elfelejtetted, amit Illés apánk mondott, hogy aki keresi az Istent, annak egyedül önmagát kell elféltélnie. Biztosan nem azt írja, hogy

[csupán] megismerjük, ellenkezőleg, azt, hogy megfigyeljük.' Az idősebb, aki észrevette az igazságot és a becsületességet társában, így szólt: 'Így igaz, és a mi Istenünk megbocsátott neked.' És így szólván, elővette a zsoltárokat és olvasni kezdte, amit Dávid atyánk mondott: 'Őrt állítok a számhoz, hogy a nyelvem ne legyen hajlandó gonosz szavakat kimondani, bocsánatot kérni valamilyen kifogással a bűnömért.' És ekkor az idős ember beszámolót adott a nyelvről, és a fiatalabb eltávozott. [Mindezek után] újabb tizenöt év telt el, mire ismét megtalálták egymást, mivel a fiatalabb megváltoztatta lakhelyét.'"

„Amikor pedig ismét rátalált, az idősebb [farizeus] azt mondta: 'Óh, testvérem, miért nem tértél vissza otthonodba?' A fiatalabb így felelt: 'Mert nem jól tanultam meg, amit mondtál nekem.' Ezután az idősebb így szólt: 'Hogyan lehetséges ez, [amikor] tizenöt év telt el?' A fiatalabb azt felelte: 'Ugyanis a szavakat, melyeket egyetlen óra alatt tanultam és soha nem felejtettem el, még nem vizsgáltam meg. Hogy milyen célból vannak, azaz túl sokat tanultam, de nem vizsgáltam meg [azokat]? Az Isten nem azt kutatja, hogy jó legyen az értelmünk, sokkal inkább a szívünket. Az ítélet napján tehát nem azt fogja kérdezni, mennyit tanultunk, hanem hogy mit tettünk.'"

150. fejezet

„Az idősebb azt felelte: 'Óh, testvérem, ne beszélj így, hiszen te azt a tudást vetted meg, amit az Isten meg akar jutalmazni.' A fiatalabb azt mondta: 'Miként szóljak most, hogy ne essek bűnbe, hiszen a szavaid igazak, és az enyémekek is. Azt mondom, hogy azok, akik ismerik az Isten parancsait, leírva a törvénybe, akkor nekik [először] meg kell azokat vizsgálni, ha később többet szeretnének tanulni. És mindaz, amit az ember megtanul, vizsgálja meg, és ne [csupán] tudja.' Az idősebb azt mondta: 'Óh, testvérem, mondd el nekem, hogy akivel te beszéltél, honnan tudod, hogy nem tanulta meg már mindazt, amit mondtam?'"

„A fiatalabb így felelt: 'Óh, testvérem, magammal szoktam beszélni. Minden nap az Isten ítélete elé helyezem magam, hogy számot vessek önmagamról. És ha bármikor így teszek, kifogást érzek magamban a hibáim miatt.' Azt mondta az idősebb: 'Óh, testvérem, milyen hibáid vannak, aki tökéletes?' A fiatalabb így szólt: 'Óh, testvérem, ne mondd ezt, hiszen két súlyos hiba között állok: az egyik, hogy nem ismerem el magamról, hogy én vagyok a legnagyobb bűnös; a másik pedig, hogy nem vágyom a vezeklésre jobban, mint más emberek.' Az idősebb azt mondta erre: 'Nos, miként is ismerhetnéd el magadról, hogy a legnagyobb bűnös vagy, amikor te vagy a legtökéletesebb [az emberek között]?'"

„A fiatalabb azt felelte: 'Az első szó, amelyet a mesterem mondott nekem, amikor felvettem a farizeusok magatartását az volt, hogy tisztában kell lennem mások jóságával és a saját gonoszságommal, hiszen ha így teszek, akkor észre kell vennem magamon, hogy én vagyok a legnagyobb bűnös.' Mire az idősebb: 'Óh, testvérem, kinek a jóságával vagy kinek a gonoszságával tudsz tisztában lenni, hiszen egyetlen ember sincs itt?' A fiatalabb azt mondta: 'Tisztában kell lennem az Nap és a bolygók engedelmisségével, hiszen valamennyien jobban szolgálják a Teremtőt, mint én. Ám egyben el is ítélem őket, mert nem adnak olyan fényt, amilyenre vágyom, vagy mert a hevük túlságosan erős, vagy túl sok vagy túl kevés eső áztatja a földet.'”

„Amikor pedig ezt hallotta, az idősebb így szólt: 'Testvérem, hol tanultad ezt a tant, hiszen kilencven éves vagyok immár, és ebből hetvenöt éve vagyok farizeus?' A fiatalabb így felelt: 'Óh, testvérem, alázattal mondod ezt, hiszen Isten szentje vagy. Mégis, azt felelem neked, hogy a Isten, a mi teremtőnk nem az időre figyel, ellenkezőleg, a szívre. Tehát Dávid, tizenöt évesen, fiatalabbként, mint hat másik testvére, kiválasztatott Izrael királyának, és a mi Urunk, Istenünk prófétája lett.'”

151. fejezet

„Ez az ember igaz farizeus volt – mondta Jézus a tanítványainak, - és kérjük az Istent, hogy az ítélet napján barátunkká fogadjuk őt.”

Jézus ezután hajóra szállt, és a tanítványai szomorúak voltak, mert elfelejtkeztek kenyeret hozni. Jézus megdorgálta őket, mondván: „Óvakodjatok a farizeusok kovászatól a mi napunkon, hiszen egy kis kovász nagy adag ételt ront el.” Ezt követően a tanítványok így szóltak egymáshoz: „Milyen kovászuk van nekünk hát, ha nincs semmiféle kenyérünk?” Jézus ezután így folytatta: „Óh, kicsinyhitű emberek, hát elfeledkeztetek róla, mit vitt végbe az Isten Nainban, ahol nem volt nyoma a gabonának? És hányan ettek jóllakásig az öt kenyérből és a két halból? A farizeusok kovásza hitet kíván az Istenben, és öngondoskodást, amely nemcsak a mai farizeusokat tette romlottá, hanem romlottá tette Izraelt.”

„Az egyszerű emberek, nem tudván olvasni, azt teszik, amit a farizeusoktól látnak, hogy cselekszenek, mert szent embereknek tartják őket.”

„Tudjátok, milyen az igazi farizeus? Az emberi természet olaja ő. Ahogy az olaj mindenféle folyadék tetején marad, így az igazi farizeus jósága valamennyi emberi jóság felett való. Egy élő könyv, amelyet az Isten adott a világnak; hiszen minden amit mond és

tesz az az Isten törvénye szerint való. Tehát aki úgy tesz, ahogy ő cselekszik, az betartja az Isten törvényét. Az igazi farizeus a só, mely nem bírja elviselni, amikor az emberi test romlásnak indul a bűn által; hiszen bárkit, aki látja őt, megtérésre indít. Ő a fény, mely bevilágítja a zarándokok útját, hiszen mindenki, aki tisztában van az ő szegénységével és az ő vezeklésével, úgy érzi, hogy ebben a világban nem szabad bezárni a szívünket. Ám ami az olajat avassá teszi, megrontja a könyvet, megrohasztja a sót, kioltja a fényt – ez az ember a hamis farizeus. Ha tehát nem akartok elveszni, óvakodjatok attól, hogy azt tegyétek, amit manapság a farizeusok cselekszenek.”

152. fejezet

Jézus megérkezvén Jeruzsálembe, és egy szombati napon belépve a Templomba, a katonák közelebb húzódván hozzá, és próbára kívánván tenni őt, azt mondták: „Mester, jogszerű dolog háborúskodni?” Jézus azt felelte: „A hitünk azt mondja számunkra, hogy a földi életünk folyamatos háborúskodás.” A katonák erre így szóltak: „Így hát át akarsz minket téríteni a te hitedre és azt szeretnéd, hogy hagyjuk el az istenek sokaságát (Rómának egyedül ugyanis huszonnyolcezer istene volt, akik láthatók) és kövessük a te Istenedet, aki csupán egy, és láthatatlan, hiszen nem tudni ki ő és talán semmi más, mint hiábavalóság.”

Jézus azt válaszolta: „Ha én teremtettelek volna titeket, ahogy az Isten teremtett titeket, azt kívánnám, hogy térjetelek át.” Ők azt mondták: „Hogyan teremtett volna minket a te Istened, tapasztalván azt, hogy nem is tudjuk hol van? Mutasd meg nekünk a te Istenedet és zsidók leszünk.” Jézus erre így szólt: „Ha lenne szemetek az ő látására, megmutatnám őt nektek, mivel azonban vakok vagytok, nem tudom nektek megmutatni.” A katonák azt mondták: „Bizonyára az elismerés, amit ezek az emberek neked szentelnek, elvették a felfogó képességedet. Hiszen mindannyiunknak két szem van a fején, és te azt mondd, vakok vagyunk.”

Jézus azt felelte: „A testi szem csak a durva és a külső dolgokat látja, ti ezért csupán a ti isteneiteket csak fából és ezüsből és aranyból vagytok képesek látni, ám ők nem képesek tenni semmit. Ám nekünk, júdaiaknak, lelki látásunk van, mely a félelem és a hit a mi Istenünkben, ezért mi képesek vagyunk látni az Istent, mindenhol.” A katonák azt mondták: „Óvakodj, hogy mit mondasz, ha ugyanis megvetést tanúsítasz a mi isteneink iránt, akkor Heródes kezére adunk téged, aki bosszút áll a mi isteneinkért, akik mindenhatók.”

Jézus így szólt: „Ha mindenhatóak lennének, miként azt mondjátok, bocsássatok meg nekem, és imádni fogom őket.” A katonák örvendeztek ezt hallván, és elkezdtek magasztalni bálványaikat. Ezután Jézus azt mondta: „[E kérdésben] nem kellene a szavak, ellenkezőleg, a tettek, ugyanis, ha a ti isteneitek képesek egyetlen legyet is teremteni, imádni fogom őket.” A katonák megdöbbenve hallották ezt, és nem tudták, mit mondjanak, azért Jézus szólalt meg: „Bizony, látvány, hogy ők nem képesek egyetlen új legyet sem teremteni, nem fogom miattuk elhagyni azt az Istent, aki mindent egyetlen szóval teremtett, kinek csupán neve megrémíti az ellenségeit.” A katonák azt válaszolták: „Nos, hát meglátjuk, nagy kedvünk lenne elvinni téged.” És azon voltak, hogy kezet emeljenek Jézusra.

Ezek után Jézus azt kiáltotta: „Adonáj Sabaoth!” Mire a katonák kihemperedtek a templomból, úgy, ahogyan valaki a fahordókat görgeti, mikor kimossa őket, borral való újratöltésük előtt; olyannyira, hogy fejük és a lábuk nekivágódott a földnek, anélkül, hogy bárki is megérintette volna őket. Úgy megrémültek, és úgy elmenekültek, hogy soha többé nem lehetett látni őket Júdeában.

153. fejezet

A farizeusok és az írástudók maguk között morogtak és azt mondták: „Baál és Astarót bölcsességével bír, és a Sátán erejével teszi mindezt.” Jézus szólásra nyitotta száját: „A mi Istenünk azt parancsolta, hogy ne lopjuk el szomszédaink javait. Ám ez az egyetlen szabály oly mértékben sérül, és annyian visszaélnék vele, hogy az egész világot megtöltötte a bűn, és ezt a [bűnt] ugyanúgy nem lehet megbocsátani, miként más bűnöket sem lehet megbocsátani, ismervén, minden egyes bűnt; ám ha valaki megbánja és kötelezi magát, hogy nem követi el többet, és böjtöl és imádkozik és alamizsnát ad, a mi hatalmas Istenünk irgalmas és megbocsát. Ám ez az a fajta bűn az, amire soha nincs bocsánat, kivéve azt, amikor a jogtalanul elvett dolgok, jóvátehetőek.”

Ezután így szól az egyik írástudó: „Miként töltötte meg a rablás az egész világot bűnnel? Bizony, mostanra már, Isten kegyelméből, csak néhány rabló van, és ők sem mutogatják magukat, hiszen azonnal felakasztja őket a katonaság.” Jézus azt felelte: „Aki nem ismeri fel a javakat, nem ismeri fel a rablókat sem. Nem; bizony mondom nektek, hogy sokan vannak akik lopnak, nem tudván, mit tesznek, és ezért az ő bűnük nagyobb, mint másoké, hiszen a fel nem ismert betegség nem is gyógyítható.” Ezután a farizeusok közelebb húzódtak Jézushoz, és így szóltak: „Óh, Mester, te vagy az egyetlen Izraelben, aki tudja az igazságot, taníts hát minket.”

Jézus azt mondta: „Nem azt mondom, hogy Izraelben egyedül én tudom az igazat, hiszen a szó, 'egyedül', csak az Istenre vonatkozik és senki másra. Mert ő az igazság, aki egyedül tudja az igazságot. Tehát inkább azt kellene mondanom, hogy még nagyobb rabló lennék, ha az Istentől lopnám el a dicsőségét. És ha azt mondanám, hogy csak én ismerem az Istent egyedül, mindennél nagyobb tudatlanságba esnék. Ti ezért súlyos bünt követtek el, ha azt mondjátok, hogy én egyedül tudom az igazságot. És azt mondom nektek, hogy ha azért mondjátok ezt, hogy megkísértetek engem, a bűnötök még nagyobb.”

Ezután Jézus, látván, hogy mindannyian nyugodtak maradtak, így folytatta: „Habár nem az egyedüli vagyok Izraelben, aki ismeri az igazságot, egyedül vagyok, aki beszél, ezért tehát hallgassatok rám, hiszen megkérdeztetek. Minden létrejött dolog a Teremtőhöz tartozik, ily módon pedig, senki sem tarthat igényt semmire. Így a lélek, az érzékelés, a test, a javak és a megbecsülés, mind-mind az Isten tulajdona, tehát ha egy ember nem az Isten kívánságára kapja meg ezeket, akkor az rablóvá válik. És hasonlóképpen, ha az Isten szándéka ellenében költi el őket, ugyancsak rabló. Ezért azt mondom nektek, hogy az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, ha az időt vesszük, és azt mondjátok: 'Holnap megteszem ezt, majd ezt fogom mondani, el fogok majd menni egy helyre', és nem azt mondjátok: 'Ha az Isten kívánsága' – akkor rablók vagytok. És még nagyobb rablók vagytok, ha az időtök jobbik részét a magatok örömére, s nem pedig az Isten örömére töltitek; és a rosszabbikat töltitek az Isten szolgálatában: akkor valóban rablók vagytok. Akárki is követ el bünt, bármilyen módon is teszi, rabló, hiszen időt lop és a lelket, és az ő saját életét, mellyel az Istent kell szolgálnia; és odaadja a Sátánnak, Isten ellenségének!”

154. fejezet

„Az embernek tehát, akinek elismertsége, és élete, és javai vannak – amikor ezeket a dolgokat ellopják, a rablót felakasztják; amikor az életét veszik el, a gyilkost lefejezik. És ezt csak azért, mert Isten így parancsolta. Ám amikor egy szomszéd becsületét elrabolják, miért nem feszítik keresztre a rablót? A javak, csakugyan jobbak, mint a becsület? Az isten talán azt parancsolta, hogy aki elveszi a javakat legyen megbüntetve, és aki elveszi az életet javak révén, legyen megbüntetve; ám aki a becsületet veszi el azt engedjék szabadon? Biztosan nem, mivel pedig zúgolódtak atyáinkra, így nem léphettek be az ígért földjére, csupán az ő gyermekeik. És ezért a bűn miatt a kígyók megölték hetvenhét-ezret a népükből.”

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, az, aki ellopja a becsületet, nagyobb büntetést érdemel annál, mint aki elrabolja egy ember javait és életét. És az, aki hallgat a zúgolódókra, szintúgy bűnös, hiszen megkapja a Sátánt az ő nyelvére, és másikat az ő fülében.” A farizeusokban forrt [a düh] ezt hallván, mert nem voltak képesek megítélni az ő beszédét. Ekkor odahoztak Jézushoz egy tudóst, aki azt mondta neki: „Jó Mester, mondd meg nekem, az Isten miért nem biztosította a gabonát és a gyümölcsöket a mi atyáinknak? Tudván azt, hogy ők szükségképpen összeomlanak, bizonyára adni kellett volna nekik gabonát, vagy pedig nem szenvedtetni az embereket, hogy lássák.”

Jézus így felelt: „Ember, te jónak nevezel engem, ám tévedsz, hiszen egyedül az Isten jó. És még nagyobbat tévedsz, ha megkérded, hogy az Isten miért nem cselekszik a te eszed elképzelése szerint. Ennek ellenére, mégis meg fogok válaszolni neked mindent. Azt mondom tehát neked, hogy az Isten, a mi Teremtőnk, az ő munkálkodásában nem alkalmazkodik hozzánk, ezért nem jogos a teremtmény részéről, hogy a saját útját és kényelmét keresse, ellenkezőleg, az Istenét, az ő teremtőjét, azért, hogy a teremtmény függjön a Teremtőtől és ne a Teremtő a teremtménytől. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, ha az Isten megadott volna mindent az embernek, az ember nem ismerte volna fel önmagát, mint az Isten szolgáját, és így megtette volna önmagát a Paradicsom urává. Ezért tehát a Teremtő, aki örökké áldott, megtiltotta számára az ételt, azért, hogy az ember megmaradjon alárendeltjének.”

„És bizony mondom nektek, hogy akinek szeme világa tiszta, mindent tisztán lát, és még a sötétségtől magától is elvonja a fényt, a vak azonban nem így cselekszik. Ezért azt mondom nektek, hogy ha az ember nem lenne bűntelen, sem én, sem ti nem ismernétek meg az Isten kegyelmét és igazságosságát. És ha az Isten az embert úgy alkotta volna meg, hogy az képtelen legyen bűnt elkövetni, akkor egyenlő lenne az Istennel e tekintetben; tehát az áldott Isten jónak és igazságosnak teremtette az embert, ám úgy, hogy saját élete tekintetében szabadon cselekedhessen, kedve szerint; és üdvösségre kárhozatra.” A tudós megdöbbsent, amikor meghallotta ezt és zavartan távozott.

155. fejezet

A főpap titokban hívatott két idős papot és elküldte őket Jézushoz, aki a Templomon kívül tartózkodott, Salamon teraszán ült, várakozván a déli ima elmondására. És körülötte, a tanítványain kívül, emberek sokasága. A papok közelebb húzódtak Jézushoz és azt mondták: „Miért evett az ember gabonát és gyümölcsöket? Az Isten szándéka volt, hogy

ezeket egye, vagy sem?” És ezen a módon kísértették meg őt, hiszen, ha azt válaszolja, „az Isten szándéka volt”, akkor erre így felelnek: „Miért tiltotta meg akkor?” És ha azt mondja, „Nem az Isten szándéka volt”, akkor pedig azt mondják: „Az embernek több hatalma van Istennél, hiszen az Isten szándéka ellenében tevékenykedik?”.

Jézus azt felelte: „A kérdésetek olyan, mint a hegyen átvezető út, amelynek szakadék van a jobb oldalán és a bal oldalán, én azonban középen járok.” Amikor ezt a papok meghallották, átkozódni kezdtek, felfogván, hogy ő ismeri, mi lakik a szívükben. Ezután Jézus így folytatta: „Minden ember, a szükséglete tekintetében, mindent megtesz, a saját érdekében. Az Isten azonban, akinek nincs szüksége semmire, a saját jókedve szerint tevékenykedik. Az ember teremtése során tehát szabadnak teremtette őt, azért, hogy megtudja, az Istennek nincs szüksége őrá; Verbi gratia (példának okáért), miként egy király cselekszik, aki be kívánja mutatni gazdagságát, és azért, hogy a szolgálói még jobban szeressék, szabadságot ad a szolgálóinak.”

„Az Isten tehát megteremtette az embert, szabadnak, azért, hogy nagyon szeresse az ő Teremtőjét és hogy megismerje az ő nagylelkűségét. Mert bár az Isten mindenható, nincs szüksége az emberre, őt mégis az ő mindenhatósága révén teremtette meg, szabadnak hagyva őt, a nagylelkűsége által, ily módon pedig ellen tud állni a gonosznak és cselekedni a jót. Habár az Istennek hatalmában áll megakadályozni a bűnt, nem cselekszik a saját nagylelkűségével szemben (az Istenben ugyanis nincsen ellentmondás), a célból, hogy mindenhatósága és nagylelkűsége jelen legyen az emberben, nem mond ellene az emberben lakozó bűnnek, azt mondom, azért, hogy az emberben az Isten kegyelme és igazságossága munkálkodjon. És abban a jelben, miként nektek az igazságról beszélek, elmondom, hogy a főpap azért küldött titeket, hogy megkísértsetek engem, és ezek a gyümölcsei az ő főpapságának!” Az idős emberek eltávoztak, és mindenről beszámoltak a főpapnak, aki azt mondta: „Ennek az alaknak az ördög áll a háta mögött, aki mindent elmesél neki; mivel Izrael királyságának megszerzésére tör, ám az Isten látja ezt.”

156. fejezet

Amikor befejezte a déli imát, Jézus, amint kifelé ment a Templomból, találkozott egy anyja méhétől kezdve vak emberrel. A tanítványai megkérdezték tőle, mondván: „Mester, ki vétkezett ebben az emberben, az atyja vagy az anyja, hogy vakon született?” Jézus azt felelte: „Sem az atyja, sem az anyja nem vétkezett őbenne, hanem az Isten teremtette meg így, az evangélium bizonyosságául.” És szólítván a vak embert, kiköpött a földre és sarat

készített, rátette a vak ember szemére és azt mondta neki: „Menj Siloám tavához és mosakodj meg!”

A vak ember elment, és megmosakodván, megjött szeme világa, miközben pedig hazafelé tartott, sokan, akik találkoztak vele, azt mondták: „Ha ez az ember vak lenne, bizonyossággal kijelenteném, hogy ő az, aki a Templom gyönyörű kapujában szokott üldögélni.” Mások így szóltak: „Ő az, ám miként kapta vissza a szeme világát?” és megszólították őt, mondván: „Te vagy az a vak ember, aki a Templom gyönyörű kapujában szokott üldögélni?” Ő pedig azt válaszolta: „Igen, én vagyok, és miért?” Ők azt mondták: „Miként kaptad hát vissza a szemed világát?”

Ő azt felelte: „Egy ember sarat készített a földből, és ezt az sarat a szememre tette, és azt mondta nekem: 'Menj és mosakodj meg Siloám tavában'. Én pedig elmentem, megmosakodtam és most látok: hála legyen Izrael Istenének.” Amikor a vakon született ember ismét eljött a Templom gyönyörű kapujához, az egész Jeruzsálemben elterjedt a története. Ezért pedig a főpap elé vitték, aki a papokkal és a farizeusokkal Jézus ellen szövetkezett. A főpap megkérdezte őt, mondván: „Ember, te vakon születél?” „Igen” – felelte ő. „Dicsőség legyen az Istennek – szólalt meg a főpap -, és most pedig mondd el nekünk, melyik próféta jelent meg álmodban és adta vissza szemed világát. Ábrahám atyánk volt, vagy Mózes, az Isten szolgája, vagy valamelyik másik próféta?” A többiek nem szóltak egy szót sem.

A vakon született ember azt felelte: „Sem ábrahám, sem Mózes, sem egyetlen más próféta nem jelent meg álmodban, aki meggyógyított volna, hanem amint ültem a Templom kapujában, egy férfi jött oda hozzám, és sarat készített a földből az ő nyálával, rátett némi sarat a szememre és elküldött engem Siloám tavához mosakodni, mire elmentem és megmosakodtam, és visszatért a szemem fénye.” A főpap megkérdezte tőle a férfi nevét. A vakon született ember így válaszolt: „Nem mondta meg nekem a nevét, ám egy ember, aki látta őt, odahívott engem és azt mondta: 'Menj és mosakodj meg, ahogyan az az ember mondta neked, hiszen ő a názáreti Jézus, a próféta, Izrael Istenének szentje.'” Ezután azt mondta a főpap: „Netán ma gyógyított meg téged, vagyis szombaton?” A vak ember azt felelte: „Ma gyógyított meg.” A főpap erre azt mondta: „Íme, ebből is látszik, ez az alak bűnös, hiszen nem tartja meg a szombatot!”

157. fejezet

A vak ember így felelt: „Nem tudom, vajon bűnös-e vagy sem, de azt tudom, hogy vak voltam és ő visszaadta a szemem világát.” A farizeusok nem hitték ezt el, így hát azt mondták a főpapnak: „Küldess el az anyjáért és az apjáért, ők ugyanis el fogják nekünk mondani az igazat.” Ők el is küldtek ezért a vak ember apjához és anyjához, és amikor ők megérkeztek, a főpap kérdezni kezdte őket, mondván: „Ez az ember a ti fiatok?” Ők azt felelték: „Ő valóban a mi fiunk.” Ezután azt mondta a főpap: „Ő azt mondja, vakon születet, és most lát, miként eshetett meg ez a dolog?”

A vakon született ember apja és anyja így felelt: „Valóban vakon született, ám most visszakapta szeme világát, nem tudjuk miként, megvan a kora hozzá, kérdezd őt, és el fogja neked mondani az igazságot.” Erre elbocsátották őket, és a főpap ismét a vakon született emberhez fordult: „Dicsőítsd az Istent és igazad beszélj.” (Most pedig a vak ember apja és anyja nem mert megszólalni, mivel római szenátus rendeletet hozott, miszerint egyetlen ember sem állíthatja, hogy Jézus a zsidók prófétája, fájdalmas halál ellenében; ezt a rendeletet kapta a kormányzó, s erre hivatkozva mondták: 'Megvan a kora hozzá, kérdezd őt.')

A főpap ezek után azt mondta a vakon született embernek: „Dicsőítsd az Istent és mondd meg az igazat, ugyanis mi tudjuk arról az emberről, akit említettél, hogy meggyógyított téged, hogy bűnös.” A vakon született ember azt válaszolta: „Függetlenül attól, hogy bűnös-e vagy sem, én nem ismerem őt, ám azt tudom, hogy nem láttam és ő visszaadta a szemem világát. Bizonyára, a világ kezdete óta eddig az óráig, soha senki sem kapta vissza a szeme világát, aki vakon született, és az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket.” A farizeusok azt mondták: „Mit tett hát ő, amikor visszaadta a szemed világát?” A vakon született ember elcsodálkozott hitetlenségükön és azt mondta: „Már elmondtam nektek, miért kérdezitek hát ismét? Ti is a tanítványait akartok válni?”

A főpap szidalmazni kezdte őt, mondván: „Te, aki teljes egészében bűnben születted, és te tanítasz minket? Távozz, és légy te a tanítványa egy ilyen embernek! Mi ugyanis Mózes tanítványai vagyunk, és mi tudjuk, mit mondott Isten Mózesnek, ám ami ezt az embert illeti, nem tudjuk, honnan való.” És kidobták őt a zsinagógából, és a Templomból, megtiltották neki, hogy a tisztákkal együtt imádkozzon Izraelben.

158. fejezet

A vakon született ember elindult, hogy megkeresse Jézust, aki megnyugtatta őt, mondván: „Soha sem voltál annyira áldott, mint most vagy, hiszen a mi áldott Istenünk, aki Dávid atyánk, az ő prófétája által szólt hozzánk, azok ellen, akik a világ barátai, a következőket mondotta: 'Ők átkoznak és én áldást adok'; és Mikeás próféta azt mondta: 'Megátkozom az áldásodat'. Ugyanis a föld nem oly mértékben ellentéte a levegőnek, és a tűz a víznek, a fény a sötétségnek, a hideg a melegnek, a szeretet a gyűlöletnek, mint amennyire az Isten kívánsága ellentétes a világ kívánságával.”

A tanítványok ezzel kapcsolatban megkérték őt, mondván: „Urunk, csodálatosak a szavaid, mondd el nekünk a jelentésüket, mivel nem értjük.” Jézus azt felelte: „Ha megismeritek a világot, meg fogjátok érteni, hogy igazat szóltam, és ugyancsak megismerhetitek az igazságot az egyes próféták által. Tudjátok meg tehát, hogy háromféle világ létezik egyetlen név alatt értelmezve; az egyik a mennyeket és a földet tartalmazza a vízzel, levegővel és tűzzel, és mindazokkal a dolgokkal, melyek alacsonyabb rendűek az embernél. Ez a világ pedig minden dologban követi az Isten akaratát, miként azt Dávid, az Isten prófétája mondotta. 'Isten adott nekik elveket, melyeket ők nem lépnek át.'”

„A másodikat az emberek összessége alkotja, még az 'olyanok háza is', melyeket nem falak alkotnak, hanem családok. Ez a világ is szereti az Istent, hiszen a természete szerint, vágyakozik az Isten után, mivelhogy a természete szerint mindenki vágyakozik az Isten után, még akkor is, ha eltévelyednek az Isten keresésében. És tudjátok, hogy miért vágyakozik minden az Isten után? Azért, mert mindenki a végtelen jóságra vágyik, bármiféle gonoszság nélkül, és ez az Isten egyedül. Ezért az irgalmas Isten elküldte az ő prófétáit ebbe a világba, annak megváltása céljából.”

„A harmadik világ az ember elbukott, bűnös állapota; mely az Istennel, a világ teremtőjével, ellentétes törvényekbe alakította önmagát. Ez pedig az embert démonokhoz, az Isten ellenségeihez hasonlatossá teszi. És ez a világ gyűlöli a mi Istenünket, olyannyira, hogy ha a próféták nem szeretnék ezt a világot, mit gondoltok, mi lenne? – bizonyára az Isten elvonná tőlük a próféciaikat. És mit is mondjak, az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, amikor az Isten Küldötte eljön ebbe a világba, s ha szeretetet mutatna a gonosz világ iránt, az Isten biztos, hogy elragadna tőle mindent, amit neki adott, amikor megteremtette őt, és semmirekellővé tenné őt: ily mértékben van az Isten ellene ennek a világnak.”

159. fejezet

A tanítványok azt felelték: „Óh, Mester, rendkívüli mértékben igazak szavaid, ezért könyörülj rajtunk, amiért nem értettük meg azokat.” Jézus azt felelte: „Azt gondoljátok talán, hogy az Isten azért teremtette meg az ő Küldöttét, hogy riválisa legyen, aki szíves örömet tenné önmagát egyenlővé az Istennel? Biztosan nem; ellenkezőleg, sokkal inkább jó szolgájának, aki nem vágyik olyasmire, ami az Urának nincs szándékában. Nem vagytok képesek ezt megérteni, mert nem tudjátok, miféle dolog a bűn. Ezért hallgassatok hát szavamra. Bizony, bizony mondom nektek, az emberben létrejött bűn nem képes az Istennel szembe szállni, hiszen egyedül a bűn az, amit az Isten nem akar, s az Isten valamennyi kívánságától a legidegenebb dolog a bűn.”

„Eszerint tehát, ha a mi főpapjaink, és papjaink a farizeusokkal közösen üldöznek engem, mert az izraeli emberek Istennek neveznek engem, akkor olyasmit tesznek, ami az isten számára örvendetes, és az Isten megjutalmazza őket; ám mivel ők engem ezzel teljesen ellentétes ok miatt üldöznek, mivel nem mondják meg nekem az igazat, miként fertőzték meg Mózes könyvét, és Dávidét és az Isten barátaiét és prófétáiét a hagyományaik révén, ezért tehát gyűlölnék engem és a halálotat kívánják, ezért az Isten utálatosnak tartja őket. Mondjátok meg nekem: Mózes embereket ölt és Akháb embereket ölt, ez minden esetben gyilkosság? Biztosan nem, hiszen Mózes azért ölt embereket, hogy elpusztítsa a bálványimádókat és hogy megőrizze az igaz Isten imádatát, ám Akháb azért ölt embereket, hogy elpusztítsa az igaz Isten imádatát és megőrizze a bálványimádatot. Ezért Mózes esetében a gyilkosság szentséggé alakult át, miközben Akháb tettei szentségtöréssé változtak; ily módon egy és ugyanaz a tett két ellentétes következményt vált ki.”

„Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, ha a Sátán beszélt volna az angyalokkal, hogy mutassák meg, mennyire szeretik az Istent, akkor ő nem utasította volna vissza az Istent, ám ellenkezőleg, arra törekedett, hogy elfordítsa őket az Istentől, s ezért ő semmirekellő.” Ezt követően e sorok írója szólalt meg: „Miként kell tehát ezek alapján értelmeznünk amit Mikeás próféta mondott a hazugsággal kapcsolatosan, melyet Isten elrendelt a hamis próféták szája által, ahogy az meg van írva Izrael királyai könyvében?” Jézus azt felelte: „Óh, Barnabás, idézd részletesen, hogy mindenki értse, és hogy tisztán láthassuk az igazságot.”

160. fejezet

E sorok írója így folytatta: „Dániel próféta, leírván Izrael királyainak és zsarnokainak történetét, így ír: 'Izrael királya csatlakozott Júda királyához a Beliál (azaz, semmirekellő) fiai, akik az ammoniták voltak, elleni harcban. Jozafát pedig, Júda királya és Akháb, Izrael királya, mindketten Szamariában ülven a trónon, négyszáz hamis próféta sorakozott fel előttük, akik azt mondták Izrael királyának: 'Menj az ammoniták ellen, hiszen az Isten a kezébe tette őket, és szét fogja szórni Ammont.'”

„Ezután Jozafát azt mondta: 'Van itt egyetlen prófétája is a mi atyáink Istenének?' Akháb azt felelte: 'Csupán egyetlen egy van, és ő az ördög, mivel mindig gonosz dolgokat jósol rólam, és én pedig börtönben tartom őt.' És ezt pedig azért mondta, hogy viccelődjön, 'csupán egyetlen egy van', hiszen bármennyit is találtak, azokat lemészárolták Akháb parancsára, így tehát a próféták, miképpen te is, azt mondták, óh, Mester, elmenekültek a hegycsúcsokra, ahol ember nem lakik. Ezek után azt mondta Jozafát: 'Küldj érte, hogy hozzák ide, és hadd lássuk, mit mond.' Akháb ezért megparancsolta, hogy hozzák oda Mikeást, aki bilincsekkel a lábán érkezett, és az arca zavart volt, miként azé az emberé, aki élet és halál között mozog. Akháb megkérdezte őt, mondván: 'Beszélj Mikeás, az Isten nevében. Rámenjünk az ammonitákra? Az Isten a kezünkre adja a városaikat?’”

„Mikeás azt felelte: 'Menjetek hát, menjetek, mert szerencsével mentek rájuk és még több szerencsével tértek vissza!' Ezután a hamis próféták dicsérni kezdték Mikeást, mint Isten igaz prófétáját, és letépték a bilincseket a lábáról. Jozafát, aki félt a mi Istenünktől, és soha nem hajtott térdet bálványok előtt, megkérdezte Mikeástól, mondván: 'Atyáink Istenének szeretetére, mondj igazat, miként látod ennek a háborúnak az ügyét?' Mikeás így felelt: 'Óh, Jozafát, félek a színed előtt, ezért elmondom neked, hogy láttam Izrael népét nyájként, ám pásztor nélkül.' Ezután Akháb mosolyogva szólt Jozefáthoz: 'Mondtam neked, hogy ez az alak csak a gonosz dolgokat jósolja meg, te pedig nem hiszed el ezt.' Eztán mindketten így szóltak: 'Honnan tudod ezt Mikeás?’”

„Mikeás azt felelte: 'Láttam, hogy összegyűlt az angyalok tanácsa az Isten jelenlétében, és hallottam az Istent, amint imígyen szól: 'Ki fogja félrevezetni Akhábot, hogy az ammoniták ellen menjen és megöljék?' Mire az egyik egy dolgot mondott, a másik egy másikat. Ezután jött egy angyal és azt mondta: 'Uram, én fogok Akháb ellen harcolni és elmegyek a hamis prófétáihoz és hazugságot adok a szájukba, és ő támadni fog és megölik.' És ezt hallván az Isten így szólt: 'Nos hát menj, és cselekedj e szerint, mert te javaslatod az irányadó.' Erre a hamis próféták feldühödtek és vezetőjük pofon vágta Mikeást, mondván:

'Óh, Isten semmirekellője, mikor hagyott el minket az igazság angyala és állt át melléd? Mondd el nekünk, mikor jött el hozzánk a hazugságot hozó angyal?'"

„Mikeás azt felelte: 'Meg fogjátok majd tudni, amikor házról-házra menekültök félelmetekben, hogy megölnek benneteket, félrevezettévé királyotok miatt.' Erre Akháb méregbe gurult és azt mondta: 'Fogjátok meg Mikeást, és a bilincseket, melyeket a lábán hordott, tegyétek a nyakára, és tartsátok őt árpakenyéren és vízen visszatértemig, mert most már tudom, milyen halált szánok neki.' Ezután felkerekedtek, és Mikeás szavai szerint jártak. Ami az ammoniták királyát illeti, azt mondta a szolgáinak: 'Figyeljete, ne Júda királya ellen harcoljatok, sem Izrael fejedelmei ellen, ellenkezőleg, öljétek meg Izrael királyát, az én ellenségemet.'" Ezek után Jézus azt mondta: „Állj meg itt Barnabás, ennyi elegendő a céljainkra.”

161. fejezet

„Hallottátok mindezt?” – kérdezte Jézus. A tanítványok azt felelték: „Igen, Uram.” Mire Jézus így folytatta: „A hazugság valóban bűn, ám a gyilkosság még nagyobb, mert a hazugság azok közé a bűnök közé tartozik, melyet kimond valaki, a gyilkosság azonban miközben valaki elköveti, olyasmi, ami elpusztítja az Isten számára legkedvesebb dolgot itt a földön, az embert. És a hazugságot lehet orvosolni azzal, hogy az ellenkezőjét mondja valaki annak, amit korábban mondott; miközben a gyilkosságra nincs ellenszer, hiszen senki sem képes életet adni egy halottnak. Mondjátok meg nekem, Mózes, az Isten szolgája bűnt követett el, azok meggyilkolásával, akiket meggyilkolt?”

A tanítványok azt felelték: „Isten őrizz, Isten őrizz, hogy Mózes bűnös lenne az Istennek való engedelmisségben, aki parancsolt neki!” Ezután Jézus így szólt: „Én pedig azt mondom, hogy Isten őrizz, hogy az az angyal bűnt követett el, aki megtévesztette Akhábót hamis próféták által; mert miként az Isten megkapja a meggyilkolt emberek áldozatát, ugyanígy kapja meg a hazugság is a magasztalást. Bizony, bizony mondom nektek, miként a gyermek is téved, amikor egy óriás méretére szabott cipőt rendel magának, ugyanúgy téved az is, aki az Istent a törvények alá rendeli, holott pedig ő, az ember, a törvények alanya. Amikor ezért tehát úgy gondoljátok, hogy csak az számít bűnnek, ami az Isten szándéka ellen való, akkor rátaláltatok az igazságra, miként azt megmondtam nektek. Mivel tehát az Isten sem nem összetett, sem változékony, ezért tehát nem képes kívánni és nem kívánni egy dolgot; ugyanis ez ellentmondáshoz vezetne önmagával, ennek következtében fájdalomhoz, és nem lehetne végtelenül boldog.”

Fülöp azt felelte: „Ám miként kell értenünk Amos próféta kijelentését, miszerint: 'Nincs az a gonoszság a városban, amit ne Isten tett volna.'” Jézus így válaszolt: „Most láthatod Fülöp, milyen veszélyes dolog megragadni a betűknél, miként az a farizeusok teszik, akik kitalálták a maguk számára, hogy ők „Isten szándéka szerinti eleve elrendelt kiválasztottak’, ezek alapján pedig idejönnek és azt mondják, hogy az Isten igazságtalan, csaló és hazug, és gyűlöli az ítéletet (mely majd rájuk vár)”.

„Ezért azt mondom nektek, hogy itt Amos, az Isten prófétája arról a gonoszról beszél, melyet a világ is gonosznak nevez, hiszen ha a tisztességes nyelvet használta volna, akkor nem értette volna meg azt a világ. Hiszen minden megpróbáltatás jó, akár megtisztít bennünket a gonoszságtól, melyet elkövettünk, akár pedig azért jó, mert visszatart minket a gonosz dolgok elkövetésétől, vagy azért, mert megismerteti az emberrel az élet körülményeit, azért, hogy szeressünk és örök életünk legyen. Eszerint beszélt Amos próféta, amikor azt mondta: 'Nincs jó dolog ebben a városban, csak amit az Isten cselekedett', azaz okot adott a kétségbe esésre a szerencsétleneknek, ahogyan önmagukat látták a megpróbáltatásokban, és a jólétben élő bűnösöknek. És ami még rosszabb, sokan hiszik azt, hogy a Sátánnak korlátlan uralma van az ember felett, félik a Sátánt, és szolgálnak neki, hogy ne szenvedjenek el megpróbáltatásokat. Amos ezért úgy cselekedett, miként a római tolmács, aki úgy véli, nem az ő szavai hangoznak el [ahogy az ember beszél] a főpap jelenlétében, ám tisztában van a szándékaival és a zsidó ügyeivel, aki tudja róla, hogy nem beszél a héber nyelvet.

162. fejezet

„Ha Amos azt mondta volna: 'Nincs jó dolog ebben a városban, csak amit az Isten tett', az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, súlyos hibát követett volna el, hiszen a világ semmi jót sem tartalmaz, csak gonoszságot és bűnt, melyeket a hiúság miatt követnek el. Mire pedig az ember még több méltánytalanságot tenne, úgy vélekedvén, hogy nem létezik semmiféle bűn vagy gonoszság, amelyet az Isten ne cselekedett volna meg, hallván, amitől megremeg a föld.” És amikor Jézus ezeket mondta, abban a pillanatban hatalmas földrengés támadt, olyan erős, hogy mindannyian úgy vágódtak el, mint a halottak. Jézus felemelte őket, mondván: „Most már látjátok, hogy igazat szóltam. Emlékeztessen ez tehát benneteket arra, hogy amikor Amos azt mondta: 'Az Isten gonosz dolgokat vitt véghez a városban a világgal szólván', a megpróbáltatásokról szólt, melyeket egyedül a bűnösök hívnak gonoszságnak. És most pedig beszéljünk az eleve elrendelésről, amiről tudni

szeretnétek, és ezért beszélni fogok nektek erről a Jordánhoz közel, a túlsó parton, holnap, ha Isten is úgy akarja.

163. fejezet

Jézus kiment a pusztába, túl a Jordánon, a tanítványaival együtt, s amikor elvégezték a déli imát, leült egy pálmafa mellé, és a pálmafa árnyékában a tanítványok is helyet foglaltak. Kisvártatva Jézus így szólt: „Mily titok is az eleve elrendeltség, óh, testvéreim, bizony mondom nektek, csak az ember számára tisztán megérthető. Ő az, akit a nemzetek keresnek, aki számára az Isten titkai világosak, amikor eljön a világba, akkor boldogok lesznek, mert hallgatnak az ő szavára, mert az Isten beárnyékolja őket az ő kegyelmével, miként ez a pálmafa árnyékol be benneteket. Igen, miként ez a fa megvéd minket a Nap égető tüzétől, úgy védi meg Isten kegyelme a Sátántól azokat, akik hisznek abban az emberben.”

A tanítványok azt felelték: „Óh, Mester, ki az az ember, akiről beszélsz, aki eljön a világba?” Jézus örvendező szívvel válaszolt: „Ő Mohamed, az Isten Küldötte, és amikor eljön ebbe a világban, miként az eső teszi a földdel, hogy gyümölcsöt hozzon, amikor hosszú időn át már nem esett, éppen ilyen jótetteket hajt majd végre az emberek között, nagy-nagy irgalmassággal, melyet elhoz. Hiszen ő az Isten teljes kegyelmének fehér felhője, mely kegyelem úgy fog ránk hullani hívekre, mint az eső teszi.”

164. fejezet

„Ezért tehát ezzel összefüggésben most azt mondom nektek, [mily] kevés tudást adott nekem az Isten ugyanezzel az eleve elrendeléssel kapcsolatban. A farizeusok azt mondják, hogy minden oly mértékben eleve elrendelt, hogy aki ki lett választva, az nem válhat mihasznává, és aki mihaszna, semmiféleképpen nem válhat választottá, és hogy még az is az Isten eleve elrendelt jótéteménye, hogy a kiválasztott melyik úton jusson el az üdvösségre, sőt még az is, hogy a bűnös mely úton járjon, hogy a kárhozatra kerüljön. Átkozott a nyelv, mely ezt mondta, azzal a kézzel együtt, amely leírta, hiszen ez a Sátán hite. Éppen ezért az embernek tudnia kell, miként gondolkoznak a farizeusok manapság, hiszen hűségesebbek a Sátánnak.”

„Amit az eleve elrendelés jelent, semmi más, mint egy korlátlan szándék, hogy egy dolog egy bizonyos módon végződjön, [melyhez] az embernek megvannak az eszközök a kezében? Ugyanis eszköz nélkül, az ember nem képes bevégezni a sorsát. Miként lehet akkor, hogy akinek nemcsak, hogy köve nincs és elkölteni való pénze, de még akkora földje sincs, hogy a fél lábát rátehesse, a sorsa, hogy építsen egy házat? Bizonyára semmiképpen [sem tud így tenni]. A legtöbb, amit elmondhatok nektek az, hogy az eleve elrendelés elvonná azt a szabad akaratot, amit az Isten adott az embernek, tiszta adományként, az Isten Törvényeként. Bizony, ez nem eleve elrendelés, hanem irtózat, amit létrehozunk.”

„Az ember szabad, Mózes Könyve megmutatja, ahol, amikor a mi Istenünk átadja a Törvényt a Sínai hegyen, így beszél: 'Az én parancsolatom nem a mennyben van, hogy mentegessétek magatokat, mondván: 'Ki fogja hát elhozni nekünk az Isten parancsát?' És esetleg: 'Ki ad hozzá erőt, hogy tanulmányozzuk?' És a tengeren túl sincs, ebben az esetben ugyanígy mentegétnétek magatokat. Ellenkezőleg, az én parancsolatom a szívetekhez közel van, hogy amikor csak akarjátok, tanulmányozhassátok azt.'”

„Mondjátok meg nekem, ha Heródes király egy idős embernek azt parancsolja, hogy legyen fiatal, és egy beteg embernek, hogy legyen egészséges, és amikor azok nem [teszik] ezt meg, halálra ítéli őket, akkor igazságos lenne ez?” A tanítványok azt válaszolták: „Ha Heródes ezt parancsolná, igazságtalan lenne és kegyetlen.”

Ezután Jézus sóhajtott egyet és így szólt: „Ezek az emberi hagyományok gyümölcsei. Óh, testvéreim, azt mondani, hogy az Isten eleve elrendeli a mihasznaságot - oly módon, hogy az ne lehessen kiválasztott -, gyalázza az Istent, kegyetlen és igazságtalan. Hiszen azt parancsolja a bűnösnek, hogy ne vétkezzen, és amikor a bűnőket az ember megbánja, miközben az eleve elrendelés elveszi a bűnöstől azt az erőt, hogy ne kövessen el bűnt, és teljes mértékben megfosztja őt a megtéréstől.”

165. fejezet

„Ám halljátok, mit mond az Isten Joel próféta által: 'Az életemre, [mondja] a ti Istenetek, nem kívánom a bűnös halálát, ellenkezőleg, azt kutatom, hogy miként lehetne vezeklésre készíteni.' Az Isten tehát eleve elrendelné, ami nem áll a szándékában? Fontoljuk meg, hogy mit mond az Isten és mi az, amit a farizeusok manapság. Továbbá, az Isten azt mondja Ézsaiás próféta által: ' Hívtalak és te nem hallgattál rám.' És hogy mennyire hívta az

Isten, hallgassátok, miként szól ugyanezen próféta által: 'Egész nap egy olyan nép fölé terjesztem ki kezem, amely nem hisz nekem. Ellenkezőleg, ellenem van.'

„És a mi farizeusaink, amikor azt mondják, hogy a mihaszna nem válhat kiválasztottá, nem mondanak ekkor mást, mint hogy az Isten kigúnyolja az embert, mintha egy vak embernek mutatna valami fehéret, és mintha a süket embernek súgna valamit a fülébe?” És akit kiválaszt, lehet mihaszna; fontoljuk meg az Isten szavait, Ezékiel próféta által szólván: 'Az életemre, mondja az Isten, ha az igaz, elhagyja az ő tisztességét és utálatos dolgokat tesz, akkor elvész, és nem fogok többé emlékezni az ő tisztességére; hiába bízik benne, hogy azokat az én kedvemért tette, nem fogja őt üdvözíteni.' És amit mond a mihaszna meghívásáról az Isten, Hóseás próféta által, az nem más, mint a következő: 'Meghívom a nem választott népet, választottá teszem őket.' Az Isten igaz, és nem mondhat hazugságot, ugyanis, révén az Isten igaz, tehát igazat szól. A farizeusok azonban manapság a tanításukkal teljes egészében ellent mondanak az Istennek.”

166. fejezet

András azt felelte: „Ám miként kell azt érteni, amit az Isten Mózesnek mondott, miszerint irgalmas lesz azokhoz, akiken irgalmas akar lenni, és megkeményíti azokat, akiket meg akar keményíteni.” Jézus erre azt válaszolta: „Az Isten azért mondja ezt, hogy az ember ne higgye azt, hogy csupán a saját érdeme az üdvözülés, ellenkezőleg, vegye azt észre, hogy az élet az Isten kegyelme, az Isten adománya a számára, a nagylelkűségéből következően. És azt mondja, hogy az emberek kerüljék el azt az álláspontot, miszerint más istenek is vannak rajta kívül.”

„Ha ezért tehát megkeményítette a fáraót, akkor azt azért tette, mert az megkeserítette a népünk életét és megkísérelte megsemmisíteni azt, elpusztítván Izraelben valamennyi fiúgyermeket; emiatt Mózes is közel járt ahhoz, hogy életét veszítse. Ezzel kapcsolatban őszintén mondom nektek, hogy az eleve elrendelés az Isten Törvényének az alapja, és az embernek szabad akarata van. Igen, és még ha az Isten üdvözíteni akarná az egész világot, hogy senki se tévelyedjen el, nem lehetne szándékában, hogy megtegye, mert akkor az embert meg kellene fosztania a szabadságától, melyet meghagy neki, annak ellenére, hogy a Sátán azért, hogy ez a [darab] sár, megvetve a szellem által, annak ellenére, hogy bűnös lehet, miként a szellem volt, meghagyja az erejét, hogy bűnbánatot tartson, és hogy eljusson arra a helyre, ahonnan a szellemet kivetették. A mi Istenünk szándéka, azt mondom, hogy fenntartsa a kegyelmét az ember szabad akaratát illetően, és

hogy hagyja el a teremtményét az ő mindenhatósága. És így, az ítélet napján, senki sem lesz lépes kifogásokat találni a bűnei miatt, megértvén azt, hogy mily sokat tett az Isten az ő megtéréséért, és milyen gyakran hívta fel őt megtérésre.”

167. fejezet

„Ezzel kapcsolatban pedig, ha az elmétek nem nyugszik meg e dolgok ismeretében és hajlamosak vagytok ismét megkérdezni, hogy 'Miért van így?', elmondom nektek, hogy miért. Nos, hát. Mondjátok meg nekem, miért nem képes egy [közönséges] kő fennmaradni a víz tetején? Mondjátok meg, miért oltja ki a víz a tüzet, és a föld miért menekül a levegőből, ebből kifolyólag senki sem képes egyesíteni harmóniában a földet, a levegőt, a vizet és a tüzet, holott azok mégis egyesülnek az emberben és megmaradnak harmóniában?”

„Ha viszont nem tudjátok, hogy miért nem, akkor egyetlen ember, mint ember, sem képes megismerni ezt, akkor hogyan is érthetnék miként teremtette az Isten a semmiből a világot egyetlen szavával? Hogyan érthetné meg az Isten végtelenségét? Bizony, semmiféleképpen sem képes megérteni ezt, lévén az ember véges, a teste pedig összetett, amely, miként azt Salamon próféta mondotta, romlandó, elnyomja a lelket; az Isten munkálkodása viszont arányos az Istennel, miként lenne képes megérteni hát?”

„Ézsaiás, Isten prófétája, látván ezt, így kiáltott, mondván: 'Valóban rejtett Isten vagy!' És az Isten Küldötte, arról, miként teremtette őt az Isten, azt mondja: 'Az ő nemzedékéről ki fog beszélni?' És az Isten munkása így szól: 'Ki volt az ő tanácsosa?' Ezért az Isten azt mondja az emberi természetnek: 'Miként a menny magasztos a föld felett, ugyanúgy magasztosak az én útjaim a tiétek felett, és a gondolataim a ti gondolataitok felett.' Ezért pedig azt mondom nektek, az eleve elrendelés témája nem ölt testet az emberben, bár a tény maga igaz, miként azt megmondtam nektek. Az embernek ezért, mivel nem találja a módját, vissza kellene utasítania a tényre? Bizony, soha nem láttam még olyan embert, aki visszautasította volna az egészséget, azon okból, hogy nem érti azt. Még én sem tudom, miként gyógyítja meg az Isten az érintésem által a betegeket.”

168. fejezet

Ezek után azt mondták a tanítványok: „Bizony, az Isten szól belőled, hiszen soha nem beszélt még ember úgy, ahogy te beszélsz.” Jézus azt mondta: „Higgyetek nekem,

mivel az Isten engem választott, hogy elküldjön Izrael házába, nekem adott egy könyvet, mint tiszta tükröt, amely a szívembe jött, oly módon, hogy minden, amit beszélek, ebből a könyvből származik. És amikor a könyv többé már nem jön elő a számból, felvételtem ebből a világból.” Péter így szólt: „Óh, Mester, amit most mondasz, bele van írva abba a könyvbe?” Jézus azt válaszolta: „Mindaz, amit az Isten ismeretéről és az Isten szolgálatáról mondtam, ami az ember tudását és az emberiség üdvözülését illeti, minden abból a könyvből származik, amely az én evangéliumom.” Péter azt kérdezte? „Le van benne írva a Paradicsom dicsósége?”

169. fejezet

Jézus azt felelte: „Figyeljete ide és én beszélek nektek a Paradicsomról, és arról, hogy a szent és a hitében hű miként lakozik majd ott vég nélkül, hiszen a Paradicsom áldásai közül ez az egyik legnagyobb áldás, tudni, hogy bármi, legyen az akármilyen nagyszerű is, egyszer véget ér, jelentéktelenné válik, semmivé. A Paradicsom az a hely, ahol az Isten felhalmozza az általa nyújtott gyönyörűségeket, melyek olyannyira nagyszerűek, hogy a föld, amit a szentek és az áldottak taposnak, olyannyira értékes, hogy az abból készült egy drachma többet ér ezer világnál.”

„Ezeket a gyönyörűségeket látta Dávid atyánk, az Isten prófétája, hiszen az Isten megmutatta neki, ő pedig látván a Paradicsom dicsóságát, mikor visszatért önmagához, befogta szemét mindkét kezével, és zokogva mondta: 'Semmit se lássak többé ezen a világon, óh, a szemem, teljességgel hiábavaló, és nincs semmi jó!' Ezekről a gyönyörűségekről szólt Ézsaiás próféta: 'Emberi szem még nem látta, a fül nem hallotta, emberi szív nem érzékelte mindazt, amit az Isten készített azok számára, akik szeretik őt.' Tudjátok meg tehát, miért nem látott, hallott és érzett ilyen gyönyörűségeket. Azért, mert aki itt él lent, nem érdemes ilyen dolgok tapasztalására. Ezért, bár Dávid atyánk valóban látta mindezt, azt mondom nektek, hogy nem emberi szemmel látta, ugyanis az Isten az ő lelkét magához vette, és így egyesülvén az Istennel, isteni fényben látta mindezt. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, tudván azt, hogy a Paradicsomi gyönyörűségek végtelenek, és az ember véges, ezért nem lehet része bennük, miként egy agyagból készült korsóban sem fér el a tenger.

„Íme, milyen szép a világ nyár közepén, amikor minden dolog gyümölcsöt hoz! Az egyszerű parasztot mámoros öröm tölti el az aratás közelsége miatt, a völgyek és a hegyek visszhangozzák az énekét, hiszen rendkívüli módon szereti a munkáját. Ily módon emeljétek

fel szíveteket a Paradicsomba, ahol minden dolog oly mértékben terem gyümölcsöt, miként megművelték azt. Az élő Istenre, ennyit tudni elegendő a Paradicsomról, minthogy az Isten a saját gyönyörűsége otthonául teremtette a Paradicsomot. Most pedig gondoljatok arra, hogy a mérhetetlen jószág nem teszi-e a dolgokat mérhetetlenül jóvá? Vagy, hogy a mérhetetlen szépség, nem teszi-e a dolgokat mérhetetlenül széppé? Vigyázzatok, mert súlyosan hibáztok, ha úgy gondoljátok, hogy nem.”

170. fejezet

„Az Isten mondja így az embernek, aki hűségesen szolgálja őt: 'Ismerem munkálkodásodat, melyet értem teszel. Mivel örökké élek, a szereteted nem múlhatja felül nagylelkűségemet. Hiszen te úgy szolgálsz engem, mint Istenedet, a te teremtődöt, tudván azt, hogy te az én munkám vagy, és nem kérsz tőlem semmiféle megmentő kegyelmet és irgalmat, hogy engem hűségesen szolgálj; mert nem ér véget a te szolgálato-d az én irányomban, tudván azt, hogy örökké akarsz engem szolgálni; én is pontosan így teszek, ugyanis olyképpen jutalmazlak meg téged, mintha Isten lennél, velem egyenlő. Révén nemcsak a Paradicsom gazdagságát teszem kezedbe, hanem önmagamat is ajándékolom neked, azért, hogy örökké tartóan örömmel legyél az én szolgám, amint örökké én is megadom érte a béredet.'”

171. fejezet

„Mit gondoltok – kérdezte Jézus a tanítványait – a Paradicsomról? Létezik olyan elme mely képes felfogni annak gazdagságát és gyönyörűségét? Az embernek olyan léptékű tudásra lenne szüksége, mint az Istené ahhoz, hogy megértse, mit kíván az Isten nyújtani az ő szolgálóinak. Láttátok már, amikor Heródes megjutalmazza egyik kedvenc báróját, miképpen ajándékozza meg őt?” János azt felelte: „Kétszer is láttam, és bizony a tizedrésze is elegendő lenne, amit adott, egy szegény embernek. Jézus azt mondta: „Ám ha egy szegény ember adna ajándékot Heródesnek, vajon mit nyújtana át neki?” János válaszolt: „Egy vagy két fillért.” Nos, hát ne feledd el mindezt, amikor a Paradicsomot tanulmányozod, ugyanis mindama dolgok, melyekkel az Isten manapság megajándékozza e világ emberének testét annyit tesz, mint amikor Heródes egyfillérest ad egy szegény embernek; ám amit az Isten a Paradicsomban az ember testének és lelkének nyújt, az olyan, mintha Heródes mindenét odaadná, amije csak van, igen, még a saját életét is, az egyik szolgájának.”

172. fejezet

„Az Isten azt mondja annak, aki szereti őt, és hűségesen szolgálja őt: 'Menj és tekints a tenger homokjára, óh, én szolgám, mennyi homokszem van. Ezért tehát, ha a tenger adna neked egyetlen homokszemet az kevésnek tűnne a számodra? Bizony igen. Ami pedig engem illet, a te teremtődöt, aki él, mindaz, amit ennek a világnak adtam, az összes hercegnek és királynak a földön, kevesebb egy homokszemnél, amit a tenger adna neked, összehasonlítva azzal, amit én a Paradicsomban nyújtok számodra.'”

173. fejezet

„Gondolkozatok csak el tehát – folytatta Jézus –, a Paradicsom bőségéről. Ugyanis, az Isten ebben a világban egyetlen uncia forrásvizet ad az embernek, miközben a Paradicsomban egymillió tartálynyit. Gondoljatok a gyümölcsök mennyiségére ebben a világban, a virágok számára, és azon dolgok tömegére, melyek az embert szolgálják. Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, miként a tenger továbbra is nyugodt marad és felül, amikor valaki megkap egy homokszemcsét, pontosan ugyanígy viselkedik minőségben és mennyiségben a füge [a Paradicsomban], hiszen annyiféle kiváló fűgét ehetünk ott. És pontosan így van ez minden dologgal a Paradicsomban. Ám emellett, bizony mondom nektek, ahogyan egy arany- és gyöngyhegy értékesebb egy hangya árnyékánál, ugyanilyen mértékben értékesebbek a Paradicsom gyönyörűségei a világ uralkodóinak gyönyörűségeinél, amit birtokoltak és birtokolni fognak az Isten ítéletéig, amikor a világ véget ér.”

Péter így szólt: „Nos, a testünk, melyet most birtoklunk, bejut a Paradicsomba?” Jézus így felelt: „Vigyázz Péter. Nehogy szaduceussá válj, mert a szaduceusok állítják, hogy a test nem fog ismét feltámadni, és hogy nem léteznek angyalok. Ezért a testet és a lelket megfosztják attól, hogy belépjen a Paradicsomba, és ők is megfosztatnak minden angyali szolgálattól ebben a világban. Talán elfelejtettétek, hogy miként beszélt Jób, az Isten barátja: 'Tudom, hogy az én Istenem él, és az utolsó napon ismét feltámadok a testemben, és a saját szememmel fogom látni az Isten, az én megváltómat.'”

„Ám higgyetek nekem, ezt a testünket oly mértékben megtisztítják, hogy egyetlen tulajdonsága sem lesz benne abból, amit most birtokol; tudván azt, hogy meg kell tisztítani minden gonosz vágytól, és az Isten olyan állapotra hozza vissza, amilyen az volt, mielőtt Ádám vétkezett volna. Két ember szolgálja ugyanazt a mestert egyben és ugyanazt a

munkát [végzi]. Csupán az első az, aki érti a munkát és utasításokat ad a másoknak, és a második végrehajtja azt, amit az első parancsol. Számotokra úgy tűnhet, a mesternek csak azt kellene megjutalmazni, aki a parancsokat adja és ki kellene dobni a házából azt, aki elfáradt a munkában? Biztosan nem.”

„Miként fog az Isten tehát igazságosan cselekedni? A test és a lélek, az érzékekkel együtt, az Istent szolgálják; a lélek csupán látja és irányítja a szolgálatot, mert a lélek nem eszik kenyeret, nem böjtöl, nem jár, nem érez hideget és meleget, nem betegszik meg, és nem gyilkol, mert a lélek hallhatatlan; nem szenved semmiféle testi fájdalmat, amelyet a test elszenved az alkotórészek miatt. Azt mondom tehát, hogy akkor a lélek az, akinek egyedül kell eljutnia a Paradicsomba, és a testnek nem, amely viszont kifárasztotta önmagát az Isten szolgálatában?” Péter azt válaszolta: „Óh, Mester, a lélek az okozója a bűnnek, ezért nem kerülhet a Paradicsomba.” Jézus így felelt: „Miként vétkezhetne a test a lélek nélkül? Bizony, ez lehetetlen. Ezért megvonván az Isten a kegyelmét a testtől, a lelket a pokolra ítélték.”

174. fejezet

Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, a mi Istenünk megígérte kegyelmét a bűnösnek, mondván: 'Abban az órában, amikor a bűnös megsiratja az ő bűnét, ami engem illet, soha nem fogok többé emlékezni a vétkeire.' Ki fogja tehát elfogyasztani a Paradicsom étkeit, ha a test nem jut oda? A lélek? Biztosan nem, tudván azt, hogy az szellem.” Péter azt mondta: „Akkor hát, a boldogok enni is fognak a Paradicsomban, de miként lehet az ételeket elfogyasztani tisztátalanná válás nélkül?”

Jézus azt felelte: „Miféle boldogság lehet része a testnek, ha nem eszik és iszik? Bizonyára úgy helyes, ha minden dolog a megdicsőülésének arányában kap dicsőséget. Azonban tévedsz Péter, ha azt gondolod, hogy ez a fajta étel tisztátalanná tenné a testet, mert ugyan a test jelenleg romlandó ételeket eszik és ezért maga is megrothad; ám a Paradicsomban a test romolhatatlan, sebezhetetlen és halhatatlan, és mindenféle nyomorúságtól mentes, és az ételek mindenféle hiba nélkül valók, tehát semmiféle rothadást nem okoznak.”

175. fejezet

„Az Isten azt mondja Ézsaiás próféta által, a semmirekellőre áradó megvetéssel kapcsolatban: 'Az én szolgám az én asztalomnál ül az én házamban és vígan lakomázik, boldogan, és hárfák és orgonák hangjára, és nem tudnám elviselni, ha valamiben is szükségét szenvedne. Ám ti, akik az ellenségeim vagytok, kivettetek tőlem, és nyomorban haltok meg, miközben valamennyi szolgám megvet benneteket.'”

176. fejezet

„Mit mondtak, miről is van szó, lakomákat folytatnak?” – kérdezte Jézus a tanítványaitól. „Az Isten egyenesen beszélt. Ám mi célból van négy különleges vizű folyó a Paradicsomban, oly sok gyümölcscsel? Hiszen az Isten bizonyára nem eszik, az angyalok sem esznek és a lélek sem táplálkozik, az érzékszervek sem esznek, sokkal inkább a hús, mely a mi testünk. A Paradicsom dicsősége tehát a testet szolgálja, az étkezéseket, és a lelket, és az Isten érzékelését és a beszélgetéseket az angyalokkal és a boldog lelkekkel. A dicsőségről az Isten Küldötte további kinyilatkoztatást fog adni, aki (tudván, hogy az Isten valamennyi dolgot az ő felé mutatott szeretete miatt teremtette), minden dolgot jobban ismer, mint bármely teremtmény.”

Bertalan szólalt meg: „Óh, Mester, A Paradicsom dicsősége minden ember számára egyenlő lesz? Hiszen ha egyenlő lenne, az nem lenne igazságos, ha pedig nem lenne egyenlő, akinek kevesebb jut, irigykedne arra, akinek több.” Jézus azt felelte: „Nem lesz egyenlőség, mert Isten igazságos, és mindenki elégedett lesz, mert nem lesz ott irigység. Mondd meg nekem Bertalan, ha van egy úr, és neki sok szolgája, és ő ruházza minden szolgáját, ugyanolyan ruhába. Akkor a fiúk, akik fiúruhába vannak öltözve szomorkodnak amiatt, hogy nem kapták meg a felnőtt ember öltözetét? Éppen ellenkezőleg tesznek, bizonyára, ha az idősebbek vágnának az ő öltözetükre, megharagudnának, hiszen az öltözetük nem az ő méretüknek felel meg, úgy éreznék, gúnyolódnak velük. Nos, hát Bertalan, emeld fel a szíved az Istenhez a Paradicsomba, és lásd, mindaz a dicsőség, melyből az egyiknek több jut, a másiknak kevesebb, semmiféle irigységet nem kelt.”

177. fejezet

Ezután e sorok írója így szól: „Óh, Mester, a Paradicsom a Naptól kapja a fényét, miként ez a világ?” Jézus azt felelte: „Így mondta nekem az Isten, óh, Barnabás: 'Azt a világot, ahol ti bűnös emberek lakotok és bírja a Napot, a Holdat és a csillagokat, hogy feldíszítsék azt, a ti javatokra és örömötökre teremtetem. Gondoljátok meg tehát, hogy az otthon, ahol az én híveim laknak, nem lesz-e sokkal jobb? Bizonyára tévedsz, ha így gondolkozol, hiszen én vagyok a te Istened, én vagyok a Paradicsom napja, és az én Küldöttem a Hold, aki mindent megkapott tőlem, és a csillagok az én prófétáim, akik az én akaratom szerint prédikálnak nektek. Ezért a híveim, amiképpen megkapták a szavam a prófétáim által [itt], hasonlóképpen örömet és boldogságot kapnak a Paradicsomban általuk, az én gyönyörűségem révén.'”

178. fejezet

„És legyen ennyi elegendő számotokra – szólta Jézus – a Paradicsomra vonatkozó ismeretekből.” Mire Bertalan ismét megszólalt: „Óh, Mester, kérlek légy türelemmel irántam, ha még egyet kérdeznék.” Jézus azt mondta: „Mondd csak, mire vagy kíváncsi?” Bertalan azt mondta: „A Paradicsom biztosan nagyszerű, látván azt, hogy mennyi csodálatos dolog van benne, tényleg nagyszerűnek kell lennie.” Jézus azt felelte: „A Paradicsom annyira csodálatos, hogy emberi lépték nem foghatja. Bizony mondom nektek, hogy a kilenc menny, amelyek között a bolygók vannak, olyan távol vannak egymástól, ami ötszáz évnyi utazás egy ember számára, és hasonlóképpen, az első menny ötszáz évnyi utazásra van.”

„De álljunk meg az első menny méreténél, mely annyival nagyobb, mint az egész Föld, amennyivel az egész Föld egyetlen homokszemnél. A második menny pedig nagyobb az elsőnél, a harmadik a másodiknál, és így tovább, egészen az utolsó mennyig, mindegyik hasonlóképpen nagyobb az előzőnél. És bizony mondom nektek, hogy a Paradicsom nagyobb az egész Földnél és az összes mennynél [együttvéve], oly mértékben, amennyivel a Föld nagyobb egyetlen homokszemnél.” Péter erre így szól: „Óh, Mester, a Paradicsomnak az Istennél is nagyobbak kell lennie, hiszen az Isten benne lakozik.” Jézus azt felelte: „Fogd vissza magad Péter, hiszen szándék nélkül, de káromolsz.”

179. fejezet

Mindezek után Gábrriel angyal jött el Jézushoz, és tükröt mutatott neki, mely ragyogott, mint a Nap, és amelyben ezeket a szavakat látta leírva: „Az örök életemre, miként a Paradicsom nagyobb az összes mennynél és a Földnél, és amint a Föld nagyobb egyetlen homokszemnél, annyival vagyok én nagyobb a Paradicsomnál; és még annál is sokkal nagyobb, ahány homokszem van a tengerben, és ahány vízcsepp a tengerben, mint ahány fű[szál] a mezőkön és ahány falevél a fákon, és amennyi bőr van a vadakon; és annyiszor, amennyi homokszemre lenne szükségetek hogy kitöltsétek a mennyeket és a Paradicsomot és még annál is nagyobb.”

Jézus azt mondta: „Tiszteljük a mi Istenünket, aki mindörökké áldott.” Fejet hajtottak száz alkalommal és a földre borultak arcukkal az imádság közben. Amikor az imádkozást bevégezték, Jézus hívta Pétert és elmondta neki, és az összes apostolnak, amit látott. És Péternek azt mondta: „A te lelked, mely hatalmasabb az egész Földnél, fél szemeden át nézi a Napot, mely ezerszer nagyobb az egész Földnél.” „Így igaz” – mondta Péter. Jézus folytatta: „Pontosan ugyanígy, a Paradicsom [szemén át] fogod látni az Istent, a mi teremtőnket. És Jézus ezt mondván, hálát adott az Istennek, a mi Urunknak, imádkozván Izrael Házáért, és a szent városért. És mindenki azt felelte: „Úgy legyen, Uram.”

180. fejezet

Egy napon, Jézus Salamon tornácán tartózkodott, miközben az emberekhez beszélt, amikor is egy írástudó közelebb húzódott hozzá és azt mondta neki: „Óh, Mester, számos alkalommal beszélgettem ezekkel az emberekkel; ám van a fejemben az írásnak egy olyan szakasza, amelyet nem értek.” Jézus azt kérdezte: „És melyik az?” Az írástudó így szólt: „Az, amikor az Isten azt mondja Ábrahámnak, a te atyádnak, hogy én leszek a te nagy jutalmad. Nos, miként lehetne egy embernek [ilyesféle érdeme], jutalom formájában?”

Ezután Jézus örvendezett a szellemben és azt mondta: „Biztos, hogy nem vagy messze az Isten királyságától! Figyelj rám, ugyanis elmondom neked a jelentését az efféle tanításnak. Az Isten, lévén végtelen, és az ember, lévén véges, az ember nem méltó az Istenhez és ez [az oka a] te kétségeidnek, testvérem?” Az írnok zokogva felelt: „Uram, te ismered az én szívemet, a lelkem vágyik a te hangod hallására.” Jézus erre azt mondta: „Az élő Istenre, az ember még arra [sem] méltó, hogy egy kis levegőt kapjon minden egyes pillanatban.”

Az írástudó teljesen összezavarodott ezt hallván, és a tanítványok is elcsodálóztak, hiszen emlékeztek Jézus szavaira, miszerint bármit is adnak az Isten szeretete végett, az százszorosan kapják [vissza]. Ezután ő így szólt: „Ha valaki adna neked száz darab aranypénzt, és te elkölnéd azokat a pénzeket, mondhatnád annak az embernek: 'Adok neked egy száraz szőlőlevelet, s ezért add nekem a házad, mert megérdemlem?'” Az írástudó azt válaszolta: „Nem Uram, hiszen először ki kell fizetnie a tartozását, és azután, ha bármire vágyik, értékes dolgokat kell adnia neki, ám mi értéke van egy beteg szőlőlevélnek?”

181. fejezet

Jézus azt felelte: „Helyesen beszéltél, óh, testvérem, ezért tehát mondd meg nekem, ki teremtette az embert a semmiből? Biztos, hogy az Isten volt az, aki odaadta az [embernek] ezt az egész világot is az ő üdvére. Az ember a bűnei miatt azonban eltékozolta az egészet, merthogy a bűn miatt a világ az ember ellen fordul, és az ember, az ő nyomorúságában, nem tud adni semmit az Istennek, csupán a bűn rontása által munkálkodni. Hiszen a mindennapos vétkei a saját munkáját is romlottá teszi, miként azt Ézsaiás a próféta mondja: 'Olyan a mi becsületünk, mint a havikötő.'”

„Miként lehetne tehát az ember méltó bármire is, tudván azt, hogy képtelen viszonzást nyújtani? Talán az ember nem vétkezik? Az biztos, hogy az Isten így szólt az ő prófétájá, Dávid által: 'Hétszer egy nap vét a becsületes, akkor vajon hányszor vétkezhet a becstelen? És ha a becsületesek közöttünk romlottak, akkor mily mértékben lehetnek gyalázatosak a becstelének! Az élő Istenre, semmi nincs, amit az embernek jobban el kell kerülnie, mint azt kijelenteni: megérdemlem.' Testvérem, ismertessük meg az emberekkel a kezük munkáját, és azonnal meg fogják látni az érdemeiket. Mindaz a jó, amit egy ember elvégez, bizony, nem az ember az, aki megcselekszi, hanem az Isten munkálkodik őbenne; hiszen az Isten alkotta őt. Amit az ember tesz, az ellentmond az Istennek, az ő teremtetőjének és bűnt követ el [így pedig] nem érdemel jutalmat, csak gyötrelmet.”

182. fejezet

„Az Isten nemcsak megalkotta az embert, miként azt mondtam, hanem tökéletesnek teremtette meg őt. Az egész világot neki adta, miután az [ember] elhagyta a Paradicsomot, két angyalt adott mellé hogy őrizték őt, elküldte hozzá a prófétákat, átnyújtotta neki a törvényt, hitet adományozott neki, minden pillanatban biztonságot nyújt

számára a Sátánnal szemben, aki arra törekszik, hogy [az ember] többé ne juthasson el a Paradicsomba; Isten önmagát szeretné az embernek adni. Gondolkodjatok el az adósságotokon, amennyiben azok számottevőek! [Az adósság] megszüntetése elengedhetetlen ahhoz, hogy önmagatokból embert teremtsetek a semmiből, megteremteni a próféták sokaságát, akiket az Isten elküldött, egyetlen szóval, és a Paradicsomot, és nem többet, az Isten nagyszerűségével és jóságával, hiszen ő a mi Istenünk, és mindent az Istennek adni. Ezért hát le kell tenni az adósságotokat és csupán elkötelezettségben kell élnetek, köszönetet mondva az Istennek. Ám mivel egyetlen legyet sem vagytok képesek teremteni, és megérteni, hogy csupán egyetlen Isten létezik, aki minden dolog ura, akkor miként téríthetnétek meg az adósságotokat? Bizony, ha egy ember nektek száz aranypénzt ad, kötelesek vagytok megadni a száz aranypénz tartozást.”

Mindennek értelmével kapcsolatban, óh, testvérem, tudható, hogy az Isten, lévén a Paradicsomnak és mindennek az ura, elmondható, hogy mi okoz számára örömet és megadni számára azt, ami örömet okoz neki. Tehát, amikor azt mondta Ábrahámnak: 'Én leszek a te nagyszerű jutalmad', Ábrahám nem mondhatta azt, hogy az 'Isten az én jutalmam', hanem csak azt, hogy 'Az Isten az én ajándékom és az én adósságom'. Így hát amikor az emberekhez beszélsz, óh, testvérem, ebben az értelemben kell magyaráznod ezt a szakaszt, hogy az Isten ilyen meg olyan dolgokat ad az embernek, ha az ember helyesen munkálkodik. Amikor az Isten szól hozzád, óh, ember, és azt mondja: 'Óh, én szolgám, megdolgoztál a szeretetemért, milyen jutalmat kívánsz tehát tőlem, a te Istenedtől?' Azt feleld: 'Uram, tudván, a te kezed munkája vagyok, nem való, hogy olyan bűn legyen bennem, amit a Sátán kedvel. Ezért Uram, a te dicsőségeddel gyakorolj irgalmat kezed munkáján.'”

„És ha az Isten azt mondja: 'Megbocsátok neked, és meg szeretnék jutalmazni téged', válaszold ezt: 'Uram, büntetést érdemlek azért, amit tettem, és amit te tettél, dicsőítést érdemelsz. Büntess engem Uram, azért amit tettem, és ments meg attól, amit cselekedni kívánsz.' És ha az Isten azt mondja: 'Milyen büntetés tűnik megfelelőnek számodra a bűneid miatt?', ezt válaszold: 'Oly mértékű Uram, amennyire a semmirekellőnek szenvednie kell.' És ha az Isten azt mondja: 'Miért keresel ily súlyos büntetést ember, óh, én hűséges szolgám?' Feleld ezt: 'Mert közülük mindegyik, amelyik tőled származik, amint megkapom, még hűségesebb szolgálóvá tesz, mint [amilyen voltam].' És ha az Isten azt mondja: 'Mikor kívánod megkapni ezt a büntetést és mennyi ideig tartson?' Így felelj: 'Most és vég nélkül.' Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, az ilyen ember jobban fog tetszeni az Istennek, mint az összes szent angyala. Az Isten ugyanis szereti az igazi alázatot és gyűlöli a büszkeséget.”

Ezután az írástudó köszönetet mondott Jézusnak, és így szólt hozzá: „Uram, engedj most elmennem, a szolgád házához, hiszen a szolgád szeretne téged és tanítványaid étellel fogadni.” Jézus azt válaszolta: „El fogok oda menni, mihelyt 'testvérnek' nevezel engem, és nem 'Uramnak', és én is a testvéremnek foglak hívni és nem pedig a szolgámnak.” Az ember megígérte, Jézus pedig elment a házába.

183. fejezet

Miközben az asztalnál ültek, az írástudó így szólt: „Óh Mester, azt mondtad, hogy az Isten szereti az igazi alázatot. Mondd meg nekünk tehát, mi az alázat, és miként lehet az igaz és hamis.” [Jézus az felelte]: „Bizony mondom neked, hogy az, aki nem válik olyanná, mint a kisgyermek, nem lép be a mennyek országába.” Mindenki elcsodálkozott ezt hallván, és azt mondták egymásnak: „Miként lehetne valaki olyan, mint a kisgyermek, ha egyszer harminc, vagy negyven éves? Ez bizonyára példabeszéd.”

Jézus így válaszolt: „Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, a szavaim igazak. Azt mondtam nektek, hogy az embernek olyanná kell válnia, mint a kisgyermek, hogy igazán alázatos legyen. Hiszen, ha megkérdeztek egy kisgyereket: 'Ki készítette a ruhádat?', azt fogja felelni: 'Az apám'. Ha megkérdezték tőle, kinek a háza az, ahol lakik, azt fogja felelni: 'Az apámé'. Ha azt mondjátok: 'Ki ad neked enni?', azt fogja válaszolni: 'Az apám'. Ha azt mondjátok: 'Ki tanított meg téged járni és beszélni?', azt feleli majd: 'Az apám'. Ám ha azt mondanátok: 'Ki verte be a fejedet, hiszen a fejed olyan szorosan be van kötve?', azt válaszolná: 'Elestem és betörtem a fejemet.'”

„És ha azt kérdeznék: 'Miért estél hát el?', azt válaszolja majd: 'Hát nem látod, milyen kicsi vagyok, ezért nincs annyi erőm, hogy úgy járjak és fussak mind egy felnőtt?' Az apámnak ezért kézen kell fognia engem, ha határozott léptekkel akarok járni. Ám azért, hogy megtanuljak jól járni, az apám hagyott számomra egy kis teret, és én, futni vágytam, és bizony elestem.' Ha azt mondanátok: 'És mit mondott az apád?', ő azt felelné: 'Miért nem jársz hát lassabban? Máskor ne távolodj el mellőlem.'”

184. fejezet

„Mondjátok meg nekem, igaz ez?” – kérdezte Jézus. Az írástudó és a tanítványok azt felelték: „A legteljesebb mértékben igaz.” Ezután Jézus így szólt: „Az, aki szívében igaz,

felismeri, hogy az Isten minden jó dolog okozója, és önmagát, mint a bűn okozóját – teljes mértékben aláztatossá lesz. És mindazok pedig, akik szólnak és a gyermek nyelvén beszélnek, ám tetteikben ellent mondanak [ugyanakkor] ennek, egyértelmű, hogy az ő aláztatuk hamis és valójában büszkék. A büszkeség akkor éri el a tetőpontját, amikor valaki ugyan aláztatós módon viselkedik, ám eközben megrója és elutasítja az embereket.”

„Az igazi aláztat a lélek szerénysége, ahol az ember a maga valóságában ismeri fel önmagát; a hamis aláztat azonban egyfajta köd a pokolból, mely elsötétíti a lélek megértését, abban, amit az ember önmagának tulajdonít, ahelyett, hogy Istennek tulajdonítaná, és amit pedig az Istennek tulajdonít, azt önmagának kellene tulajdonítania. Így az ember beleesik a hamis aláztatba, és azt mondja, hogy ő súlyos bűnös, ám amikor másvalaki mondja neki, hogy bűnös, méregbe gurul és üldözni kezdi az illetőt. A hamis aláztat embere azt mondja, hogy az Isten adott neki mindent, amije csak van, ám, ami őt illeti, ő sem aludt, és jó dolgokat cselekedett. És ők a mai idők farizeusai; testvérem, mondd meg, miként járnak ők.”

Az írástudó zokogva felelt: „Óh, Mester, a jelen idők farizeusai magukon viselik a farizeus nevet és öltözetet, ám a szívükben és cselekedeteikben olyanok, mint a kánaániták. És az Isten vonatkozásában bitorolnak egy ilyen nevet, holott a legegyszerűbbet érdemelnék! Óh, régi idők, milyen kegyetlenek voltatok velünk, amikor elvettétek tőlünk az igaz farizeusokat és itt hagyátok nekünk a hamisakat!”

185. fejezet

Jézus azt felelte: „Testvérem, még nincs itt az ideje, hogy így legyen, ellenkezőleg, a gonosz világnak [van itt]. Hiszen mindenkor lehetséges az Istent igazságban szolgálni, a világgal társulván azonban, mely mindenkor és mindenféle módon gonosz, az ember megőrül. Hát nem tudjátok, hogy Geházi, Elizeus próféta szolgája, hazudott és megszegyenyítette a mesterét, elvette a szír Námán a pénzét és ruháit? És mégis, Elizeusnak számos farizeusa volt, akikhez az Isten küldte, hogy prófétáljon.”

„Bizony mondom nektek, hogy az emberek hajlamosak gonosz tettek elkövetésére, és a világ még ösztönzi is őket erre, és a Sátán munkálkodása is gonosz dolgokra csábítja őket, ezért van, hogy a mai farizeusok elkerülnek minden jótettet és minden szent példát: és Geházi példája elegendő számukra, hogy az Isten mihasznái legyenek.” Az írástudó így szólt: „A legteljesebb mértékben igaz.” Mire Jézus folytatta: „Szeretném, ha elmondanád Aggeus és Hóseás, az Isten e két prófétájának példáját, azért, hogy felismerhessük az igaz

farizeust.” Az írástudó így szólt: „Óh, Mester, mit mondjak? Sokan bizonyára el sem hiszik, habár Dániel próféta könyvében írva vagyon, ám, neked való engedelmisségem okán, elmondom az igazat.”

„Aggeus tizenöt éves volt, amikor, eladván vagyonát és szétosztván azt a szegények között, elment Anatótba, hogy szolgálja Abdiás prófétát. Az idős Abdiás pedig, aki tudott Aggeus alázatos mivoltáról, úgy használta őt, mint egy könyvet, mellyel tanította a tanítványait. Ezért gyakran ajándékozott számára ruhákat és finom ételeket, ám Aggeus visszaküldte őket, egy küldöttel, mondván: 'Menj, térj haza, hiszen tévedtél. Abdiás küldene nekem ilyen dolgokat? Biztosan nem, hiszen tudja, semmi jót nem követtem el, csak bűnöket.'”

„És Abdiás, amikor bármi rossz dologgal rendelkezett, általában odaadta Aggeus szomszédjának, azért, hogy megnézzze azt. Ezért pedig Aggeus, amikor meglátta, azt mondta magában: 'Nos, úgy tűnik, Abdiás bizonyára megfedkezett rólad, hiszen ez a dolog egyedül hozzám illik, mivel én vagyok mindenki között a legrosszabb. És semmi alávaló nincs abban, mint Abdiás kezétől kapni ezt, akinek a keze által az Isten átnyújtja ezt nekem, mintha kincs lenne.'”

186. fejezet

„Amikor Abdiás szeretett volna imádkozni tanítani valakit, odahívta Aggeust és így szólt: 'Mondd el itt a te imádat, hogy mindenki hallja a szavaidat.' Aggeus ezeket mondta: 'Uram, Izrael Istene, kegyelemmel teljesen tekint rád szolgád, aki szólít téged, hiszen te alkottad meg őt. Igazságos Úristen, emlékezz igazságosságodra és büntesd meg a te szolgád bűneit, azért, hogy ne szennyezzem be a te munkádat. Uram, én Istenem, nem kérhetem tőled azokat az örömeket, melyeket hűséges szolgálóidnak adományozol, hiszen nem vagyok más, csak bűnös. Ezért Uram, amikor betegséggel sújtánád az egyik szolgálódat, emlékezzél rám, a te szolgálódra, a te dicsőségedre.' És amikor Aggeus így tett – mondta az írástudó -, az Isten annyira megszerette őt, hogy mindenkinek, aki az ő idejében mellette állt, az Isten megadta a prófétálás [képességét]. És semmit sem tudott kérni Aggeus az imáiban, amit az Isten visszautasított volna.”

187. fejezet

A jó írástudó elsírta magát, amikor ezeket mondta, mint a tengerész zokog, amikor látja a hajóját összetörni. és azt mondta: „Hóseás, amikor elment az Istent szolgálni, az egész Naftali törzs fejedelme volt, és tizennégy éves. És így, miután eladta örökségét és a szegényeknek adta, elment, hogy Aggeus tanítványa legyen. Hóseásban oly mértékű jótékonyág gyulladt, hogy bármivel kapcsolatban, amiről csak megkérdezték, azt mondta: 'Ez az amit az Isten adott nekem érted, óh, testvérem, ezért fogadd el!' Ennek következtében semmi mása nem maradt, mint csupán két ruhája, nevezetesen egy zsákvászonból készült tunika és egy bőrköpeny. Ám ezeken is túladott, ahogy mondom, az ő örökségén és odaadta a szegényeknek, mert különben nem úszhatta volna meg, hogy farizeusnak hívják.”

„Hóseásnak megvolt Mózes könyve, melyet a legnagyobb odaadással olvasott. Egy napon pedig Aggeus azt mondta neki: 'Hóseás, ki vett el tőled mindent, amid csak volt?' Ő azt felelte: 'Mózes könyve.' Történt egyszer, hogy egy közeli próféta egyik tanítványa el szeretett volna menni Jeruzsálemben, ám nem volt neki köpenye. Ezért, hallván Hóseás nagylelkűségéről, elment, hogy megkeresse őt, és azt mondta neki: 'Testvérem, szeretnék elmenni Jeruzsálembe, hogy áldozatot mutassak be a mi Istenünknek, ám nincs köpenyem, ezért nem tudom, mitévő legyek.'”

„Amikor ezt meghallotta, Hóseás így szólt: 'Bocsáss meg nekem testvérem, hiszen nagy bűnt követtem el ellened: hiszen az Isten adott nekem egy köpenyt azért, hogy neked adjam és én elfelejtkeztem erről. Ezért fogadd el hát most, és imádkozz az Istenhez értem.' A férfi, elhívén ezt, elfogadta Hóseás köpenyét és távozott. És amikor Hóseás elment Aggeus házába, Aggeus azt mondta: 'Ki vette el a köpenyedet?' Hóseás azt felelte: 'Mózes könyve.' Aggeus igencsak elégedetten hallotta ezt, mivel megérezte Hóseás jóságát.”

„Történt, hogy egy szegény embert kifosztottak a rablók és meztelenül otthagyták. Amikor Hóseás meglátta őt, levetette a saját tunikáját és odaadta neki, aki meztelen volt, csupán egy kecskebőr darabot hagyva magán, az ágyékát takarván. Amikor pedig hiába várta őt Aggeus, a jó Aggeus azt hitte, Hóseás megbetegedett. Ezért elindult két tanítványával, hogy megkeresse őt, és meg is találták, pálmalevelekbe öltözve. Ekkor így szólt Aggeus: 'Mondd meg nekem, miért nem látogattál meg engem?' Hóseás azt felelte: 'Mózes könyve elvette a tunikámat és én félttem elmenni hozzád tunika nélkül.' Mire Aggeus adott neki egy másik tunikát.”

„Történt, hogy egy fiatal ember, látván, hogy Hóseás Mózes könyvét olvassa, zokogni kezdett és így szólt: 'Én is szeretnék megtanulni olvasni, ha lenne könyvem.' Ezt hallván,

Hóseás odaadta neki a könyvet, mondván: 'Testvérem, ez a könyv a tiéd, hiszen az Isten azért adta nekem, hogy odaadjam annak, aki zokog, és vágyik a könyvre.' Az ember hitt neki és elfogadta a könyvet.

188. fejezet

„Aggeusnak volt egy tanítványa, Hóseáshoz közel; és ő szeretett volna meggyőződni arról, hogy a könyve helyesen van-e megírva, elment tehát meglátogatni Hóseást és azt mondta neki: 'Testvérem, vedd elő a könyved és lássuk, vajon olyan-e mint az enyém.' Hóseás így szólt: 'Elvitték tőlem.' 'Ki vitte el tőled?' – kérdezte a tanítvány. Hóseás azt felelte: 'Mózes könyve.' Ezt hallván, a másik elment Aggeushoz, és azt mondta neki: 'Hóseás megbolondult, ugyanis azt mondta, hogy Mózes könyvét Mózes könyve vette el tőle.' Aggeus azt válaszolta: 'Bár az lenne az Isten kívánsága, óh, testvérem, hogy hasonlóképpen bolond legyek, és az egész nép örült legyen, mint Hóseás!'”

„Szír rablók, amikor rajtaütöttek Júdea földjén, elrabolták egy szegény özvegyasszony fiát, aki Kármel hegye mellett lakott, ahol a próféták és a farizeusok éltek. Véletlenül, amikor éppen Hóseás elment fát vágni, találkozott a zokogó asszonnyal. Erre ő is azonnal zokogni kezdett, hiszen bármikor, ha valakit meglátott nevetni, akkor ő is nevetett, és akármikor, ha meglátott valakit zokogni, ő is zokogott. Hóseás megkérdezte a nőt, vajon mi az oka megható zokogásának, és ő mindent elmondott neki.”

„Ezek után azt mondta Hóseás: 'Jöjj nővérem, hiszen az Isten neked adja a fiadat.' És mindketten Hebronba mentek, ahol Hóseás eladta önmagát, és a pénzt az özvegynek adta, aki nem ismervén fel, kitől is kapta a pénzt valójában, elfogadta azt, és kiváltotta a fiát. Az pedig, aki megvette Hóseást, elvitte őt Jeruzsálembe, ahol lakása volt, nem ismervén fel Hóseást. Aggeus pedig, ráébredvén, hogy Hóseás nincs sehol, elkeseredettséget érzett. Mire az Isten angyala elmondta neki, miként vitték el őt rabszolgaként Jeruzsálembe. A jó Aggeus, amikor meghallotta mindezt, sírásra fakadt Hóseás hiánya miatt, miként egy anya zokog a fia elvesztése következtében. És hívatván két tanítványát, elment Jeruzsálembe. És az Isten kívánsága szerint, a város bejáratánál találkozott Hóseással, aki kenyérrel megrakottan a munkásoknak szállított élelmet a gazdája szőlőjébe.”

„Felismervén őt, Aggeus így szólt: 'Fiam, miként hagyhattad el idős atyádat, aki gyászolva kutat téged?' Hóseás azt felelte: 'Atyám, eladtak engem.' Aggeus erre haraggal válaszolt: 'Ki az a gonosz ember, aki eladott téged?' Hóseás azt felelte: 'Az Isten bocsásson

meg neked, óh, atyám, hiszen az, aki eladott engem olyan jó ember, hogy ha ő nem lenne ebben a világban, akkor senki sem válhatna szentté.' 'Akkor hát ki ő?' – faggatta Aggeus. Hóseás azt mondta: 'Óh, atyám, hát Mózes könyve.' Mire a jó Aggeust majd szétvetette a düh és így szólt: 'Adná az Isten fiam, hogy Mózes könyve engem is eladjon, valamennyi gyermekemmel együtt, miként eladott téged!'"

„És Aggeus elment Hóseással a gazdája házához, aki, amikor meglátta Aggeust, így szólt: 'Áldott legyen a mi Istenünk, aki elküldte az ő prófétáját az én házamba' – és elébe futott, hogy kezet csókoljon neki. Mire Aggeus azt mondta: 'Testvérem, csókold meg inkább a rabszolgád kezét, akit megvásároltál, hiszen jobb ember nálam.' És elmondott neki mindent, amint történt, az úr pedig erre szabadon engedte Hóseást. Ez minden, amit kívántál, óh, Mester" [- mondta az írástudó].

189. fejezet

Jézus azt mondta: „Ez az Igazság, mert az Isten bizonyágot tett nekem. Ezért hát mindenki tudja meg, hogy ez az igazság, az Isten nevében, álljon meg a Nap és tizenkét órán át ne mozogjon!” És így történt, az egész Jeruzsálem és Júdea hatalmas rettenetére.

És Jézus azt mondta az írástudónak: „Óh, testvérem, Miért keresed tőlem a tanulás lehetőségét, amikor a tudásod már megvan? Az élő Istenre, ennyi elegendő az ember üdvözüléséhez, hiszen Aggeus alázatossága Hóseás könyörületességével megfelel az egész Törvénynek és valamennyi prófétának. Mondd meg nekem testvérem, amikor idejöttél a Templomba, hogy engem kérdezz, arra gondoltál, hogy az Isten azért küldött engem, hogy leromboljam a Törvényt és a prófétákat? Biztos, hogy az Istennek nem áll szándékában így cselekedni, tudván, hogy ő változatlan, és ezért, amit az Isten egyszer elrendelt az ember üdvözülésének útjaként, az volt valamennyi próféta elküldése mögött az ok.”

„Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, amennyiben Mózes könyvét, együtt Dávid atyánk könyvével nem rontották volna meg az emberi tradíciók vagy a hamis próféták és tudósok, az Isten nem adná nekem az ő szavait. Miért beszélek Mózes könyvéről és Dávid könyvéről? Minden egyes próféciát megrontottak, olyannyira, hogy manapság egyetlen dolog sincs az Isten parancsolata szerint, ellenkezőleg, az emberek azt nézik, mit mondanak a tudósok, és a farizeusok megvizsgálják azt, mintha az Isten képes lenne hibázni és az ember nem lenne képes hibázni.”

Jaj, ezért a hitetlen nemzetségnek, mert rájuk hull minden próféta és igaz ember vére, Zakariás, Berachiah fia vére is, akit legyilkoltak a Templom és az oltár között! Milyen próféta az, akit még csak nem is üldöznek? Milyen igaz ember az, akit nem kínoznak halálra és természetes halált hal? Ritka eset! És most igyekeznek, hogy megöljenek engem. Büszkélkednek, hogy Ábrahám gyermekei, és birtokolják a gyönyörű Templomot. Az élő Istenre, ők a Sátán gyermekei, és ezért az ő kívánsága szerint cselekszenek: a Templom pedig és a szent város romba fog dőlni, olyannyira, hogy a Templomban kő kövön nem marad.”

190. fejezet

„Mondd meg nekem testvérem, aki a Törvény tanult tudósa vagy, kiből ígéri meg a Messiást Ábrahám atyánknak? Izsákban vagy Izmaelben?” Az írástudó azt válaszolta: „Óh, Mester, félek megmondani ezt, a halálbüntetés miatt.” Jézus erre így szólt: „Testvérem, szomorú vagyok, hogy eljöttem enni a házadba, hiszen jobban szeretet jelen életedet, mint az Istent, a teremtőt, és emiatt a félelem miatt veszíted el az életedet; inkább attól félj, hogy a hited és az örök életed ne veszítsd el, mely dolgok elveszítődnek, amikor a nyelv ellentétesen beszél azzal, amit a szív tud az Isten Törvényéről.” Erre a jó írástudó sírva fakadt, és azt mondta: „Óh, Mester, ha tudtam volna, miként teremjek gyümölcsöt, sok olyan dolgot kellett volna prédikálnom, melyeket nem mondtam ki, nehogy zendülés támadjon az emberek között.”

Jézus azt mondta: „Nem kell tekintetbe vened sem a népet, sem a világot, sem egyetlen szentet, sem az angyalokat, amikor úgy adódna, hogy bünt követsz el az Isten ellen. Ezért hát hagyd az egész [világot] elpusztulni, sokkal inkább, mint hogy megsértsd az Istent, a teremtőt, és őrizd meg azt bűn nélkül valónak. A bűn ugyanis elpusztít, és nem véd meg, és az Isten van olyan hatalmas, hogy annyi világot teremtsen, ahány homokszem van a tengerben és még annál is többet.

191. fejezet

Az írástudó erre azt mondta: „Bocsáss meg nekem, óh, Mester.” Jézus így szólt: „Az Isten megbocsát neked, mert bünt követtél el ellene.”

Mire az írástudó így felelt: „Láttam egy régi könyvet, Mózes és Józsué írta a saját kezével (ő, aki megállította a Napot, miként te is megtetted), az Isten szolgái és prófétái, amely Mózes igaz könyve. Ebben az van írva, hogy Izmael a Messiás atyja, és Izsák az atyja a Messiás küldöttének. És így mondja a könyv, amit Mózes mondott: 'Uram, Izrael Istene, hatalmas és irgalmas, nyilvánulj meg a te szolgádnak a dicsőséged ragyogásaként.'”

„Mire az Isten megmutatta számára az ő Küldöttét Izmael karjaiban és Izmaelt Ábrahám karjaiban. Izmael közelében állt Izsák, kinek karjaiban egy gyermek volt, aki az ő ujjával rámutatott az Isten Küldöttére, mondván: 'Ő az, aki számára az Isten megteremtett mindent.' Erre Mózes örvendezve felkiáltott: 'Óh, Izmael, kezedben tartod az egész világot, és a Paradicsomot! Légy rám tekintettel, az Isten szolgájára, hogy kegyelmet találjak az Isten szemében a te fiad által, aki számára teremtett az Isten mindent.'”

192. fejezet

„Abban a Könyvben nincs leírva az, hogy az Isten eszik a marha- vagy a birka húsból; abban a Könyvben nem található az, hogy az Isten a kegyelmét csupán Izrael számára tartaná fent egyedül, ellenkezőleg, az, hogy az Isten kegyelme minden emberre kiterjed, aki igaz lélekkel keresi az Istent, az ő teremőjét. Az egész Könyvet nem állt módomban elolvasni a főpapok miatt, kiknek a könyvtárában tartózkodtam, megtiltották nekem, mondván, hogy azt egy Izmaelita írta meg.”

Ezek után Jézus így szólt: „Értsd meg, és soha ne tartsd vissza az igazságot, az Isten Messiásában való hit ugyanis üdvösséget hoz az embernek, és e nélkül, senki sem üdvözl.” Jézus pedig befejezte a beszélgetést. Amint ültek az étkezőasztalnál, íme, Mária, aki Jézus lábánál zokogott, belépett Nikodémus házába (ugyanis ez volt a neve az írástudónak), és sírva vetette Jézus lábához magát, mondván: „Uram, a te szolgád, aki általad irgalmat talált az Istennél, kinek nővére és fivére van, most halálosan megbetegedett.”

Jézus azt kérdezte: „Hol van a házad? Mondd el nekem, hogy imádkozhassak az Istenhez az egészségéért.” Mária így felelt: „Bethániában van a fivérem és nővérem [háza], az én házam pedig Magdalában van: a fivérem tehát Bethániában van.” Jézus azt mondta a nőnek: „Menj egyenesen a fivéred házába, és ott várj meg, hiszen jövök és meggyógyítom őt. És ne félj, ugyanis nem fog meghalni.” A nő elment, és Bethániába érkezvén úgy találta, hogy a fivére aznap meghalt, ezért atyáik sírjába helyezték.

193. fejezet

Jézus még két napig tartózkodott Nikodémus házában, és a harmadik napon indult el Bethániába, és amikor közel ért a városhoz, két tanítványát előre küldte, hogy értesítse Máriát érkezéséről. Az pedig kifutott a városból, és amikor megtalálta Jézust, sírva mondta: „Uram, azt mondtad, hogy a fivérem nem fog meghalni, mostanra pedig már négy napja van eltemetve. Bárcsak az Isten úgy rendezte volna, hogy eljöttél volna, mielőtt szóltam neked, hiszen akkor nem halt volna meg!”

Jézus azt felelte: „A fivéred nem halt meg, csak alszik, eljöttem tehát, hogy felébresszem őt.” Mária azt mondta: „Uram, ebből az álomból csak az Isten angyala trombitájának hangja ébreszti fel az ítélet napján.” Jézus így szólt: „Mária, higgy nekem, fel fog támadni [azon nap] előtt, mert az Isten hatalmat adott nekem az ő álma felett; és bizony mondom neked, ő nem halott, mert csak az hal meg, aki nem talál kegyelmet az Isten előtt.” Mária gyorsan hazatért és beszámolt a nővérének Jézus érkezéséről.

Nagyszámú zsidó Jeruzsálemből, valamint jó néhány írástudó és farizeus gyűlt össze Lázár halála miatt; Márta, hallván nővérétől, Máriától, Jézus érkezéséről, kapkodva felugrott, mire a zsidók, az írástudók és a farizeusok serege követte őt, hogy vigasztalják, ugyanis azt hitték, hogy a sírhoz megy a fivérét elsiratni. Ezért amikor odaért arra a helyre, ahol Jézus beszélt Máriával, Márta zokogva mondta: „Uram, bárcsak adta volna az Isten, hogy itt legyél a fivérem halálakor!” Mária ekkor odaért zokogva, mire Jézus is könnyekben tört ki, és felsóhajtva így szólt: „Hová fektettétek őt?” Ők azt válaszolták: „Jöjj és nézd meg.”

A farizeusok azt mondogatták maguk között: „Ez az ember pedig, aki feltámasztotta az özvegy fiát Nainban, vajon miért hagyta ezt a férfit meghalni, azt mondván, hogy nem fog meghalni?” Jézus odaért a sírhoz, ahol mindenki zokogott, és így szólt: „Ne sírjatok, hiszen Lázár alszik, és azért jöttem, hogy felébresszem őt.” A farizeusok így szóltak maguk között: „Adná az Isten, hogy te is ugyanúgy aludj!” Jézus azt felelte: „Az én óráim még nem jöttek el, ám amikor eljön, ugyanígy fogok aludni, és gyorsan fel is ébredek.” Ezt követően Jézus szólalt meg ismét: „Vegyétek el a követ a sírtól.” Mária közbeszólt: „Uram, már bűzlik, hiszen négy napja halott.” Jézus így szólt: „Miért jöttem akkor hát ide, Márta? Nem hiszel bennem, hogy fel fogom őt ébreszteni?” Márta azt válaszolta: „Tudom, hogy te az Isten egyik szentje vagy, akit ebbe a világba küldött.”

Ezek után Jézus az égnek emelte kezét és azt mondta: „Istenem, mi atyánk, Ábrahám Istene, Izmael Istene, és Izsák ura; irgalmazz eme asszonyokon nyomorúságukban, és dicsőítsd meg a te szent neved.” És amikor mindenki azt válaszolta,

„Ámen”, Jézus hangosan így szólt: „Lázár, jöjj ki!” Mire a halott feltámadt, és Jézus azt mondta a tanítványainak: „Oldozzátok ki.” Ugyanis be volt bugyolálva a sírban, kendőt viselt az arcán, miként az atyáink szokásában volt, amikor eltemették [a halottaikat].

A zsidók nagy sokasága és néhány farizeus is hitt Jézusban, hiszen fantasztikus csodát tett. Azok, akik megmaradtak hitetlenségükben eltávoztak és elmentek Jeruzsálembe és beszámoltak Lázár feltámasztásáról a főpapoknak; és emiatt igen sokan váltak nazarénusokká, ugyanis így nevezik azokat, akik a Jézus által közvetített, Istentől származó szavak miatt kezdtek vezeklésbe.

194. fejezet

Az írástudók és a farizeusok tanácsot tartottak a főpappal együtt, hogy megöljék Lázárt, mivel sokan lemondtak a hagyományaikról és Jézus szavaiban hittek, a Lázárral tett csodája ugyanis fantasztikus volt, látták, miként beszél Lázár az emberekkel, eszik és iszik. Ám jelentős hatalmat képviselt, követői voltak Jeruzsálemben, és nővére Magdalában és Bethániában, ezért nem tudták, mitévők legyenek.

Jézus elment Bethániába, Lázár házába, és Mária és Márta szolgált neki. Mária egy napon, Jézus lábánál ülve hallgatta szavait, mire Márta azt mondta Jézusnak: „Uram, nem látod, hogy a nővérem nem törődik veled, és nem foglalkozik veled, hogy neked és a tanítványaidnak enniük kell?” Jézus azt felelte: „Márta, Márta, tedd meg azt, amit gondoltál, hogy meg kell tenned; ami Máriát illeti, olyan részt választott, amit soha nem lehet tőle elvenni.”

Jézus, az asztalnál ülve, nagy sokaság által körülvéve, akik hittek benne, beszélni kezdett: „Testvéreim, kevés időm maradt, amíg köztetek leszek, az idő, amikor elhagyom ezt a világot, már nagyon közel van. Ezért felidézem nektek azokat a szavakat, melyeket az Isten mondott Ezékielnek, a prófétának, szólván: 'Miként én, a te Istened örökké élek, a lélek, amely bűnt követ el, meg fog halni, ám ha a bűnös bűnbánatot tart, nem fog meghalni, sőt, élni fog.' Ezért a jelenlegi halál nem halál, ellenkezőleg, végét jelenti egy hosszú halálnak; miként a test, amikor elválik az érzékeléstől ájulás alkalmával, habár a lélek benne van, semmi előnye sem származik a halálból és eltemetik, hogy megőrizték, hogy aztán az eltemetett [test] várja, hogy Isten feltámassza ismét, miközben az öntudatlan várja, hogy ismét visszatérjen az érzékelése. Íme tehát, a jelen élet lényegében a halál, hiszen nem képes Istent érzékelni.”

195. fejezet

„Akik hisznek bennem, nem halnak meg örökre, hiszen a szavaim által érzékelik az Istent öbennük, és ezért saját üdvösségükön munkálkodnak. A halál nem más, mint egy cselekvés, melynek természete az Isten parancsolata szerint való? Olyasmi, mint amikor valaki megkötve tart egy madarat, és a köteleket a kezében tartja; amikor a madarat pedig a feje repülésre készíti, mi történik? Bizonyára azt parancsolja a kéznek, hogy nyíljon ki; és így, a madár azonnal képes elrepülni. 'A mi lelkünk - miként Dávid próféta mondotta -, egy veréb, amely megszabadult a csapdától'; miként az ember lakik az Isten védelme alatt. És a mi életünk olyan, mint a kötelék, ahol a természet tartja a lelket kötve a testhez és az ember érzékelését. Ezért amikor az Isten úgy kívánja, és a természetnek azt parancsolja, engedje el, az élet összetörik, és a lélek kiszabadul az angyalok karjába, ahová az Isten meghagyta a lelkek fogadását.”

„Ne hagyjátok hát barátaitokat sírni, amikor meghal a barátjuk; hiszen ez Isten akarata. Ám hagyjátok, hogy egyfolytában zokogjanak, amikor bűnöket követnek el, mert [így] hal meg a lélek, látván, hogy elszakítja önmagát Istentől, az igaz Élettől. Amennyiben a test borzalmas a lélekkel való egysége nélkül, sokkal rémisztőbb a lélek az Istennel való egyesülése nélkül, akinek az irgalma és a kegyelme megszépíti és élénkíti azt.” És ezeket mondván Jézus köszönetét fejezte ki az Istennek, mire Lázár így szólt: „Uram, ez a ház az Istené, az én teremtmém, hiszen mindaz, amit nekem adott, a szegények szolgálatára adta. Mivel pedig te szegény vagy és nagyszámú tanítványod van, gyere és élj itt, amikor kedved telik, és amint neked jól esik, az Isten szolgája segíteni fog téged, szükséged szerint, Istenszeretete miatt.”

196. fejezet

Jézus örvendezett ezt hallván és így szólt: „Látod, milyen jó dolog meghalni! Lázár, habár csak egyszer halt meg, mégis olyan tanítást tanult meg, melyet még a világ bölcs emberei sem ismernek, akik könyvek között nőttek fel! Adná az Isten, hogy minden ember csak egyszer haljon meg és térjen vissza a világba, miként Lázár; azért, hogy az ember megtanuljon élni.” János azt mondta: „Óh, Mester, megengeded nekem, hogy szóljak egy szót?”

„Szólj ezret – felelte Jézus -, hiszen csupán az ember köteles szétosztani javait az Isten szolgálatában és ugyancsak köteles megosztani a tanítást; ennél fogva, minél többet

oszt meg, a világnak annyival növekszik az ereje, hogy a lelket vezeklésre készítse, hiszen a javak nem képesek visszahozni a halottat az életbe. Ezért tehát gyilkos az, akinek hatalmában áll, hogy segítse a szegény embert, és amikor nem segít neki, a szegény ember éhen hal; ám sokkal súlyosabb az a gyilkosság, amikor valaki az Isten szava által megtéríthetne egy bűnöst, és mégsem téríti meg, csak kivár, miként azt az Isten mondja, 'egy ostoba kutya'. Az ilyenekkel szemben mondja még Isten: 'A bűnös lelke az, amely elpusztul, hiszen rejtve vannak benne a szavaim, melyeket a kezébe adtam, óh, hűtlen szolga.'"

„Akkor hát milyen állapotban vannak mostanság az írástudók és a farizeusok, akiknek a kezében ott van a kulcs és mégsem hajlandók betérni - legalább ne akadályoznák azokat, akik szeretnének belépni az örök életre? Kértél engem, óh, János, engedélyemet, hogy egyetlen szót szólj, miközben száz és ezer szavamat hallgattad. Bizony mondom neked, kész vagyok figyelni rád tízszer annyit minden dologért, amennyit te hallgattál engem. És aki pedig nem figyel a másokra minden egyes alkalommal, amikor az beszél, bűnt követ el, figyelembe véve, hogy meg kell tennünk mások számára azt, amit azok önmaguk számára szeretnének, és nem szabad megtennünk másokkal azt, amit nem szeretnének, ha megtennének velük. János ezután így szólt: „Óh, Mester, az Isten miért nem adja meg az embereknek azt, hogy csak egyszer haljanak meg és ugyanúgy visszatérjenek, mint Lázár megtette, azért, hogy megtanulják megismerni önmagukat és az ő teremtetőjüket?”

197. fejezet

Jézus azt válaszolta: „Mondd meg nekem János; volt egyszer egy gazda, aki egy tökéletesen elkészített fejszét adott az egyik szolgájának, azért, hogy vágja ki azt a fát, amelyik akadályozta a kilátást a házából. A munkás azonban elfelejtkezett a fejszéről és azt mondta: 'Ha az uram adna nekem egy régi fejszét, könnyen ki tudnám vágni a fát.' Mondd meg nekem, János, mit mondott az úr? Bizonyára megharagudott, és fogta a régi fejszét és fejbe vágta vele, mondván: 'Bolond és csirkefogó! Adtam neked fejszét, amellyel fáradság nélkül kivághatod a fát, te meg erre ezt a fejszét keresed, amellyel csak nagy fáradsággal lehet dolgozni, és amit kivágsz az kárba vész és nem jó semmire? Arra vágyom, hogy oly módon vágd ki a fát, hogy a te munkálkodásod jó legyen.' Így van?”

János így felelt: „Nagyon igaz”. [Mire Jézus azt mondta:]: „'Az örök életre - mondta az Isten -, jó fejszét adtam minden egyes embernek, amely olyan, mint a halott temetésének látványa. Bárki, aki jól forgatja a fejszét, az képes eltávolítani a bűnei kérgét a szívéből,

fájdalom nélkül; ezért pedig megkapja a kegyelmem és az irgalmam, kiérdemli általa az örök életet a jócselekedeteiért. Ám az, aki megfélekedezik halandó mivoltáról, időről-időre, mások halálát látva így szólván: 'Ha mások életét látnám, jócselekedeteket vinnék végbe.', a haragom lesújt rá, és oly halállal büntetem, hogy soha többé nem lesz semmi jóban része.' Óh, János – mondat Jézus – milyen hatalmas előnye is van annak, aki mások bukását látva megtanulja, miként maradjon állva a lábán!"

198. fejezet

Ezek után Lázár így szólt: „Mester, bizony mondom neked, nem tudom elképzelni azt a büntetést, melyet az érdemel ki, aki időről-időre a halottak sírba vezető útjától retteg, és nem féli az Istent, a mi teremtőnket. Hiszen, ha ilyen dolgot hagy el ebből a világból, amelyért teljes egészében élnie kellene, megsérti az ő teremtőjét, aki mindent neki adott.”

Ezután Jézus azt mondta a tanítványainak: „Mesternek hívtok engem és helyesen cselekedtek, megértvén azt, hogy az Isten tanít benneteket a szám segítségével. Ám hogyan neveznétek Lázárt? Bizony, mestere ő minden mesternek, aki tantételeket tanít ebben a világban. Igazából én már megtanítottam nektek, miként éljetez jól, ám Lázár megtanít benneteket arra, miként haljatok meg helyesen. Az élő Istenre, ő megkapta a prófétálás ajándékát, ezért hát figyeljetez a szavaira, melyek igazak. És egyre többet kell hallgatnotok őt, a jó élet ugyanis hiábavaló, ha valaki rossz módon hal meg.”

Lázár így szólt: Óh, Mester, köszönöm neked, hogy az igazságot értékessé titted; hiszen bőséges jutalmat érdemeltél ki ezzel az Istennél.” Ezután e sorok írója ezt mondta: „Óh, Mester, hogyan mondhat Lázár igazat, amikor így szól: 'Jutalmat érdemelsz', hiszen azt mondtad Nikodémusnak, hogy az ember semmi mást nem érdemel, csupán büntetést?” Jézus azt válaszolta: „Talán az Isten öröme szolgál, hogy ne büntessen meg engem; miként az Isten embereit ebben a világban, habár nem szolgáltam őt olyan hűségesen, ahogy kötelességem lett volna.”

„Az Isten azonban megszeretett engem, és az ő irgalma miatt minden büntetés alól felmentett olyannyira, hogy csak egy másik személyben gyötrődöm. A büntetésre ugyanis rászolgáltam, hiszen az emberek Istennek neveztek engem, holott már bevallottam, hogy nemcsak Isten nem vagyok, amint ez az igazság, de azt is elismertem, hogy a Messiás sem vagyok, ennek köszönhetően pedig az Isten mindenféle büntetéstől megszabadított, és úgy alakította, hogy egy gonosz fog szenvedni az én nevemben, ezért pedig csak a szégyen lesz

egyedül az enyém. Így hát azt mondom neked Barnabás, hogy amikor egy ember arról beszél, mit adott az Isten a szomszédjának, mondja azt is, hogy az ő szomszédja megérdemelte azt; ám amikor arról beszél, hogy mit adott az Isten neki magának, lássa be, mondja ki: 'az Isten nekem adta ezt'. És ne engedjük meg neki, hogy azt higgye, megérdemelte, ugyanis az Istennek öröme szolgálni kegyelmet gyakorolni az ő szolgájával, amikor az elismeri, hogy a poklot érdemli meg a bűnei miatt."

199. fejezet

„Az Isten oly gazdag kegyelemben, mint ezernyi tengerben a víz, de még ha találnánk is ennyit, egyetlen szikrát sem lenne képes kioltani a pokolban, ám egyetlen könnycsepp, melyet valaki az Isten megsértése miatti gyászában ejt, képes kioltani az egész poklot, Isten hatalmas kegyelme által, amelyben részesíti őt. Az Isten tehát megszegyeníti a Sátánt és megmutatja számára saját nagylelkűségét, kegyelméről kívánja biztosítani minden egyes jótett elkövetésekor az ő hűséges szolgáját, és azt szeretné, hogy beszéljen a szomszédjáról. Ám saját magáról egy ember óvakodjon kijelenteni: 'Megérdemeltem', mert akkor ítélet alá esik."

200. fejezet

Jézus ezután Lázárhoz fordult, és azt mondta: „Testvérem, már csak rövid ideig kell itt lennem a világban, ezért ha a házadhoz közel leszek, nem megyek sehova máshová, mert te szolgálsz engem, nem azért, mert szeretsz engem, hanem azért, mert az Istent szereted.” Közel volt a zsidó húsvét [ezért] Jézus azt mondta a tanítványainak: „Menjünk fel Jeruzsálembe, hogy elfogyasszuk a húsvéti bárányt. És elküldte Pétert és Jánost a városba, mondván: „Találni fogtok egy szamarat a városkapu mellett, egy csikójával. Oldjátok el kötelét és hozzátok ide, a hátán kell ugyanis belovagolnom Jeruzsálembe. És ha bárki megkérdez benneteket: 'Miért engedtétek el?', mondjátok neki: 'A Mesternek van szüksége rá', és erre meg fogják engedni, hogy elhozzátok."

A tanítványok elmentek és minden úgy találtak, miként Jézus meghagyta nekik, és szavai szerint fogták a szamarat és a csikóját. A tanítványok [ezután] rátették köpenyüket a csikóra, és Jézus ráült. És az történt, hogy amikor a jeruzsálemi emberek meghallották a názáreti Jézus közeledését, a férfiak előjöttek gyermekeikkel, hiszen szívesen találkoztak

Jézussal, kezükben pedig pálma- és olajágakat tartottak, énekelvén: „Áldott aki az isten nevében jön; hozsánna Dávid fiának!”

Amint Jézus beérkezett a városba, az emberek levetették ruháikat és a szamár lábai alá tették, énekelvén: „Áldott az, aki az Úr nevében jön, hozsánna Dávid fiának!” a farizeusok szemrehányást tettek Jézusnak, mondván: „Nem érted, mit mondanak ezek? Intézd el, hogy elcsituljanak!” Jézus erre így szólt: „Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, ha ezek az emberek elcsitulnának, akkor a kövek fognak kiáltani a rosszindulatú bűnösök hitetlensége miatt.” És ahogy ezt Jézus kimondta, az összes kő Jeruzsálemben nagy hangon felkiáltott: „Áldott legyen, aki eljött közénk az Úr Isten nevében!” Mindezek ellenére a farizeusok megmaradtak hitetlenségükben, és, összegyűlvén, tanácsot tartottak, miként foghatnák meg a beszédében.

201. fejezet

Amint Jézus belépett a Templomba, az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszonyt hoztak elébe. Azt mondták önmaguk között: „Ha megmenti őt, az Mózes törvénye ellen való, és őt bűnösnek kell nyilvánítanunk, ha pedig elítéli őt, az ellentétes a saját tanításával, hiszen a kegyelemről prédikál.” Így hát odamentek Jézushoz és azt mondták: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörésen kaptuk. Mózes azt parancsolta [ebben az esetben], meg kell kövezni. Mit mondasz te?”

Erre Jézus lehajolt és az ujjával tükröt készített a földön, amelyben mindenki megláthatta a saját vétkeit. Továbbra is erőltették a választ, Jézus felemelkedett és rámutatván a tükröre az ujjával, így szólt: „Az, aki közületek bűn nélkül való, legyen az első, aki követ vet rá.” És ismét lehajolt, alakítani a tükröt. Az emberek, látván ezt, egyik a másik után, kezdve a legidősebbtől, megszégyenülten ismerték fel utálatosságukat.

Jézus felemelkedett és látta, hogy senki más nem maradt ott, csak az asszony, így szólt: „Asszony, hová lettek azok, akik vádoltak téged?” Az asszony zokogva felelte: „Uram, mindannyian elmentek, és ha te megbocsátasz nekem, az élő Istenre, nem vétkezem többé.” Ezután Jézus azt mondta: „Áldott legyen az Isten! Menj békében utadra és ne vétkezz többé, hiszen az Isten nem azért küldött engem, hogy elítéljelek téged.”

Ezután pedig Jézus, látván hogy az írástudók és a farizeusok összegyűltek, azt mondta nekik: „Mondjátok meg nekem, ha egyikőtöknek van száz juha, és egyet elveszít közülük, hát nem megy el megkeresni azt az egyet otthagyván a kilencvenkilencet? És

amikor megtalálja, nem veszi a vállára és nem hívja a szomszédait azt mondván nekik: 'Örvendezetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat?' Biztosan így tenne. És most mondjátok meg nekem, az Isten kevésbé szeretné az embert, aki számára megalkotta a világot? Az élő Istenre, még az Isten angyalai is örvendeznek egyetlen bűnösnek is, aki megbánja bűnét; mert a bűnösök miatt mutatkozik meg az Isten kegyelme."

202. fejezet

„Mondjátok meg nekem, ki szereti jobban az orvost, az, akinek még soha sem volt semmiféle betegsége, vagy az, akit az orvos súlyos betegségből gyógyított meg?” A farizeusok azt felelték neki: „És hogy is van azzal, aki nagyon szereti az orvost? Bizonyára csak azért szereti, mert már nem beteg, és nincsenek ismeretei a betegségekről, egyébként nem szeretné az orvost, csak kevésbé.”

Ezután lélekkel eltelt hevességgel Jézus szólt, mondván: „Az élő Istenre, a saját nyelvetek is elítéli a büszkeségeket, ugyanis a mi Istenünket jobban szereti a bűnét megbánó bűnös, tudván azt, hogy az Isten kegyelmet gyakorolt felette, mint az igaz. Az igaz ugyanis nem rendelkezik ismerettel az Isten kegyelméről. Ezért is Isten angyalainak körében nagyobb az örvendezés egyetlen bűnös miatt, aki megbánja bűnét és megtér, mint kilencvenkilenc igaz ember felett. Hol vannak a mi időnk igaz emberei? Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, igen nagy a száma a valóban becstelének; a helyzetük pedig olyan, mint a Sátáné.”

Az írástudók és a farizeusok azt felelték: „Bűnösök vagyunk, tehát az Isten kegyelmet gyakorol rajtunk.” És ahogy ezt mondták, megkísérelték lépé csalni őt, az írástudók és a farizeusok ugyanis a legnagyobb sértésnek vették, ha valaki bűnösnek nevezte őket. Ezután Jézus azt mondta: „Attól tartok, tényleg becstelének vagytok. Mert ha bűnt követtetek el és tagadjátok a bűnötöket, igaznak nevezvén magatokat, becstelének vagytok; és amennyiben a szívetekben igaznak tartjátok magatokat, és a nyelvetek azt mondja, hogy bűnösök vagytok, akkor kétszeresen vagytok ténylegesen becstelének.”

Az írástudók és a farizeusok ezt hallván teljesen összezavarodtak, és eltávoztak, otthagyván Jézust a tanítványaival békén, és ők Simon, a leprás házába mentek, kinek leprássága megtisztult. A lakosok összegyűltek a beteg ember házánál és kérték Jézust, gyógyítsa meg a betegeket. Miután Jézus, tudván, hogy az ő órája közel van, így szólt: „Hívjátok ide a betegeket, mindannyiukat, ahányan csak vannak, mert az Isten hatalmas és

irgalmas, hogy meggyógyítsa őket.” Ők azt felelték: „Nem tudjuk, vannak-e más betegek is itt Jeruzsálemben.”

Jézus zokogva válaszolta: „Óh, Jeruzsálem, óh, Izrael, értetek zokogom, mert nem ismertétek fel a látogatótokat; mert szerettelek volna összegyűjteni benneteket az Isten, a ti teremtőtök szeretetében, miként a tyúkanyó összegyűjti a kiscsirkéit a szárnya alá, és ti nem voltatok hajlandó erre! Az Isten ezért így szól hozzátok:

203. fejezet

’Óh, te város, kemény szívű és megátalkodott elméjű, elküldtem hozzád az én szolgám, hogy végül megtérítse a szívedet, és hogy bűnbánatot tarts, ám te, zavarodott város, elfelejtetted, hogy kihoztalak Egyiptomból és a fáraó uralma alól, mert szeretlek téged óh, Izrael. Sokszor zokogtam azért, hogy a szolgám gyógyítsa meg a testedet a betegségektől; és te megölted az én szolgám, mert ő a bűnöktől akarta meggyógyítani a lelked.’

’Ezek után tehát büntetlenül megmaradhatsz? Ezek után örökké élhetsz? És büszkeséget kaphatsz a kezemből? Biztos, hogy nem. Mert fejedelmeket hozok, és ők hatalommal vesznek körbe téged, és hadsereget hozok ellened, és ily módon a kezükre adlak téged, hogy a büszkeséged a pokolba hulljon.’

’És nem bocsátok meg az idős embernek és az özvegyasszonynak, nem bocsátok meg a gyerekeknek, ellenkezőleg, éhínséget bocsátok rád, a kardot, és gúnyt, és a templomot, melyre kegyelemmel tekintettem, sivárrá teszem, a várossal együtt, olyannyira, hogy mesévé, gúny- és közmondások tárgyává válsz a nemzetek között. A haragom veled lakik majd, és a felháborodásom nem alszik el.’”

204. fejezet

Ezeket mondván, Jézus ismét megszólalt: „Nem tudjátok, hogy vannak-e még betegek? Az élő Istenre, kevesebben vannak Jeruzsálemben, akik lélekben becsületesek, mint ahányan betegek testükben. És azért, hogy megismerjétek az igazságot, azt mondom nektek, óh, beteg emberek, az Isten nevében, távozzon tőletek betegségetek!” És amint ezt kimondta, azok azonnal meggyógyultak.

Az emberek zokogni kezdtek, amikor meghallották, hogy az Isten mennyire haragszik Jeruzsálemre, és imádkoztak kegyelemért, mire Jézus így szólt: ”Ha Jeruzsálem zokogna a bűnei miatt és bűnbánatot tartva, az én utamon járna – mondta az Isten -, nem emlékeznék a bűneire többé, és nem tennék vele semmilyen gonosz dolgot, amit megmondtam. Ám Jeruzsálem a romjait siratja, és nem a velem szemben való megalázó viselkedését, amellyel káromolta nevemet a nemzetek között. Azért a haragom még jobban felgerjedt. Az örök életemre, ha Jób, Ábrahám, Sámuel, Dávid és Dániel, a szolgálaim, Mózesrel együtt, nem imádkoztak volna ezekért az emberekért, a Jeruzsálem miatt érzett haragom nem csillapulna le.” És ezeket mondván Jézus, visszatért a házba, miközben mindenki továbbra is retteget.

205. fejezet

Miközben Jézus a vacsorát fogyasztotta Simon, a leprás házában, íme belépett Mária, Lázár nővére, a házba, és feltörvén egy edényt, balzsamot öntött Jézus fejére és ruhájára. Látván ezt, Júdás, az áruló, aki meg akarta akadályozni Máriát, hogy ilyesmit cselekedjen, azt mondta: „Menj és add el a balzsamot és hozd vissza a pénzt, hogy odaadhassam a szegényeknek.” Jézus így szólt: „Miért akadályozod őt? Engedd, hadd cselekedjen, hiszen szegények mindig lesznek veletek, ám én nem leszek mindig köztetek.”

Júdás azt felelte: „Óh, Mester, ezt a balzsamot háromszáz pénzért el lehetne adni, lásd be, mily sok szegény emberen lehetne segíteni.” Jézus így szólt: „Óh, Júdás, tudom, a szívedben türelmesség lakozik, ezért mindent neked adok.” Mindenki félelemmel eltelve evett, és a tanítványok szomorúak voltak, mert tudták, Jézusnak hamarosan el kell távoznia közülük. Júdás azonban fel volt háborodva, mert tudta, harminc pénzt veszít, mert nem adhatja el a balzsamot, ugyanis mindenből, amit Jézus kapott, ellopta a tizedrészét.

Elment, hogy megkeresse a főpapot, aki éppen összehívta a papokból, írástudókból és farizeusokból álló tanácsot; kikhez Júdás szólván, azt mondta: „Mit adtok nekem, ha elárulván a kezetekre adom Jézust, aki alig várja, hogy önmagát Izrael királyává tegye?” Ők azt felelték: „Nos, hogyan fogod őt a kezünkre adni?” Júdást azt mondta: „Amikor tudomásomra jut, hogy elhagyja a várost, hogy imádkozzon, elmondom majd néktek, és elvezetlek benneteket arra a helyre, ahol őt meg lehet találni, a városban lefogni ugyanis lehetetlen, lázadás kirobbanása nélkül.” A főpap így felelt: „Amennyiben a kezünkre adod őt, harminc aranypénzt adunk neked, és majd meglátod, milyen nagylelkűen bánunk veled.”

206. fejezet

Amikor elérkezett a nap, Jézus felment a Templomba, hatalmas tömeg kíséretében. A főpap ekkor meglátta őt, közelebb húzódott hozzá és így szólt: „Mondd meg nekem, óh, Jézus, elfelejtetted mindazt, amit megvallottál, miszerint nem vagy Isten, sem az Isten fia, Messiás meg pláne nem?” Jézus azt felelte: „Nem, biztos, hogy nem felejtettem el, hiszen ez az én vallomásom, melyet az Isten ítélőszéke előtt teszek majd az ítélet napján. Hiszen mindaz, ami Mózes Könyvében írva van, a legteljesebb mértékben igaz, mivel az Isten, a mi teremtőnk az egyedüli [Isten], és én az Isten szolgája vagyok és vágyom rá, hogy az Isten Küldöttét szolgáljam, akit ti Messiásnak neveztek.”

A főpap erre így szólt: „Akkor mi a csudának jössz a Templomba ily hatalmas tömeg kíséretében? Arra törekszel talán, hogy megtegyed magadat Izrael királyává? Vigyázz, nehogy veszély leselkedjen rád!” Jézus azt mondta: „Ha önmagam dicsőségét és jussát keresném ebben a világban, nem menekültem volna el, amikor a naimi emberek szerettek volna engem királyukká tenni. Higgy nekem, bizony, én nem keresek semmit ebben a világban.” A főpap ezután így folytatta: „Szeretnénk egy dolgot megtudni a Messiással kapcsolatban.” A papok, az írástudók és a farizeusok körülvették Jézust.

Jézus azt kérdezte: „Mi az a dolog, amit szeretnétek megtudni a Messiásról? Talán azt, hogy hazugság? Bizony, nem mondok nektek hazugságot. Hiszen ha hazudnék nektek, akkor imádnátok engem, együtt az írástudókkal [és] a farizeusokkal, és egész Izraellel, ám mivel igazat mondok nektek, gyűlöltek engem és azt keresitek, miként öljetek meg.” A főpap így szólt: „Most már tudjuk, az ördögöt hordozod magadban, hiszen szamaritánus vagy, és nem tartod tiszteletben az Isten papját.”

207. fejezet

Jézus azt válaszolta: „Az élő Istenre, nem hordozom az ördögöt magamban, ellenkezőleg, igyekszem kiűzni az ördögöket. Ezért pedig, az ördög felforgatja a világot ellenem, ugyanis én nem ebből a világból származom, ellenben az Isten dicsőségét keresem, aki elküldött engem ebbe a világba. Hallgassatok tehát rám, és én el fogom nektek mondani, ki hordozza magában a gonoszt. Az élő Istenre, akinek jelenlétében az én lelkem áll, az, aki a gonosz kívánsága szerint cselekszik, az hordozza magában az ördögöt, az, aki megtette őt az ő kívánságainak forrásává és irányítójává az ő örömeire, minden gonoszúságot meg fog cselekedni.”

„Miként egy ruhadarabnak megváltozik a neve, ha más lesz a tulajdonosa, habár pontosan ugyanarról a ruhadarabról van szó; ugyanígy van az ember esetében is, habár mindannyian egyetlen anyagból valók, különböző eszmék vezetik őket, melyek az emberekben munkálkodnak. Ha (úgy tudnám, hogy) bűnt követtem el, akkor te szemrehányást tennél nekem, testvérként, nem pedig ellenségedként gyűlölnél engem. Bizony, a test tagjainak segíteniük kell egymást, amikor egyesítve vannak a fej alatt, és ha levágják őket a fejtől, az nem segítség. Hiszen az egyik ember keze nem érzi a másik ember lábában támadt fájdalmat, hanem csak annak a testnek, mellyel egyesítve van. Az élő Istenre, akinek a jelenlétében az én lelkem áll, az, aki féli és szereti az Istent, az ő Teremtőjét, érezni fogja a rá áradó kegyelmet, melynek a feje az Isten, ő bír kegyelemmel, és tudni kell azt is, hogy az Isten nem akarja a bűnös halálát, ellenkezőleg, minden egyes ember megtérésére vár; ha abban a testben lennétek, amely engem foglal magába, az élő Istenre, akkor segítenétek nekem munkálkodni az én fejem szerint.”

208. fejezet

„Ha gonoszságokon munkálkodnék, dorgáljatok meg engem, és az Isten szeretni fog benneteket, mert az ő kívánságát teljesítitek, ám ha senki nem képes szemrehányást tenni nekem bűn miatt, akkor ez annak a jele, hogy nem vagytok Ábrahám fiai, miként magatokat nevezitek, és nem tartoztok ahhoz a fejhez sem, mely fejhez Ábrahám tartozott. Az élő Istenre, Ábrahám olyannyira szerette az Istent, hogy nemcsak a hamis bálványokat törte össze és hagyta el atyját és anyját, de még a saját fiát is hajlandó lett volna meggyilkolni az Isten iránti engedelmissége végett.”

A főpap azt felelte: „Ez az, amit kérek tőled és nem keresem a módját, miként ölhetnélek meg téged, ezért mondd meg hát nekünk, ki volt Ábrahámnak ez a fia?” Jézus azt válaszolta: „A lelkesedés a te tisztességed iránt, óh, Istenem, lángra gyújt engem, és nem tudok nyugton maradni. Bizony mondom, Ábrahám fia Izmael volt, akitől az Ábrahámnak megígért Messiásnak le kell származnia, hogy őbenne minden földi törzs áldottá váljon.” Erre a főpap megharagudott, ezt hallván, és felkiáltott: „Kövezzük meg ezt az istentelen embert, mert ő egy izmaelita, és istenkáromlást követett el Mózes és az Isten törvénye ellen.”

Mire valamennyi írástudó és farizeus, együtt a nép véneivel, köveket tagadtak, hogy megkövezzék Jézust, ő azonban eltűnt a szemük elől is kiment a Templomból. És ezután, abból a hatalmas vágytól sarkallván, hogy meggyilkolják Jézust, elvakította őket a düh és a gyűlölet, egymást kezdték el ütni, olyképpen, hogy ezer ember meghalt, és beszennyezték a

Templomot. A tanítványok és a hívők, akik látták Jézust kimenni a Templomból (ő előttük ugyanis nem rejtette magát), követték őt Simon házához.

Erre Nikodémus jött közelebb és azt tanácsolta Jézusnak, hagyja el Jeruzsálemet, menjen egészen a Kedron patak túlsó partjára, mondván: „Uram, van egy kertes házam, túl a Kedron patakon, kérlek tehát téged, menj oda a tanítványaiddal együtt, s maradjatok ott, amíg a papjaink gyűlése elmúlik; én pedig szolgálok nektek, amire csak szükségetek van. És a tanítványaid sokaságát itt hagyhatod Simon házában és az én házamban, az Isten ugyanis mindannyiukat ellátja.” És Jézus így tett, azzal, hogy csak az elsőként meghívott tizenkét apostol tartson vele.

209. fejezet

Ekkoriban történt, hogy Szűz Mária, Jézus anyja, éppen imádkozott, amikor Gábiel angyal meglátogatta őt és beszámolt neki a fia üldöztetéséről, mondván: „Ne félj Mária, hiszen az Isten meg fogja őt védeni a világtól.” Mária, sírva távozott el Názáretből és eljött Jeruzsálembe, Mária Salome, a nővére házába, a fiát keresvén.

Ám mivel ő titokban visszavonult a Kedron patakon túlra, nem sikerült már többé találkoznia vele ebben a világban; kivéve a szégyenletes alkalmat követően, [amikor] Gábiel angyal, Mihály, Rafael és Uriel angyalokkal együtt, [az] az Úr parancsára, elhozta őt hozzá.

210. fejezet

Amikor a Templomban a felfordulás lecsillapodott Jézus távoztával, a főpap magasra emelkedett, s miután kezével csendet intett, így szólt: „Testvéreim, mit tegyünk? Hát nem láttátok, hogy az egész világot becsapta ördögi trükkjével? Hogyan tűnhetett el, ha nem mágus? Bizonyára, ha Isten egyik szent prófétája lenne, nem káromolná Istent és Mózeszt, [az ő] szolgáját, és a Messiást, aki Izrael reménysége. És mit mondjak én? Káromolta az egész papságunkat, ezért hát bizony mondom nektek, ha nem lesz eltávolítva a világból, akkor Izrael beszennyeződik, és a mi Istenünk átad más nemzeteknek minket. Íme, lássátok, miként vált ez a szent templom tisztátalanná.”

És imígyen beszélt a főpap, minek következtében sokan elhagyták Jézust, ezért a titokban folytatott üldözés nyilvános lett, olyannyira, hogy a főpap személyesen ment el

Heródeshez, és a római kormányzóhoz, megvádolván Jézust, hogy az Izrael királyává akarja tenni magát, és ennek értelmében tettek hamis tanúságot.

Ekkor került sor Jézus ellen a főtanács ülésére, egy rendelet miatt ugyanis féltek a rómaiaktól. Mindez azért volt, mert a Római Szenátus két rendeletet is kiadott Jézussal kapcsolatosan: az egyik rendelet szerint, halálbüntetés terhe mellett, tilos volt bárki számára, hogy a názáreti Jézust, a zsidók prófétáját akár Istennek, akár az Isten fiának nevezze; a másik pedig megtiltotta, a fűbüntetés terhe alatt, hogy harcot kezdeményezzen a názáreti Jézus, a zsidók prófétájának kapcsán. Emiatt pedig jelentős megosztottság támadt közöttük. néhányan azt szerették volna, ha ismét írnak Rómának Jézus ellen; mások azt mondták, hogy magára kellene hagyniuk Jézust, tekintettel arra, amiket mondott, az őrültség; mások pedig az általa cselekedett hatalmas csodákat hozták fel.

A főpap átok terhe mellett tiltotta meg mindenkinek, hogy Jézus védelmében szóljon egy szót is; és beszélt Heródeszel, és a kormányzóval, mondván: „Bárhogyan nézzük is, szerencsétlen helyzetben vagyunk, hiszen ha megöljük ezt a bűnöst, akkor a Császár rendelete ellen teszünk, ám ha életben hagyjuk, és ő megteszi önmagát királynak, akkor miként fognak alakulni a dolgok?” ezután Heródes felemelkedett és megfenyegette a kormányzót, mondván: „Óvakodj attól, hogy támogasd ennek az embernek a lázadását ebben az országban, ugyanis ebben az esetben én vádolk meg a Császár előtt lázadással.”

A kormányzó félt a Szenátustól és barátságot kötött Heródeszel (korábban ugyanis halálosan gyűlöltek egymást), és csatlakoztak Jézus halálát illetően, és azt mondták a főpapnak: „Amikor csak megtudod, hol tartózkodik a gonosztevő, küldess értünk és katonákat fogunk neked adni.” Így történt tehát, hogy beteljesedett Dávid, Izrael prófétájának jóvendőlése Jézusról, aki ezt mondta: „A föld hercegei és a királyai egyesülnek Izrael szentje ellen, mert ő a világ megváltását hirdeti.” Így hát attól a naptól kezdve, általános keresés indult Jézus után szerte Jeruzsálemben.

211. fejezet

Jézus, Nikodémus házában tartózkodván a Kedron patak túlsó partján, megnyugtatta tanítványait, mondván: „Közeledik az óra, amikor el kell távoznom ebből a világból; vigasztalódjatok meg és ne legyetek szomorúak, tudnotok kell, ahová én megyek, ott nem fogok semmiféle megpróbáltatást érezni. Nos, ha a barátaim vagytok, szomorúak lennétek

az én jó sorsom miatt? Nem, bizonyára inkább az ellenségeim. Amikor a világ örvendezik, ti szomorkodjatok, mert a világ örvendezése zokogássá változik, ám a ti szomorúságotok örvendezéssé, és az örvendezések senki sem veszi el tőletek, hiszen azt az örvendezést, melyet a szívetek érez Istenben, az ő teremtményében, az egész világ nem veheti el. Értsétek meg és ne felejtsetek el azokat a szavakat, melyeket az Isten mondott el nektek az én szám által. Legyetek tanúim mindazok előtt, akik le akarják rombolni tanúságtételemet, melyet az evangéliumommal adtam a világgal szemben, és azokkal szemben, akik szeretik a világot.”

212. fejezet

Ezután a kezét az Úrhoz emelte, imádkozni kezdett, mondván: „Urunk, Istenünk, Ábrahám Istene, Izmael Istene, és Izsáké, a mi atyáink Istene, könyörülj azokon, akiket nekem adtál, és mentsd meg őket a világtól. Nem azt mondom, vidd el őket a világból, hiszen szükséges, hogy azok ellen tegyenek tanúbizonyságot, akik rombolják az evangéliumomat. Ellenkezőleg, azért imádkozom, hogy tartsd őket távol a gonosztól, hogy a te ítéleted napján velem jöjjenek és tanúbizonyságot tegyenek a világ ellen és Izrael Háza ellen, amiért megrontották testamentumodat.”

„Úristenünk, hatalmas és féltékeny, bosszút fogsz állni a bálványimádáson, a bálványimádó apák fiain, egészen négy nemzettségig, örök átokkal sújtasz mindenkit, aki megrontja az én evangéliumomat, melyet te adtál nekem, amikor azt írják, hogy én a te fiad vagyok. Ugyanis sár és por vagyok, egyike a te szolgálóidnak, és soha nem gondoltam, hogy jó szolgáló lettem volna, hiszen nem tudok adni semmit cserébe azért, amit te adtál nekem, hiszen minden dolog a tiéd.”

„Úristenünk, aki irgalmas vagy, irgalmat mutatsz ezernyi nemzedéken át azokon, akik félnek téged, könyörülj azokon, akik hisznek a szavaimnak, melyeket te adtál nekem. Mivel igaz Isten vagy, a te szavaid, melyeket kimondtam, igazak; hiszen a tied, mivel pedig úgy beszéltem, mint az, aki olvas; aki nem tud olvasni, mentsd meg, mert írva vagy a könyvben, amit olvashatnak; még akkor is, ha én azt mondtam, amit adtál nekem.”

„Úristenünk, Megváltónk, mentsd meg azokat, akiket nekem adtál, hogy a Sátán semmit se legyen képes tenni ellenük, és ne csak őket mentsd meg, hanem mindenkit, aki hisz benned Uram, legyen bőséges és gazdag a kegyelmed, add meg a szolgálóidnak, hogy benne legyen a te Küldötted gyülekezetében, az ítélet napján, és nem csak én, hanem

mindazok, akiket nekem adtál, mindenkivel együtt, akik hisznek bennem az ő tanításuk által. És tedd meg mindezt Urunk, hogy a Sátán ne dicsekedhessen veled szemben Urunk.”

„Úristenünk, akinek gondviselése ellátja a te izraeli népedet minden szükséges dologgal, tekints rá minden törzsre a Földön, kiknek megígérted a te áldott Küldöttedet, aki kedvéért megalkottad a világot. Könyörülj a világon és mihamarabb küldd el Küldöttedet, hogy a Sátán, a te ellenséged, elveszítse birodalmát.” És így szólván Jézus, háromszor azt mondta: „Így legyen Uram, hatalmas és irgalmas!” És ők zokogva válaszolták: „Így legyen”, leplezve védve Júdást, aki semmit sem hitt.

213. fejezet

Elérkezett a bárány elfogyasztásának napja, Nikodémus titokban elküldte a bárányt a kertbe Jézus és a tanítványai részére, értesítvén őket mindarról, amit Heródes, a kormányzóval és a papokkal együtt elrendelt. Mire Jézus lélekben örvendezett, mondván: „Áldott legyen a te szent neved, óh, Uram, mert nem különítettél el engem a te szolgálód sokaságától, akiket üldöz a világ és meggyilkol. Köszönöm neked Istenem, hiszen beteljesíttem a munkádat.” És Júdáshoz fordulva azt mondta neki: „Barátom, miért maradsz még? Az időm közel, ezért menj és tedd meg, amit tenned kell.”

A tanítványok azt gondolták, hogy Jézus azért küldte el Júdást, hogy vásároljon valamit Húsvét alkalmából; Jézus azonban tudta, hogy Júdás elárulja őt, ezért, azon vágyának hangot adván, hogy elhagyja ezt a világot, szólt így. Júdás azt felelte: „Uram, engedd meg, hogy egyek és elmegyek.” „Együnk hát – monda Jézus -, nagyon szeretnék ugyanis fogyasztani ebből a bárányból, mielőtt eltávozom tőletek.”

És felemelkedvén, fogott egy törülközőt, a derekára kötötte, és vizet töltött a tárolóba, majd elkezdte megmosni a tanítványai lábát. Júdással kezdte, aztán Péterhez lépett. Azt mondta Péter: „Uram, miért mosod meg a lábam?” Jézus azt felelte: „Amit én teszek, azt most nem értitek, de meg fogjátok érteni később.” Péter így szólt: „Te soha nem fogod megmosni az én lábam.” Mire Jézus felemelkedett és azt mondta: „Ez esetben nem leszel velem az ítélet napján.” Mire Péter azt válaszolta: „Akkor ne csak a lábam mosd meg Uram, hanem a kezem és a fejem is.”

Amikor a tanítványokat megmosdatta és leültek az asztalhoz, Jézus így szólt: „Megmosdattalak benneteket, mert nem vagytok mindannyian tiszták, ahogy a tenger összes vize sem mosdatja meg azt, aki nem hisz nekem.” Ezt mondta Jézus, mivel tudta, hogy ki

árulja el. a tanítványok elszomorodtak ezekre a szavakra, Jézus azonban ismét megszólalt: Bizony mondom nektek, hogy egyikőtök elárul engem, olyannyira, hogy elad engem, mint egy birkát, ám jaj, neki, hiszen beteljesíti majd Dávid atyánk szavait, aki egyszer azt mondta: 'Abba a verembe fog beleesni, melyet mások számára készített.'"

Erre a tanítványok egymásra néztek és bánatosan kérdezték: „Ki lesz az áruló?” Júdás pedig így szólt: „Legyek akkor én, óh, Mester?” Jézus így válaszolt: „Te mondtad meg nekem ki lesz az, aki el fog árulni engem.” A tizenegy apostol azonban nem hallotta ezt. Amikor a bárányt megették, a gonosz Júdásra szállt, és ő elhagyta a házat. Jézus ismét így szólt hozzá: „Gyorsan tedd meg, amit meg kell tenned.”

214. fejezet

Kimenvén a házból Jézus visszavonult a kertbe imádkozni; szokása szerint pedig a következőképpen imádkozott: meghajtotta a térdét százszor, és a földre borult, arcával érintve azt. Júdás, ennek megfelelően, ismerte a helyet ahol Jézus a tanítványaival tartózkodik, elment a főpaphoz, mondván: „Ha megadjátok nekem, amit ígértetek, ezen az éjszakán kezetekre adom Jézust, akit kerestek; egyedül van ugyanis a tizenegy társával.” A főpap azt felelte: „Mennyit szeretnél?” Júdás azt felelte: „Harminc aranypénzt.”

Ezután a főpap azonnal leszámolta neki a pénzt és elküldött egy farizeust a kormányzóhoz, hogy az összehívja a katonákat, és Heródeshez; és kapott is egy légiót, ugyanis félték az emberektől, ezért vetettek be hadsereget; és lámpásokkal és botokkal felszerelve kimentek Jeruzsálemből.

215. fejezet

Amikor a katonák Júdás vezetésével közel értek ahhoz a helyhez, ahol Jézus tartózkodott, Jézus meghallotta a sok ember közeledtét, ezért félelmében visszahúzódott a házba. A tizenegy pedig aludt. Ezután az Isten, látván a szolgáját veszélyben, megparancsolta Gábriel, Mihály, Rafael és Uriel angyalnak, a szolgálainak, hogy hozzák el Jézust a világból. A szent angyalok eljöttek és elragadták Jézust a délre néző ablakon át. Lecsupaszították őt és a harmadik mennybe helyezték el, angyalok társaságában, örökké áldva az Istent.

216. fejezet

Júdás indulatosan lépett be valamennyiük előtt abba a szobába, ahonnan Jézust elragadták. És a tanítványok aludtak. A csodálatos Isten ragyogóan cselekedett, olyképpen, hogy Júdás megváltozott beszédében és arcában, Jézussá vált hasonlatossá, hogy azt hittük, ő Jézus. És ő, felébresztvén bennünket, érdeklődött, hol van a Mester. Ezen pedig igencsak megdöbbsentünk, és azt feleltük: „Te vagy Urunk a Mesterünk, hogyan felejtkezhettél el rólunk?”

Ő pedig nevetve mondta: „Ti teljesen megbolondultatok, hogy nem ismertek fel, hiszen én vagyok Iskarióti Júdás!” És amint ezt kimondta, beléptek a katonák, és kezet emeltek Júdásra, ugyanis minden tekintetben úgy nézett ki, mint Jézus. Mi pedig hallván Júdás szavait és látván az emberek tömegét, elmenekültünk, mentettük magunkat. És János, aki gyolcsba volt öltözve, felébredt és elmenekült, ám amikor egy katona megragadta, hátrahagyva az öltözetét meztelenül nyert egérutat. Isten ugyanis meghallgatta Jézus imáját, és megmentette a tizenegyet a gonosztól.

217. fejezet

A katonák megragadták Júdást és megkötözték, nem minden gúny nélkül. Mivel meggyőződéssel tagadta, hogy ő nem Jézus, a katonák kicsúfolták őt, mondván: „Uram, ne féljen, hiszen azért jöttünk, hogy önt Izrael királyává tegyük, és azért kötöztük meg, mert tudjuk, hogy határozottan visszautasítja a királyságot.” Júdás azt felelte: „Elment az eszetek! Azért jöttetek, hogy a názareti Jézust fogjátok el; fegyverekkel és lámpásokkal, miként egy rablót, és engem kötöztök meg, aki idevezetett titeket, hogy királlyá tegyete!”

A katonák ekkor elvesztették a türelmüket, és elkezdték ütlegelni és rugdosni Júdást, miközben tovább gúnyolták, majd feldúltan Jeruzsálembe vezették. János és Péter távolról követte a katonákat, és megerősítették e sorok íróját abban, hogy látták a főpap és a farizeusok tanácsának Júdással szemben lefolytatott vizsgálatát, akik összegyűltek, hogy Jézust halálra vessék. Júdás össze-vissza hordott mindenféle őrültséget, olyannyira, hogy mindenki hahotára fakadt, miközben azt hitték, tényleg Jézus, és a haláltól való félelmében színlel őrületet. Az írástudók pedig kötést helyeztek a szemére, és gúnyolván őt mondták: „Jézus, a nazarénusok prófétája (így hívták azokat, akik hittek Jézusban), mondd meg nekünk, ki ütött meg téged?”. És pofon vágták és leköpdösték.

Ahogy érkezett a reggel, összegyűlt az írástudókból és a nép véneiből álló nagytanács, a főpappal és a farizeusokkal közösen, hamis tanúkat keresvén Júdással szemben, azt gondolván, hogy ő Jézus, és nem találtak senkit, aki megfelelt volna. És miért mondom azt, hogy a főpapok Jézusnak hitték Júdást? Nemcsak az összes tanítvány, és e sorok írója hitte el, hanem a szerencsétlen Szűz, Jézus anyja, a rokonokkal és a barátokkal együtt, olyannyira, hogy az emberek fájdalma elképzelhetetlen volt.

Az élő Istenre, e sorok írója teljesen megfélekedezett Jézus szavairól, amikor ő azt mondta, felvétetik ebből a világból, és csupán egy harmadik személyben fog szenvedni, ő pedig nem fog meghalni, amíg a világ vége el nem közelít. Ezért ment el Jézus anyjával és Jánossal a kereszthez. A főpap maga elé idézte Júdást, hozzák a színe elé megkötözve, és a tanítványairól és a tanításáról kérdezte. Mire Júdás, mintha magán kívül lett volna, semmi sem válaszolt erre. A főpap ezután kényszerítette őt, Izrael élő Istenére, hogy mondja el neki az igazat.

Júdás azt felelte: „Már megmondtam neked, hogy Iskarióti Júdás vagyok, aki megígérte, hogy a kezetekre adja a nazarénus Jézust; és te pedig, aminek nem tudom az okát, nem vagy magadnál, hiszen minden eszközzel azt bizonygatod, én vagyok Jézus.” A főpap így szólt: „Óh, te csökönyös megtévesztő, az egész Izraelt becsaptad, kezdve Galileával; még Jeruzsálemet is, a tanításaidal és a hamis csodáiddal; és most azt hiszed, megmenekülhetsz a megérdemelt büntetéstől csupán azáltal, hogy örültnek hiteted el magad?”

„Az élő Istenre, nem fogsz megszökni!” És ezt mondván, megparancsolta a szolgálóinak, hogy verjék meg, üssék és rugdossák, úgy, hogy visszatérjen az emlékezete a fejébe. A gúny amit azután a főpap szolgálótól elszenvedett, nehezen felejthető. Buzgón találtak ki újabb és újabb dolgokat, hogy a tanács kedvében járjanak. Felöltöztették bohócnak, és kínozták kézzel és lábbal, mint egy közönséges kánaánitát láthatóan, bármiféle együttérzés nélkül. Ám a főpapok, és a farizeusok, és a vének oly mértékben megkeseredtek Jézussal szemben, hogy elhitték, Júdás tényleg Jézus, és örömmel teltek el megkínzásának láttán.

Mindezek után megkötözve vezették el a kormányzóhoz, aki titokban szerette Jézust. mire pedig ő, azt gondolván, hogy Júdás volt Jézus, behívta őt a szobájába, és beszélt hozzá, megkérdezvén őt, mivel vádolják a főpapok és azok az emberek, akik a kezére adták őt. Júdás azt felelte: „Ha elmondanám az igazat, nem hinnél nekem, hiszen talán téged is becsaptak, miként a (fő) papokat és a farizeusokat is megtévesztették.”

A kormányzó azt kérdezte (gondolván, hogy a törvénnyel kapcsolatosan szeretne beszélni): „Hát nem tudod, hogy én nem vagyok zsidó? Hanem a (fő) pap és a néped vénei adtak téged a kezemre, ezért mondd meg nekünk az igazat, hogy azt tehessem, ami igazságos. Hiszen megvan a hatalmam ahhoz, hogy szabaddá tegyelek, és arra is, hogy halálba küldjelek.” Júdás azt felelte: „Uram, higgy nekem, ha halálba küldesz, súlyos hibát vétesz, hiszen egy ártatlan embert gyilkolsz meg, ugyanis én Iskarióti Júdás vagyok, és nem Jézus, aki mágus; és az ő mesterkedése változtatott át engem.”

Amikor a kormányzó ezt meghallotta, mélyen elcsodálkozott, olyannyira, hogy azon kezdett gondolkodni, szabadon engedi. A kormányzó ezért kiment, és mosolyogva azt mondta: „Ebben az esetben legalábbis, ez az ember nem méltó a halálra, sokkal inkább együttérzésre. Ez az ember – folytatta a kormányzó -, nem Jézus, hanem egy bizonyos Júdás, aki vezette a katonákat, hogy fogják el Jézust, és ő azt állítja, hogy a galileai Jézus mesterkedése változtatta őt így át. Ha pedig ez igaz, akkor nagy hibát követünk el, ha megöljük őt, tudván, hogy ártatlan. Ám ha ő Jézus, és tagadja, hogy ő lenne az, akkor bizonyára elvesztette az értelmét, és istentelen dolog megölni egy örültet.”

Ezután a főpap és a nép vénei, az írástudókkal és a farizeusokkal együtt ordítva kiabálták: „Ő a názáreti Jézus, hiszen ismerjük őt, ha nem lenne gonosztevő, nem adtuk volna a kezébe. Egyáltalán nem örült, ellenkezőleg, veszélyes, ezzel a trükkel igyekszik ugyanis megszökni a kezünkből, és a lázadás, melyet a szökésével keltene, rosszabb lenne, mint a korábbi.” Pilátus (ez volt a neve a kormányzónak), azért, hogy megszabaduljon ettől az üggyől, azt mondta: „Ő galileai, és Heródes Galilea királya, ezért az ő dolga az ítélet ilyen esetben, vigyétek tehát Heródeshez.” Ennek értelmében elvezették Júdást Heródeshez, aki már régóta vágyott rá, hogy Jézus elmenjen a házába. Jézus azonban soha nem volt hajlandó meglátogatni őt, Heródes ugyanis nem volt zsidó, és hamis és hazug isteneket imádott, a tisztátalan pogányok életmódját folytatta. Most, hogy Júdást odavezették hozzá, Heródes számos dolgot kérdezett tőle, melyekre Júdás válaszolt neki, céltalanul, miközben folyamatosan tagadta, hogy ő Jézus. Erre Heródes kigúnyolta őt az egész udvartartásával együtt, és fehérbe öltöztette, miként a bolondok vannak öltözve, és visszaküldte Pilátushoz, üzenvén neki: „Ne hibázz Izrael népével kapcsolatos ítéletedben!” És azért írta ezt Heródes, mert a főpapok, és az írástudók és a farizeusok jó csomó pénzt adtak neki. A kormányzó, meghallván ezeket a dolgokat Heródes szolgájától, azért, hogy ő is sok pénzhez jusson, azt színlelte, hogy Júdás szabadon bocsátását tervezi.

Mire megkorbácsoltatta a szolgálival, akiknek fizettek az írástudók, hogy öljk meg a korbácsolással. Ám az Isten, aki elrendelte az eseményeket, életben tartotta Júdást a kereszthez, azért, hogy olyan borzalmas halált haljon, mint amilyent annak a másiknak, az

elárultnak szánt. Nem akarta, hogy Júdás belehaljon a korbácsolásba, annak ellenére, hogy a katonák oly súlyosan megkorbácsolták, hogy az egész testéből ömlött a vér. Ezek után feslett bíbor ruhába öltöztették, gúnyolódtak vele, mondván: „Ez illik a mi új királyunkhoz, hogy felöltöztessük és megkoronázzuk.” Töviseket gyűjtöttek hát és koronát készítettek belőle, hasonlóan az aranyból és drágakövekből valókhöz, melyeket a királyok viselnek a fejükön. És ezt a töviskoronát tették Júdás fejére, a kezébe pedig nádszálat adtak jogar gyanánt, és magas helyre ültették.

És a katonák eléje járultak, gúnyosan meghajoltak, tiszteletüket tették, mint a zsidók királyának. És kinyújtották a kezüket, hogy ajándékot kapjanak, miként az új királynak szokásában volt adni, és mivel semmit sem kaptak, megverték Júdást, mondván: „Miként lehetsz megkoronázva te örült király, ha még a katonáidnak és a szolgálidnak sem fizetsz meg?” A főpap az írástudókkal és a farizeusokkal látván, hogy Júdás nem halt meg a korbácsolástól, és félvén Pilátustól, hogy szabadon engedi, nagy rakás pénzt ajándékoztak a kormányzónak, aki, miután megkapta ezt, átadta Júdást az írástudóknak és a farizeusoknak, mint halálra ítéltet. Ekképpen pedig ők két rablót is kereszthalálra ítélték vele együtt.

A Golgota hegyre vezették tehát, ahol általában a gonosztevőket akasztották fel, és lemeztelenítve feszítették meg őt, a még nagyobb gyalázat érdekében. Júdás semmi mást sem tett, mint felkiáltott: „Istenem, miért hagytál el engem, látván azt, hogy a gonosztevő megszökött és én halok meg igazságtalanul?” Bizony mondom, hogy a hang, az arc és Júdás személye oly annyira hasonlított Jézushoz, hogy az ő tanítványai és követői teljes valójában elhitték, hogy ő Jézus, ezért néhányuk elvetette Jézus tanítását, azt hívén, hogy Jézus hamis próféta volt, és a varázslás művészetét alkalmazta a csodatételeihez, melyeket művelt; Jézus ugyanis azt mondta, hogy ő nem fog meghalni a világ végének közelsége előtt; akkoriban ugyanis el lesz majd vétetve a világból.

Ők azonban, akik határozottan kitarottak Jézus tanítása mellett, mély bánatba zuhantak, látván annak halálát, aki tökéletesen hasonlított Jézushoz, teljesen megfélekedzvéen arról, amit Jézus megmondott. Ezért tehát Jézus anyjával, aki velük volt, elmentek a Golgota hegyre, és nemcsak, hogy jelen voltak Júdás halálánál, folyamatosan zokogva, hanem Nikodémussal és Abarimatiai Józseffel kikérték a kormányzótól Júdás testét, hogy eltemessék. Levették tehát a keresztről, olyan zokogás közepette, amilyent senki sem tud elképzelni sem, és eltemették József új sírhelyére; száz fontnyi értékes kenőccsel bekenve és bebugyolálva.

218. fejezet

Ezt követően mindenki hazatért a házába. E sorok írója Jánossal, és Jakabbal, a testvérével, Jézus anyjával, Názáretbe ment.

Azok a tanítványok, akik nem félték az Istent, éjjel mentek, [és] ellopták Júdás testét, majd elrejtették, elterjesztvén egy történetet arról, hogy Jézus ismét feltámadt; mire hatalmas zavar keletkezett. A főpap erre megparancsolta, átok terhe mellett, hogy senki sem beszélhet a názáreti Jézusról. Kíméletlen üldözés vette kezdetét, és sokakat megköveztek, és számost megvertek, és többeket száműzték a területről, mert nem tudtak nyugodtak maradni ebben az ügyben.

A hírek eljutottak Názáretbe, hogy Jézus, városuk lakosa, meghalt a kereszten és ismét feltámadt. Erre pedig e sorok írója kérte Jézus anyját, hogy hagyja abba a zokogást, mert a fia ismét feltámadt. Hallván ezt Szűz Mária, sírva mondta: „Menjünk Jeruzsálembe, keressük meg a fiamat. Megnyugvással halok meg, ha megláthatom.”

219. fejezet

A Szűz visszatért Jeruzsálembe e sorok írójával, továbbá Jakabbal és Jánossal, azon a napon, amikor a főpap rendelete érvénybe lépett. Ezért a Szűz, aki félté az Istent, bár tudta, hogy a főpap rendelete igazságtalan, megparancsolta a vele lakóknak, hogy felejtsek el az ő fiát. Milyen hatással volt ez rájuk! Az Isten, aki ismeri az emberek szívét, tudta, mély gyász hatalmasodott el körülükben Júdás halála miatt, akiről az hitték Jézus, az ő Mesterük, és vágytak feltámadására; mi, Jézus anyjával együtt, emésztődtünk.

Ezért tehát hát az angyalok, akik Mária őrzői voltak, felszálltak a harmadik mennybe, ahol Jézus, angyalok társaságában tartózkodott, és mindenről beszámoltak neki. Jézus pedig emiatt az Istenhez fohászolt, adja meg neki a hatalmat, hogy lássa az anyját és a tanítványait. Ezután a kegyelmes Isten megparancsolta az ő kedvenc angyalainak, kik Mihály, Gábrriel, Rafael és Uriel voltak, vigyék el Jézust az ő anyjának házába, és tartsák figyelemmel három napon át folyamatosan, és csak azok számára tegyék lehetővé, hogy lássák őt, akik hisznek a tanításában.

Jézus eljött, ragyogás övezte, abba a szobába, ahol Mária, a Szűz tartózkodott két nővérével, továbbá Márta és Mária Magdolna, és Lázár, valamint e sorok írója, és János és Jakab és Péter. Mire úgy megijedtek, hogy halottként zuhantak el. És Jézus felemelte az ő

anyját és a többieket a földről, mondván: „Ne féljeteK, hiszen én vagyok Jézus, és ne sírjatok, hiszen élek és nem vagyok halott.” Mindegyikük hosszú időn át magán kívül volt Jézus jelenlétében, hiszen mindannyian azt hitték, Jézus halott. Ezek után a Szűz zokogva megkérdezte: „Mondd meg nekem fiam, ha már az Isten egyszer hatalmat adott neked, hogy feltámaszd a halottakat, miért engedte, hogy halált szenvedj, a rokonok és barátok szégyenére, és a tanításod szégyenére? Hiszen mindenki, aki szeret téged, olyanná vált, mint egy halott.”

220. fejezet

Jézus azt felelte, megölelve az anyját: „Higgy nekem, óh, anyám, hiszen bizony mondom neked, hogy egyáltalán nem haltam meg; az Isten ugyanis megtart engem a világ vége közeledtéig.” És ezeket mondván, elkezdte kérlelni a négy angyalt, hogy mutassák meg magukat; és adjanak tanúbizonyságot az események megtörténtéről.

Ezután pedig az angyalok megmutatkoztak, négy ragyogó napként, oly mértékben, hogy ismét valamennyien halottként dőltek el a félelemtől. Jézus erre négy vászonruhát adott az angyaloknak, hogy eltakarják magukat, azért, hogy lássa és hallja őket az anyja és az (anyja) társasága. És felemelvén egyiket a másik után, megnyugtatta őket, mondván: „Ők az Isten szolgálói, Gábriel, aki kihirdette az Isten titkait; Mihály, aki az Isten ellenségei ellen harcolt; Rafael, aki megkapta az elhunytak lelkét; és Uriel, aki szólítani fog mindenkit az Isten ítéletekor, az utolsó napon.” A négy angyal ezt követően elbeszélte a Szűznek, Isten miként küldte Jézust, és változtatta el Júdást, hogy szenvedje el azt a büntetést, melyet másnak adott el.

Ezután e sorok írója így szólt: „Óh, Mester, szabad nekem most megkérdezni téged, ugyanúgy, mint amiként szabad volt megkérdezni téged, amikor velünk laktál?” Jézus azt felelte: „Kérdezz, kérlek Barnabás, és én válaszolni fogok neked.” Ezután e sorok írója azt mondta: „Óh, Mester, látván, hogy az Isten irgalmas, akkor miért kínozta meg minket olyannyira, azt hitetvén el velünk, hogy halott vagy? És az anyád olyannyira zokogott érted, hogy közel állt a halálhoz; és téged, aki Isten egyik szentje vagy, az Isten a rágalmazás vádjának elviselésével sújtotta, miszerint rablók között gyilkoltak meg a Golgota hegyen?”

Jézus azt felelte: „Hidd el nekem Barnabás, hogy minden bűnt, akármilyen kicsi legyen is az, az Isten hatalmas büntetéssel sújtja, belátván azt, hogy a bűn az Isten megsértése. Ezért tehát, mivel az anyám és a hűséges tanítványaim, akik szerettek engem,

kissé földi szeretettel tették ezt, az igazságos Isten meg akarta ezt a fajta szeretetet büntetni a jelen gyásszal, azért, hogy ne a pokol lángjai által legyen megbüntetve. És habár én ártatlan vagyok ebben a világban, az emberek mégis „Istennek” neveznek, és „Isten fiának”, azért pedig, hogy az ítélet napján ne legyek a démonok gúnyolásának kitéve, kitett engem annak, hogy e világ emberei gúnyoljanak ki, Júdás halála révén; elhivatván mindenkivel, hogy én haltam meg a kereszten. És ez a megvetés folyamatosan fog tartani Mohamed, az Isten Küldötte megjelenéséig, aki, amikor eljön, kinyilatkoztatja ezt a becsapást azok számára, akik hisznek Isten törvényében.” Így beszélvén Jézus, hozzátette: „Igazságos vagy óh, Urunk, Istenünk, mert csak neked tartozunk tisztelettel és dicsőítéssel vég nélkül.”

221. fejezet

Jézus e sorok írójához fordult, és azt mondta: „Barnabás, mindent tegyél meg annak érdekében, hogy az általad megírt evangéliumom megfeleljen mindannak, ami azalatt történt, amíg ebben a világban lakoztam. És hasonlatosan írj Júdás bukásáról is, azért, hogy a hűségesek ne legyenek megtévesztve, és az igazságban higgyenek.” E sorok írója így felelt: „Így fogok tenni, ha az Isten úgy kívánja, óh, Mester, ám nem tudom, mi történt Júdással, hiszen nem láttam az eseményeket.”

Jézus így szólt: „Itt van János és Péter, akik mindent láttak, és ők elmondják neked mindazt, ami lezajlott.” És ezután Jézus megparancsolta nekünk, hogy hívjuk oda a leghűségesebb tanítványait, hogy lássa őket. Jakab és János ezért összehívták a hét tanítványt, továbbá Nikodémust és Józsefet, és számos továbbiakat is a hetvenkettőből, és Jézussal ettek.

A harmadik napon Jézus így szólt: „Menjetez anyámmal az olajfák hegyére, ugyanis ismét fel fogok emelkedni a mennybe, és látni fogjátok, kik lesznek az én segítők.” Ezért tehát mindannyian elmentek, kivéve a huszonötöt a hetvenkettő tanítványból, akik félelmükben Damaszkuszba menekültek. És amint mindannyian imádságban álltak, dél körül, Jézus seregnyi angyallal megérkezett, akik dicsérték az Isten; az arcának ragyogása félelemmel töltötte el őket, és arccal a földre hulltak. Jézus azonban felemelte mindegyiket, megnyugtatóván valamennyiüket, mondván: „Ne féljetez, én vagyok a ti Mesteretez.”

És sokakat megdorgált azok közül, akik halottnak hitték őt, és ismét felemelve őket így szólt: „Engem és az Istent hazugnak tartjátok? Megmondtam nektez, hogy az Isten megadta nekem az élet lehetőségét, a világ végezetének közelségéig. Bizony mondom

nektek, én nem haltam meg; Júdás volt az, az áruló. Óvakodjatok a Sátántól, aki mindent elkövet a megtévesztésekre. Legyetek a tanúim Izraelben, és szerte a világon, mindazokról a dolgokról, melyeket láttatok és hallottatok.”

És ezeket mondván, az Istenhez fohászodott a hívek üdvözülése érdekében, és a bűnösök megtéréséért, és [amikor] az imája véget ért, megölelte az anyját, mondván: „Béke legyen veled anyám. Nyugodjék az Istenben aki téged és engem megalkotott.” És így szólván, a tanítványaihoz fordult, és azt mondta: „Legyen veletek az Isten kegyelme és irgalma.” Ezután, a szemük láttára négy angyal felvitte őt a mennybe.

222. fejezet

Miután Jézus eltávozott, a tanítványok szétszóródtak Izrael és a világ különböző részein, és az igazságot - révén a Sátán gyűlölte -, üldözte, miként az mindig is lenni szokott, a hamisság által. Ezért pedig bizonyos ördögi emberek, úgy tettek, mintha a tanítványok közép tartoztak volna, azt tanították, hogy Jézus meghalt és nem támadt fel újra. Mások azt hirdették, hogy valóban meghalt, ám ismét feltámadt. Mások azt tanították, és még mindig tanítják, hogy Jézus az Isten fia – azok között is, akiket Pál megtévesztett. Ám mi – miként azt leírtam – azt tanítjuk, azok számára, akik félik az Istent, hogy az Isten ítéletének napján megváltást kapunk. Ámen.

VÉGE AZ EVANGÁLIUMNAK

Fordítás: Aranyi László - <http://sacred-texts.com/isl/qbar/index.htm> - Copyright

